ΕΤΟΣ Β'.— ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.— ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 31 (97) ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 2-03 ΚΥΡΙΑΚΗ, 22 ΙΟΥΛΙΟΥ 1928

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΚΑΖΙΝΟ ΣΠΕΤΣΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ **ΠΕΡΙΧΑΡΟΥ**

ΡΟΥΛΕΤΤΑ - ΜΠΑΚΑΡΑΣ
ΤΡΑΝΤ - Ε - ΚΑΡΑΝΤ
ΣΕΜΕΝ ΝΤΕ ΦΕΡ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Ἡ γνωστὴ θαλαμηγὸς «Ἔλλη Δασκαλάκη» ἀναχωρεῖ ἕκαστον Σαββατον 4 μ. μ. καὶ ἑκάστην Κυριακὴν 8.30΄ π. μ.

ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ

Διὰ τὴν εὐτυχίαν σας, διὰ τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν σας, γενῆτε κάτοχοι τοῦ ΩΡΟΛΟΓΙΟΥ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ.

Τὸ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ θὰ εἶνε τὸ κόσμημα τοῦ σαλονιοῦ σας, τοῦ γραφείου σας, τοῦ σπιτιοῦ σας καὶ μιὰ μέρα ἡ αἰτία τῆς εὐζωΐας σας.

Ἀγόρια, κορίτσια, ζητήσατε ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας ἓν τοιοῦτον ὡρολόγιον νὰ σᾶς ἐξυπνᾷ τὸ πρωῒ διὰ τὰς μελέτας σας, σύντροφον τῶν σπουδῶν σας καὶ ἀφορμὴν ἐξασφαλίσεως τοῦ μέλλοντός σας.

Ἡ ἀσφάλεια ἐπὶ τῆς ζωῆς εἶνε ἐξ ἴσου ὠφέλιμος εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ εἰς τοὺς πλουσίους, εἰς τοὺς γέροντας καὶ εἰς τοὺς νέους, ὅστις δὲ παραμελεῖ αὐτὴν θὰ ὑποφέρῃ ἐκ τούτου.

Τὸ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ διευκολύνει τὸ πέρτατον τοῦτο καθῆκον.

Πληροφορίαι παρὰ τῇ Γενικῇ Ἀντιπροσωπείᾳ τοῦ ΕΘΝΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ (Σταδίου 47 - Γ. Σταύρου 2, Ἀθῆναι) καὶ παρὰ τοῖς ἀντιπροσώποις εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τοὺς περιοδεύοντας.

«ΒΟΤΡΥΣ»

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Κεφάλαιον Μετοχικὸν καὶ Ἀποθεματικὸν Δραχ. 57.500.000

Κεντρικὸν Πρατήριον ὁδὸς Ἀθηνᾶς 53.

Οἶνοι χῦμα : λευκοί, ἐρυθροί, γλυκεῖς, μοσχᾶτοι.

Οἶνοι εἰς φιάλας : Ἐπιτραπέζιοι, ἐπιδόρπιοι, ὀρεκτικοί, τονωτικοί.

Βερμοὺτ ἐκ παλαιοῦ Μοσχάτου οἴνου. Μαυροδάφνη ἀπαράμιλλος.

Παλαιὸν ἀπόσταγμα Οἴνου «ΒΟΤΡΥΣ» τύπου Κονιάκ.

ΕΦΑΜΙΛΛΟΝ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΚΟΝΙΑΚ

Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ κέντρα καταναλώσεως

Ο "ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ" ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ
ΠΕΤΡΟΣ ΤΑΤΑΝΗΣ

Ἡ μεγαλυτέρα ἐκδοτικὴ ὀργάνωσις τῆς Ἀμερικῆς καὶ ὁ συνεκτικὸς δεσμὸς ποὺ κρατεῖ εἰς ἐπικοινωνίαν ὅλους τοὺς Ἕλληνας τοῦ νέου κόσμου

«Ἡμερήσιος Ἐθνικὸς Κῆρυξ» «Κυριακάτικος» καὶ «Μηνιαῖος»

Ὁ «Κυριακάτικος» κυκλοφορεῖ παντοῦ ὅπου ὑπάρχουν Ἕλληνες. Εἰς τὰς σελίδας του ἀντικατοπτρίζεται ὅλη ἡ ἐνδιαφέρουσα καὶ πολυθόρυβος Ἀμερικανικὴ ζωὴ εἰκονογραφημένη, μὲ τὰς ἐκκεντρικότητας τῶν ἑκατομμυριούχων της, μὲ τὰς ἐρωτικὰς περιπετείας τῆς ἀριστοκρατίας της, μὲ τὰς κατακτήσεις καὶ τὰς ἐπιτυχίας τῶν μεγαλοεπιχειρηματιῶν της, μὲ τὰ θαύματα τῶν ἐφευρετῶν της, μὲ τοὺς πολιτικοὺς ἀγῶνας της καὶ μὲ τὰς εἰς ὅλας τὰς ἐπιδόσεις προόδους τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀμερικῆς.

Ὅσοι παρακολουθοῦν τὸν «Κυριακάτικον» παρακολουθοῦν καὶ τὴν ζωὴν τῆς μεγάλης Ἀμερικῆς, ὅσον μακρὰν καὶ ἐὰν εὑρίσκωνται.

Ὁ «Μηνιαῖος» θαῦμα καλλιτεχνικῆς ἐμφανίσεως καὶ συμπλήρωμα ἀπαραίτητον κάθε Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης. Αἱ σελίδες του πλούσιαι εἰς ἐπίκαιρα θέματα καὶ ζητήματα τῶν ἐκλεκτῶν συνεργατῶν του.

Τὰς ἐκδόσεις τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος» τῆς Νέας Ὑόρκης συμπληρώνει τὸ Ἡμερολόγιόν του μὲ τὰς ὑπερτετρακοσίας σελίδας του, αἱ ὁποῖαι ἀπαρτίζουν ἀληθινὴν ἐγκυκλοπαίδειαν.

Τὸ Ἡμερολόγιον τιμᾶται ἀντὶ ἑνὸς μόνον δολλαρίου χρυσόδετον.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται διὰ κάθε ἔκδοσιν ἢ ὅλας μαζὺ εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος» Ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Βουλῆς ἀρ. 18.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΡΑΦΕΙΟΝ

"LE PETIT PARISIEN"

Ι. Ε. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ

Ράπτει μὲ παριζιάνικο γοῦστο καὶ ἱκανοποιεῖ καὶ τὸν πλέον ἰδιότροπον πελάτην

3 ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 3

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΑΚΤΥΠΗΣ
Ἰατρὸς Μαιευτὴρ—Γυναικολόγος
Ἐπιμελητὴς Δημοτ. Μαιευτηρίου.
Ἐπισκέψεις : 4-6 Ὁδὸς Τζώρτζη 12
Πλατεία Κάνιγγος

ΤΟ "ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΣΙΚ"

Συνιστῶμεν εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μας ὡς τὸ μόνον περιοδικὸν Μόδας καὶ ἐργοχείρων τὸ «ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΣΙΚ».

ΤΟ «ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΣΙΚ» ἀπαρτιζόμενον ἀπὸ 50—60 μεγάλας σελίδας, περιέχει : Σχέδια ἐργοχείρων πάσης φύσεως εἰς φυσικὸν μέγεθος· μοντέλλα φορεμάτων, ἀσπρορρούχων καὶ παιδικῶν ἐνδυμάτων· μουσικὰ τεμάχια καὶ ἐν γένει ὕλην ἐνδιαφέρουσαν τὰς γυναῖκας. Εἶνε συνεπῶς τὸ μόνον ἀπαραίτητον διὰ τὰς Ἑλληνίδας περιοδικόν. Κυκλοφορεῖ τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ πωλεῖται πρὸς 7 δρ. τὸ τεῦχος. Συνδρομὴ ἐσωτερικοῦ ἐτησίως δρ. 75, ἐξωτερικοῦ σελίνια 10.

Ἰδιοκτήτης-διευθυντὴς Ε. Κ. Μαρκαντώνης. Γραφεῖα - σχεδιαστήρια : Ἐργαστήρια Κεντημάτων Προϊκῶν καὶ Πλισσέων Ἑρμοῦ-Κορνάρου 3, Ἀθῆναι.

Μὲ τὴν ὑπερβολικὴν ζέστην πεχειρίζεσθε τὴν ἀγνήν, ἄβλαβη καὶ πασίγνωστον

ΚΟΛΩΝΙΑΝ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ
Μ. Λ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ
Πλατ. Παλαιοῦ Δημοπρατηρίου 104

Διὰ τοὺς κουρεῖς διαρκὴς παρακαταθήκη τῶν ἠγγυημένων ξυραφίων No 1172.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ-ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
Ὁδὸς Ξίνα 9—Ἀθῆναι
Ἀριθ. τηλεφ. 3-72 (Παλαιόν)

Κυρία,
Θέλετε ν' ἀποκτήσετε ἕνα καινούργιο καὶ μοδέρνο φόρεμα; Βάψατε μόνη τὸ παληό σας μὲ Γερμανικὴν βαφὴν ὑφασμάτων

ARTI

κα κανεὶς δὲν θὰ ἐννοήσῃ ὅτι εἶνε φόρεμα παληὸ καὶ βαμμένο. Πωλοῦνται στὰ Ἐμπορικὰ καὶ Φαρμακεῖα. Ἀντιπρόσωπος :
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ
Ἀθῆναι Λέκα 21α

ΧΑΡ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΠΟΙΝΙΚΟΛΟΓΟΣ
Γραφεῖα Ὁδὸς Νοταρᾶ 60
(Ὄπισθεν Δημ. Θεάτρου) Ἐν Πειραιεῖ.

Δρ Λ. Γ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ
Νοσήματα δέρματος, τριχωτοῦ κεφαλῆς, Μεταδοτικὰ
Σολωμοῦ 52α 3 - 6 μ. μ.

Ἀμερικανικὸν ἀβλαβὲς
ΑΝΤΙ-ΙΔΡΩΤΙΚΟΝ
Πωλεῖται παντοῦ
Χονδρικὴ καὶ λιανικὴ πώλησις
Καταστήματα :
Μ. Ν. ΜΑΤΣΟΥΚΑ
Κανάρη 10 καὶ Βουλῆς 14
ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 21 - 68 Τηλ. 13 - 45 νέον

ODO-RO-NO

Ἀπαραίτητον διὰ τὰς
ΚΥΡΙΑΣ
&
ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑΣ
Οἰκονομία ἐνδυμάτων — Καθαριότης.
Ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις

ΕΤΟΣ Β. - ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.—ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 31 (97) ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 2.50

Οἰκογένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 180
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ . . . ΔΟΛΛΑΡΙΑ 5

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 22 ΙΟΥΛΙΟΥ 1928

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7.
ΤΥΠΟΓΡ. : *Γερμανοῦ Π. Πατρῶν 5.*
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 2-08

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΛΕΠΩ ΚΑΙ ΑΚΟΥΩ

ΤΟ ΤΡΙΦΑΣΙΚΟΝ

Ἠλεκτροπληξίαι, θάνατοι, ἐγκαύματα, τινάγματα, παραλύσεις! Ἰδοὺ τὰ ἀγαθὰ τοῦ τριφασικοῦ. Ἔχουν λοιπὸν ἢ δὲν ἔχουν δίκηο οἱ ἀντικαταστήσαντες τὸ ἠλεκτρικὸ μὲ τὶς λάμπες τοῦ πετρελαίου; Καὶ εἶχε ἢ δὲν εἶχε δίκηο ὁ Ἀθηναῖος ἐκεῖνος ποὺ τραγουδοῦσε προχθὲς τὴν νύκτα κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῶν γραφείων τῆς Πάουερ:

Εἰς τό... ρεῦμα τῆς ζωῆς μου
διατὶ νὰ σ' ἀπαντήσω !...
διατὶ νὰ σὲ ἰδῶ !
Δός μου τὰ ψιλά μου πίσω
Κι' ἄει στὸ διάβολο ἀπὸ δῶ !...

....

ΚΑΤΟΠΙΝ ΕΟΡΤΗΣ

Τὸ καλὸν Σωματεῖον «Ἀδελφότης Κουρέων Μυροπωλῶν κτλ.» εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ μᾶς προσκαλέσῃ εἰς τὸ Γαλάτσι, ὅπου ἔδιδε τὴν ἐτησίαν του ἑορτὴν τὴν 8 Ἰουλίου. Ἡ πρόσκλησίς του ἔφερε ἡμερομηνίαν 19 Ἰουνίου, ἀλλὰ δυστυχῶς ἔφθασεν εἰς τὰ γραφεῖα μας τὴν 9 Ἰουλίου. Ἔτσι, χάρις εἰς τὴν... ταχύτητα μὲ τὴν ὁποίαν διαβιβάζουν τὰς ἐπιστολὰς τὰ Ἑλληνικὰ ταχυδρομεῖα, δὲν ἠδυνήθημεν νὰ παρευρεθῶμεν εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν κουρέων, ἀφοῦ ἄλλωστε, ἡ πρόσκλησίς των μᾶς ἦλθε κατόπιν... ἑορτῆς! Τοὺς εὐχαριστοῦμεν ἐν πάσῃ περιπτώσει πολὺ καὶ συνιστῶμεν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Ταχυδρομεῖον νὰ πάῃ νὰ... κουρεύεται ο' αὐτούς!...

....

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΙ

Μολονότι τὰ εὐεργετικώτατα μελτεμάκια ἀπαλύνουν τὰ Ἰουλιανὰ καύματα οἱ Ἕλληνες καὶ αἱ Ἑλληνίδες δὲν ἐσταμάτησαν ν' αὐτοκτονοῦν, ἢ τοὐλάχιστον ν' ἀποπειρῶνται ν' αὐτοκτονήσουν. Ἡ γνώμη λοιπὸν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἰουλιανὸς ἥλιος εἶνε ὁ κυρίως ἠθικὸς... αὐτουργὸς εἰς τὰς αὐτοκτονίας, δὲν στηρίζεται εἰς τὴν ἀλήθειαν. Καὶ μὲ ἥλιον καὶ χωρὶς ἥλιον καὶ μὲ βροχὴν καὶ μὲ χιόνι, αὐτοκτονοῦμεν. Φθάνει γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἕνα πιστόλι ἢ ἐν ἐλλείψει τούτου ἕνας περίπατος μέχρι Φαλήρου, ἢ καὶ ἂν δὲν ὑπάρχουν τὰ μέσα τῆς μεταφορᾶς ἕως ἐκεῖ, ἡ αἰωνία Ἀκρόπολις μπορεῖ νὰ μᾶς ἐξυπηρετήσει θαυμάσια εἰς τὴν περίπτωσιν.

....

ΤΑ ΜΠΑΙΝ - ΜΙΞ

Οἱ λουόμενοι ἀμφοτέρων τῶν φύλων τώρα ποὺ ἐπετράπησαν τὰ μπαὶν-μίξ, ἀπολαμβάνουν τὴν χαρὰν τῆς θαλάσσης εἰς τὰς ἀττικὰς ἀκτάς, μὲ γέλια, μὲ παιγνίδια καὶ μὲ τραγούδια. Ὅλες οἱ ἀκρογιαλιὲς τοῦ Σαρωνικοῦ ἀντηχοῦν ἀπὸ τοὺς πρόσχαρους θορύβους των. Ἕνα κῦμα πολιτισμοῦ τὰς διατρέχει... Ἂς εὐχηθῶμεν νὰ συνεχισθῇ ὁ πολιτισμὸς αὐτός, καὶ νὰ μὴν ἀρχίσουν νὰ σημειώνωνται δράματα τιμῆς εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπως σημειώνονται καθημερινῶς εἰς τὴν ξηράν.

....

ΛΟΓΙΑ, ΛΟΓΙΑ, ΛΟΓΙΑ

Φεύγουν γιὰ τὶς ἐπαρχίες τους οἱ ὑποψήφιοι βουλευταί. Πηγαίνουν νὰ ἑτοιμάσουν τὰ πράγματα γιὰ τὶς ἐκλογές. Τὶς ἑτοιμασίες αὐτὲς τὶς ξέρετε βέβαια. Γλυκόλογα πρὸς τοὺς ψηφοφόρους, ὅρκοι, ὑποσχέσεις, κόντρα ὑποσχέσεις, φορτία ὑποσχέσεων! Εἶνε μοναδικὸς στὸ ζήτημα αὐτὸ ὁ Ἕλλην ὑποψήφιος, ὁ Ἕλλην πολιτευόμενος. Σοῦ τάζει φούρνους μὲ καρβέλια! Τὸν ψηφίζεις, τὸν *ἀσπρίζεις*, ἔρχεται στὰ πράγματα, σὲ ξεχνάει, σὲ ἐξαπατᾷ, σὲ κοροϊδεύει, σοῦ *μαυρίζει* τὴν καρδιά!...

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΕ ΜΙΑ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ

Γιὰ νὰ μαζεύῃ τὶς ψυχὲς στὴν
[κόλασι δεμάτια
ὁ Διάβολος σοῦ χάρισε τὰ δυό σου
[μαῦρα μάτια·
μὰ κι' ὁ Χριστὸς τόσες φτωχὲς
[ψυχὲς γιὰ νὰ γλυτώσῃ,
ἀπ' τὴν δική του τὴν καρδιὰ λι-
[γάκι σοὔχει δώσει.

Γεωρ. Δροσίνης

ΟΙ ΧΩΡΙΚΟΙ ΚΑΙ Ο ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ

Κάθε ἐφεύρεση στὴν ἀρχὴ τῆς ἐφαρμογῆς της βρίσκει πολλοὺς ἀντιδρῶντας, οἱ ὁποῖοι γιὰ ν' ἀποδείξουν ὀρθὲς τὶς ἀπόψεις τους καταφεύγουν σ' ἕνα σωρὸ ἐξωφρενικὰ ἐπιχειρήματα. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τὸν ἀτμοκίνητο σιδηρόδρομο.

Οἱ ἀντίπαλοι τοῦ σιδηροδρόμου, ἔλεγαν στοὺς χωρικοὺς ὅτι ὁ καπνὸς τῆς ἀτμομηχανῆς θὰ σκότωνε τὰ πουλιὰ ποὺ πετοῦσαν στὸν ἀέρα. Εἶχαν κάνει ἐπίσης τοὺς γεωπόνους νὰ πιστεύουν ὅτι μὲ τὸ σιδηρόδρομο θὰ κατεστρέφετο τὸ ἐμπόριο τοῦ σανοῦ καὶ τοῦ χόρτου, ὅτι τ' ἄλογα θ' ἀφηνίαζαν μόλις τὸν ἔβλεπαν κι' ὅτι ὅσες ἀγελάδες βρίσκονταν κοντὰ στὰ μέρη ποὺ θὰ περνοῦσε θὰ τὶς ἐτρόμαζε καὶ δὲν θὰ ἔκαναν πειὰ γάλα!

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Ἡ γυναῖκα μπορεῖ 24 ὧρες νὰ παρασύρῃ τὸν ἄνθρωπον στὴν αὐτοκτονία καὶ σὲ διάστημα δύο λεπτῶν τῆς ὥρας νὰ τὸν ξαναφέρῃ στὸν παράδεισον.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Ἀπὸ τὴν πρώτην ἑλληνικὴν ἐφημερίδα, τὸν «Φίλον τοῦ Νόμου» ποὺ ἐξεδίδετο στὴν Ὕδρα τὸ 1824, ἀντιγράφουμε καὶ δημοσιεύουμε πάλιν σήμερα τὴν κάτωθι ἐνδιαφέρουσαν ἐπιστολὴν τοῦ στρατηγοῦ Γκούρα πρὸς τοὺς ἐπάρχους καὶ δημογέροντας Ἀθηνῶν :

Μαραθών, 6 Ἰουλίου

Κύριε Ἔπαρχε καὶ δημογέροντες
Ἀθηνῶν

«Πρὸ δύο ἡμερῶν εἴχαμε στήσει τὸ στρατόπεδόν μας εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Μαραθῶνος εἰς τὸ Παλαιόκαστρον, χθὲς τοὺς ἐκτυπήσαμεν τοὺς ἐχθροὺς μὲ ἀκροβολισμὸν καὶ σήμερον πολλὰ πρωῒ μᾶς ἦλθεν ὅλον τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον καὶ ἐφονεύσαμεν ὑπὲρ τοὺς διακοσίους ἐχθρούς, καὶ πληγωμένους ἀφήνω νὰ στοχασθῆτε, τόσον, ὥστε αὐτὴ ἡ μάχη ὑπερέβη καὶ τὴν τῆς Γραβιᾶς.

Σᾶς στέλνω μόνον ὡς σημεῖον τῆς ἀνδραγαθίας τῶν Ἑλλήνων κεφαλὰς ἐχθρικὰς 30, καὶ δύο σημαίας καὶ ἓν καβοῦκι πολίτικον. Οἱ Ἕληνες ἀπηύδησαν λαφυραγωγοῦντες τοὺς ἐχθρούς, καὶ τέλος ἐλάβαμεν τὴν πεποθημένην νίκην Θεοῦ θέλοντος.

Ἡ μεγαλειτέρα εὐχαρίστησις τὴν ὁποίαν ἔλαβαν οἱ Ἕλληνες εἶνε ἐπειδὴ ἐμάχονταν εἰς τῶν προγόνων τους τὸ ἔδαφος διὰ νὰ ἀνανεώσουν τὴν παλαιὰν φήμην καὶ τὸ τρόπαιον.

Λεπτομερῶς θέλει σᾶς ἐξηγηθῇ ὁ Ἰωάννης Γραμματικὸς καὶ ὁ Τασούλας.

48 κανόνια μᾶς ἔρριξαν εἰς τὸ στρατόπεδόν μας, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπροξένησαν διόλου ζημίαν. Εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἔφθασε καὶ ἡ βοήθεια, ὁ ἀντιστράτηγος Διονύσιος Εὐμορφόπουλος, καὶ ἔπειτα ἔλαβα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐποθούσαμεν. Ἐκ τῶν Ἑλλήνων ἐφονεύθησαν μόνον 3 καὶ πληγωμένοι 5. Στεῖλτε μας τώρα μὲ τὸν πλέον γλήγορον τρόπον 6 φορτώματα τζιπχανὲ εἰς τὸ Μοναστῆρι τῆς Μαντιλίας, καὶ ἐκεῖθεν τὰ λαμβάνομεν, ἐπειδὴ ἔχομεν ἀπόφασιν, ἐὰν σταθοῦν στὰ ἴδια τους νὰ τοὺς ξανακτυπήσωμεν μὲ χειρότερον ἀγῶνα».

ΙΩ. ΓΚΟΥΡΑΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. Βασιλείου Α. Γουδέδη ἐξεδόθη ἔμμετρος τρίπρακτος τραγῳδία μὲ τὸν τίτλο «Στιγμή». Πωλεῖται ἀντὶ δραχ. 25 εἰς ὅλα τὰ Κεντρικὰ Βιβλιοπωλεῖα.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ ΛΟΥ'Ι' ΝΟΑΡ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κατάλαβε πὼς ἕνας μόνος τρόπος ὑπῆρχε γιὰ νὰ σωσῃ τὸν Βεσκήρ, ἂν δὲν ἦταν νεκρος. Να σύρῃ τὸ σῶμα του στὴν αἴθουσα τοῦ πανδοχείου.

Γιὰ νὰ το κάμῃ ὅμως αὐτὸ ἔπρεπε νὰ ἐκτεθῇ σὲ κίνδυνο θανάτου. 'Αλλὰ ἡ Βενσέσκα ἦταν ἀποφασιστική. 'Ο Βεσκὴρ τῆς εἶχε σώσει κατ' ἐπανάληψιν τὴν ζωή. Ἔπρεπε νὰ τοῦ τὸ ἀνταποδώσῃ. 'Ο Βεσκὴρ τῆς χρειάζοταν γιὰ τὰ ἐγκλήματα ποὺ πήγαινε νὰ ἐκτελέσῃ στὸ Παρίσι, χάριν τῆς ἀποκτήσεως μιᾶς μεγάλης κληρονομίας. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τὸν σώσῃ με κάθε τρόπο... Καὶ χωρὶς νὰ χασῃ καιρὸ δοκιμασε τὸ πιστολι της καὶ προχωρησε...

'Η πόρτα τῆς αἰθούσης ἦταν ἀνοιχτή. 'Η Λόρα ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν αὐλὴ κ' ἔφριξε! Τὰ κεραμίδια κ' ἡ πέτρες ἐξακολουθοῦσαν νὰ πεφτουν βροχὴ πάνω στον δυστυχισμένο κτηνάνθρωπο!... Μ' ὅλα ταῦτα ἡ Λόρα δὲν δίστασε. Βγῆκε ἀπὸ τὴν πόρτα, σύρθηκε σιγὰ-σιγὰ στὸν τοῖχο τοῦ κτιρίου κ' ἔφτασε στὴν ἀριστερὴ γωνία τῆς αὐλῆς. 'Απὸ τὸ μέρος ποὖχε φτάσει διέκρινε ψηλά, στὴν ἄκρη τῆς στέγης, τὸ τέρας ἐκεῖνο νὰ ρίχνῃ ὅ,τι εὕρισκε μπρός του κατὰ τοῦ Βεσκήρ. 'Η Λόρα κατάλαβε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ χάνῃ καιρό. Ἂν τὸ τέρας τὴν διέκρινε—καὶ θὰ τὴν διέκρινε ἀσφαλῶς πολὺ γρήγορα—θὰ τὴν σκότωνε ρίχνοντας ἐναντίον της βροχὴ πετρῶν. Σήκωσε ἀμέσως τὸ χέρι της, σημάδεψε μερικὲς στιγμὲς καὶ πυροβόλησε.

Τὸ τέρας ἄφησε ἕνα γρυλισμὸ πόνου καὶ ὀργῆς, ἔγειρε πρὸς τὰ ἔξω καὶ θὰ κρημνίζοταν στὴν αὐλὴ ἂν τὴν τελευταία στιγμὴ δὲν κρατιόταν ἀπὸ τὴν ἄκρη τῆς στέγης. Ἔτσι κρεμασμένο στὸ κενὸ οὔρλιαξε δυὸ-τρεῖς φορὲς ἄγρια κ' ἔπειτα, ἐνῶ ἡ Λόρα περίμενε νὰ σωριαστῇ κάτω, τὸ εἶδε νὰ κάνῃ μιὰ στροφὴ στὸν ἀέρα καὶ νὰ ξανανεβαίνῃ στὴ στέγη.

'Η Βενσέσκα κατάλαβε πὼς δὲν τὸ εἶχε χτυπήσει σοβαρὰ καὶ ξαναπυροβόλησε. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως δὲν τὸ πέτυχε καθόλου. Τὸ εἶδε νὰ πέφτῃ μὲ τὴν κοιλιὰ στὰ κεραμίδια γιὰ νὰ προφυλαχτῇ καὶ νὰ ἐξαφανίζεται πρὸς τὸ πίσω μέρος τῆς στέγης. Καὶ τὸ γεγονὸς ὅμως αὐτό, ὅτι τὸ ἀνάγκασε νὰ φύγῃ, εὐχαρίστησε τὴ Λόρα, ἡ ὁποία, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἔτρεξε κοντὰ στὸ Βεσκὴρ καὶ προσπάθησε νὰ τὸν σηκώσῃ γιὰ νὰ τὸν μεταφέρῃ στὴν αἴθουσα. Μ' ὅλες ὅμως τὶς προσπάθειες ποὺ κατέβαλε δὲν τὸ κατώρθωσε. 'Ο κτηνάνθρωπος ἦταν τρομερὰ βαρὺς καὶ συγχρόνως τῆς ἔκαμε ἐντύπωσι ἡ ἀκαμψία τοῦ σώματός του...

Πῶς τὸν εἶχαν λοιπὸν σκοτώσει;

Μὲ σφιγμένη τὴν καρδιὰ γονάτισε κοντά του κι' ἄναψε ἕνα σπίρτο. Εἶδε τότε τὸ πρόσωπο τοῦ φτωχοῦ Βεσκὴρ θανασίμως ὠχρό, τὰ μάτια του θολὰ καὶ σβυσμένα. Κύτταξε καλύτερα καὶ διέκρινε, μὲ φρίκη, μιὰ τρομερὴ πληγή, ποὺ τοῦ εἶχε ἀνοίξει τὸ κρανίο στὰ δύο!...

Τώρα γιὰ πρώτη φορὰ ἀντελήφθη ἡ Λόρα, ὅτι εἶχε γονατίσει μέσα στὴ λίμνη τοῦ αἵματος ποὖχε τρέξει ἀπ' τὴν πληγὴ τοῦ Βεσκήρ! Τὰ χέρια της ἦσαν ἐπίσης κατακόκκινα ἀπὸ τὸ αἷμα!...

Γεμάτη φρίκη, τρέμοντας ὁλόκληρη, κύτταξε προς τὸ σταῦλο ποὖχε μπεῖ ὁ παραδοξος ἐκεῖνος ζητιάνος γιὰ νὰ περάσῃ τὴ νύχτα του. Μὰ ἡ πόρτα ἦταν κλειστὴ καὶ δὲν ἀκούγοταν ὁ παραμικρὸς θόρυβος: Ἴσως ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος στρατοκόπος κοιμόταν. Ἴσως δὲν ἦταν πειὰ ἐκεῖ. Ποιὸς μποροῦσε νὰ ξέρῃ;...

Ταραγμένη ἡ Λόρα, μὲ βαρειὰ τὴν καρδιά, νοιώθοντας δυνατὲς ἀνατριχίλες, ἀπελπισμένη τώρα πιὰ γιὰ ὅλα καὶ γι' αὐτὴ τὴ ζωή της, κύτταξε πρὸς τὸν οὐρανό, σὰν νἄθελε νὰ διαμαρτυρηθῇ στὸ Θεὸ γιὰ ὅ,τι τῆς συνέβαινε...

'Εκτὸς ἀπὸ τὴν ἀπερίγραπτη ἀπελπισία ἔνοιωθε λύπη καὶ πόνο γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ Βεσκήρ. Εἶχε συμπαθήσει κι' ὅλας τὸν ἀφοσιωμένο αὐτὸν ἀγριάνθρωπο. Κ' ἐνῶ περιέφερε τὸ βλέμμα της μ' ἀπόγνωσι δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μέσα στὸ σκοτάδι ξεφώνισε ξαφνα μὲ σπαραγμὸ καὶ λύσσα:

— Γενναῖοι σύντροφοι!.. 'Ατρόμητοι τσιγγάνοι μου, ποῦ εἶστε νὰ μὲ σώσετε;...

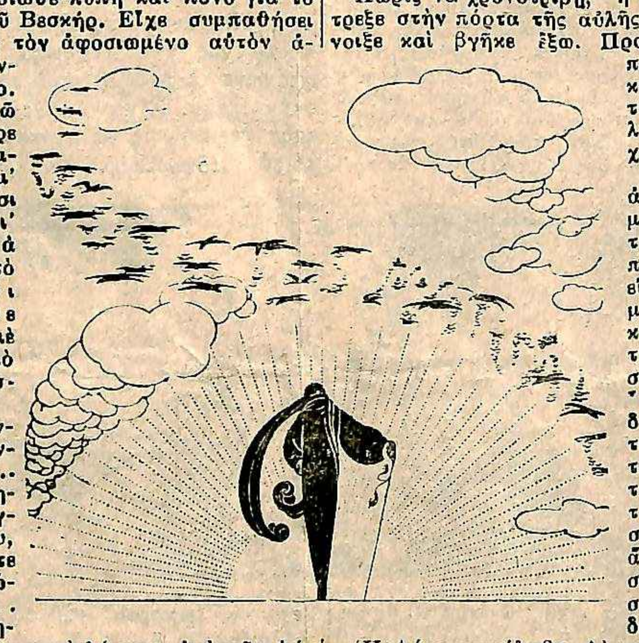

Τί σημασία εἶχαν τὰ λόγια αὐτὰ τῆς Λόρας θὰ τὸ δοῦμε πιὸ κάτω. Τὴ στιγμὴ ὅμως αὐτὴ ἕνας τρομακτικὸς πάταγος ἀκούστηκε μέσα στὸ πανδοχεῖο, πρὸς τὸ μέρος τοῦ δωματίου τῶν ἐφτὰ νεκρῶν.

'Η Λόρα ἀνασηκώθηκε καὶ τέντωσε τ' αὐτιά της. Εἶχε καταλάβει ἐπάνω-κάτω τί συνέβη. Τὸ τέρας θὰ εἶχε ἀνοίξει τρύπα στὴν στέγη. Αὐτὸ ὅμως τὴν ἔβαζε πάλι σὲ τρομερὸ κίνδυνο. Ἂν τὸ τρομερὸ αὐτὸ τετράποδο πηδοῦσε στὸ δωμάτιό της;... Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ προλάβῃ. Πήδησε ἐπάνω καὶ ἑτοιμάστηκε νὰ ἀνέβῃ στὸ πανδοχεῖο. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, πρὶν κάμῃ ἕνα βῆμα, εἶδε στὴν πόρτα τῆς αἰθούσης, δυὸ-τρία βήματα μακρυά της, τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο τέρας ν' ἁρπάξῃ τὰ θυρόφυλλα καὶ νὰ τὰ κλείνῃ μὲ κρότο.

'Η Βενσέσκα δὲν πρόφτασε οὔτε νὰ πυροβολήσῃ κἄν.

Εἶχε μείνει σὰν κεραυνόπληκτη. 'Η θέσις της ἦταν πλέον ἐξαιρετικὰ δεινή. Βρίσκοταν κλεισμένη ἔξω ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο, χωρὶς κανένα σύντροφο, χωρὶς καμμιὰ βοήθεια.

Εὐτυχῶς κρατοῦσε μαζύ της τὰ πιστόλια της.

Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ τώρα;

Δὲν ἦταν καιρὸς γιὰ πολλὲς σκέψεις. Ἦταν ἀνάγκη νὰ πάρῃ τὸ ταχύτερο μιὰ ἀπόφασι.

Στὸ πανδοχεῖο δὲν μποροῦσε νὰ μπῇ. Συνεπῶς μιὰ καὶ βρίσκοταν στὸ ὕπαιθρο δὲν τῆς ἔμενε ἄλλη σωτηρία παρὰ νὰ τρέξῃ στὸν δημόσιο δρόμο καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ πεζοπορῇ πρὸς τὸ Τρουά.

Αὐτὸ ἦταν τὸ καλύτερο. Προτιμοῦσε ὁποιονδήποτε ἄλλο κίνδυνο ἀπὸ τὸν κίνδυνο τοῦ Βρυκόλακος καὶ τῶν τεράτων ποὺ τὴν κυνηγοῦσαν.

'Αρκεῖ νἄφτανε κἄπου καὶ τὸ πρωΐ θὰ ξαναγύριζε γιὰ νὰ θάψῃ τὸν Βεσκὴρ καὶ νὰ πάρῃ τὸ κλειδί.

Χωρὶς νὰ χρονοτριβῇ, ἡ Λόρα, ἔτρεξε στὴν πόρτα τῆς αὐλῆς, τὴν ἄνοιξε καὶ βγῆκε ἔξω. Προχωροῦσε προφυλακτικά, μὲ τὰ πιστόλια στὰ χέρια...

Ἔξαφνα ἀντίκρυσε μπροστά της, σ' ἀπόστασι εἴκοσι βημάτων, κάτι ποὺ τὴν ἀνησύχησε. Ἦσαν δυὸ φωτεινὰ μάτια ποὺ τὴν κύτταζαν σκληρὰ κι' ἄγρια μέσα στὸ σκοτάδι!...

'Η Λόρα κατάλαβε. Δὲν μποροῦσε νὰ ξεφύγῃ. 'Ο Βρυκόλακας τὴν παραμόνευε ἕτοιμος νὰ τῆς ἐπιτεθῇ. Εἶδε μάλιστα τὰ φωτεινά του μάτια νὰ πλησιάζουν, νὰ πλησιάζουν...

'Η καρδιά της πάγωσε!

Ποῦ θὰ πήγαινε πλέον;

Ποῦ θὰ κατέφευγε;

Ἔξαφνα ἀντίκρυσε μέσα στὴ νύχτα τὸν σκοτεινὸ ὄγκο τοῦ ναΐσκου τοῦ νεκροταφείου, Μία ἐλπὶς ἄστραψε στὸ μυαλό της. 'Εκεῖ ὑπῆρχε ἡ μόνη σωτηρία. Κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸν ναὸ μ' ὅλη τὴν δύναμι τῶν ποδιῶν της, χωρὶς νὰ κυττάῃ πίσω της. Αἰσθανόταν μόνον πὼς ἐκεῖνος τὴν παρακολουθοῦσε σκληρός, ἀμείλικτος! Βρῆκε τὴν πόρτα τοῦ ναΐσκου ἀνοιχτή, μπῆκε μέσα, τὴν ἔσπρωξε καὶ τὴν ἔκλεισε πρόχειρα καὶ ταραγμένη, κατατρομαγμένη, ἐξαντλημένη ἔπεσε λιπόθυμη μπρὸς στὸν 'Εσταυρωμένο!...

Πόσες ὧρες ἔμεινε ἔτσι;

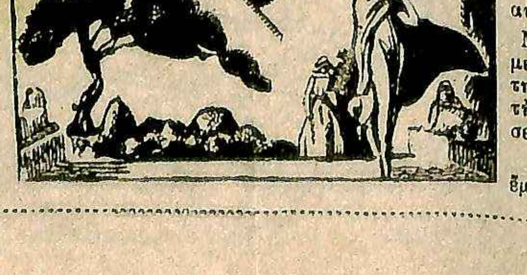

Τί συνέβη στὸ διάστημα αὐτό;

Μπῆκε ὁ τρομερὸς διώκτης της στὸν ναό; τὴν ἐπλησίασε;

Ὅλα αὐτὰ ἔμειναν ἀνεξήγητα, σκοτεινὰ καὶ μυστηριώδη γιὰ τὴ Λόρα, γιατὶ συνῆλθε ἀπ' τὴ λιποθυμία της κοντὰ τὴν χαραυγή...

Τὴν ὥρα ποὺ ἦρθε στὶς αἰσθήσεις της ἡ Λόρα, ἔξω ἔπαιρνε νὰ θαμποφέγγῃ. Γιὰ μιὰ στιγμή, ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ κοίταξε γύρω. Εἶδε τότε πὼς βρισκότανε μέσα στὴν ἐκκλησία κι' ἀμέσως τὸ μυαλό της φωτίστηκε καὶ θυμήθηκε τὰ γεγονότα τῆς προηγουμένης νυχτός.

'Αναλογίστηκε τότε μὲ τρόμο τὸν κίνδυνο ποὺ εἶχε διατρέξει καὶ μολαταῦτα βρισκότανε ζωντανὴ ἀκόμα. Θυμήθηκε ἀκόμα πὼς μέσα στὸν ὕπνο της εἶχε ἀκούσει ἀόριστα βήματα γύρω της κ' εἶχε ἀντιληφθῇ ἀκόμα πὼς κάποιος τὴν εἶχε ἀγγίξει στὸ σῶμα!...

Ἔννοιωσε ἄπειρη χάρα ποὺ εἶχε γλυτώσει κι' ἀπ' αὐτὴ τὴν τρομερὴ περιπέτεια καὶ γεμάτη ἀπὸ μιὰ ἔνστικτη εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸ Θεό, σηκώθηκε καὶ προσευχήθηκε γονατιστὴ ἐπὶ ἀρκετὰ λεπτά...

Κατόπιν βγῆκε ἀπὸ τὸ παρεκκλήσιο καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ πανδοχεῖο: 'Η πρώτη της φροντίδα ἐκεῖ ἦταν νὰ κοιτάξῃ γιὰ τὸν ἄγνωστο ἀλήτη τὸν ὁποῖο εἶχε φιλοξενήσει τὴ νύχτα. Ἔτρεξε παντοῦ μὰ δὲν τὸν βρῆκε πουθενά. Εἶχε γίνῃ ἄφαντος. 'Η Λόρα δὲν ἤξερε πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὴν μυστηριώδη αὐτὴ ἐξαφάνισή του.

Ἔπειτα φρόντισε καὶ μετέφερε τὸ πτῶμα τοῦ δυστυχισμένου Βεσκὴρ στὸ σταῦλο. Ἔπειτα πλύθηκε καὶ σιγυρίστηκε λίγο.

'Ενтωμεταξὺ ὁ ἥλιος εἶχε προβάλῃ πίσω ἀπὸ τὶς κορυφὲς τῶν μακρυνῶν βουνῶν. Βλέποντάς τον ἡ Λόρα ἔννοιωσε μεγάλη ἀνακούφιση. 'Ο τρομερὸς ἐφιάλτης εἶχε περάσει πειά. Καινούργια ἡμέρα ἀνέτειλε.

Σὲ λίγο κρότος τροχῶν ἀκούστηκε ἔξω. 'Η Βενσέσκα κατέβηκε ἀμέσως κάτω καὶ εἶδε τὴ γυναῖκα τοῦ πανδοχείου νὰ φτάνῃ μὲ τὸ ἀμάξι της. Στὴν ἀρχὴ σκέφθηκε νὰ τῆς φερθῇ ἄσχημα γιὰ τὴν τόσο μεγάλη καθυστέρησή της ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τῆς στοιχίσῃ πολὺ ἀκριβά, μὰ ἔνοιωθε τόση χαρὰ ποὺ εἶχε γλυτώσει ὥστε μόλις τὴν ἐρώτησε γιατὶ ἄργησε.

'Εκείνη δικαιολογήθηκε ὅτι εἶχε σπάσει ἕνας τροχὸς τοῦ ἁμαξιοῦ καὶ ὅτι καθυστέρησε ἐπειδὴ τὸν ἐπῆγε νὰ τὸν ἐπιδιορθώσῃ.

— Ἔ, δὲν πειράζει καλή μου γυναῖκα, τῆς εἶπε ἡ Λόρα. Πήγαινε στὸ καλό.

Καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ πανδοχείου ἔφυγε.

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελε καὶ ἡ Λόρα. Μάζεψε τὰ πράγματά της, τὰ φόρτωσε στὸ ἀμάξι καὶ κλείδωσε τὸ πανδοχεῖο.

Δὲν ἔμεινε παρὰ τὸ πτῶμα τοῦ Βεσκήρ. Τὸν ἄφηνε ἄταφο τὸν φτωχὸ αὐτό;

('Ακολουθεῖ)

ΣΚΕΨΕΙΣ

— Ἕξη γυναῖκες μποροῦν νὰ κουβεντιάζουν συγχρόνως καὶ νὰ συνεννοοῦνται θαυμάσια, ἐνῶ δύο ἄνδρες κουβεντιάζοντας κι' αὐτοὶ συγχρόνως δὲν καταλαβαίνουν οὔτε λέξη ἀπ' ὅσα λένε.

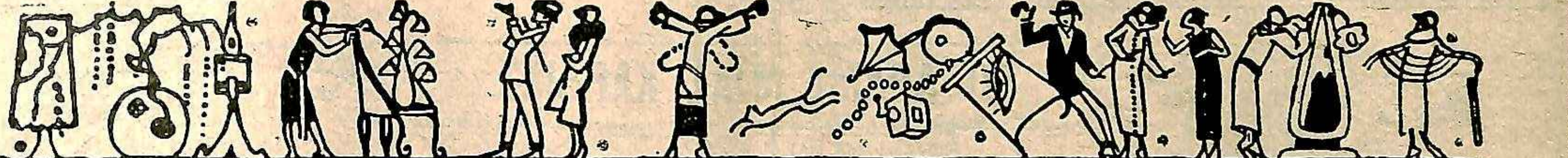

Η ΖΩΗ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Η ΗΜΕΡΑ ΜΙΑΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΔΟΣ ΤΟΥ 18ΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

'Η γλύκα τῆς ζωῆς στὸ Παρίσι. Τὸ ξύπνημα καὶ τὸ ντύσιμο μιᾶς μαρκησίας. Στὸ καλλωπιστήριο. Τὰ οἰκογενειακὰ καθήκοντα. 'Ο σύζυγος καὶ ἡ σύζυγος. 'Ο περίπατος καὶ ἡ συγκεντρώσεις. Τὸ θέατρο καὶ τὸ βραδυνὸ δεῖπνο, κλπ.

«Ὅποιος δὲν ἔζησε στὸ Παρίσι κατὰ τὶς παραμονὲς τῆς Γαλλικῆς 'Επαναστάσεως (1) δὲν ἐγνώρισε τὴν γλύκα τῆς ζωῆς», ἔλεγε στὰ γεράματά του, μελαγχολικά, ὁ μεγάλος πολιτικὸς Ταλλεϋράνδος.

Καὶ πράγματι, δὲν ἐγνώρισαν τὴν γλύκα τῆς ζωῆς ὅσοι δὲν ἔζησαν τότε, γιατί ποτὲ ἴσως ἄλλοτε δὲν ἔσχε ἡ ζωὴ τόσες διασκεδάσεις καὶ ἀπολαύσεις, ποτὲ δὲν ἦταν τόσο χαρούμενη καὶ ξένοιαστη, ὅσο ἐκείνη τὴν ἐποχή. 'Ιδίως γιὰ τὴ γυναίκα, καὶ μάλιστα τῆς ἀριστοκρατίας, ποὺ εἶχε ὅλες τὶς ἀνέσεις, ἡ ζωὴ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἦταν ἕνα ἀληθινὸ ὄνειρο.

Ἂς ἐπιχειρήσουμε μὲ τὴν φαντασία, ἀφοῦ δὲν μποροῦμε ἀλλοιῶς, νὰ παρακολουθήσουμε τὴ ζωὴ μιᾶς γυναίκας τοῦ καλοῦ κόσμου, πρὶν ξεσπάσῃ ἡ τρομερὴ μπόρα τῆς 'Επαναστάσεως. Ἂς τὴν παρακολουθήσουμε ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ξυπνοῦσε ὡς τὸ βράδυ ποὺ ἔπεφτε νὰ κοιμηθῇ. Εἶνε πάντα εὐχάριστο νὰ παρακολουθῇ κανεὶς μιὰ κυρία, ἔστω καὶ νοερῶς.

Οἱ κομψὲς κυρίες τοῦ 18ου αἰῶνος δὲν ξυπνοῦσαν νωρίς. Ἕνας ποιητὴς τῆς ἐποχῆς λέγει ὅτι ξυπνοῦσαν τὴν ὥρα:

Ὅπου ὁ ἥλιος ἔχει κάμει κιόλα τὸν μισὸ γῦρο τοῦ ἡμισφαιρίου...

'Αλλὰ ὑπῆρξε τάχα ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία οἱ κομψὲς κυρίες ξυπνοῦσαν νωρίτερα; Εἶνε γνωστὸ ὅτι ὁ ὕπνος θεωρεῖται ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα μέσα γιὰ νὰ διατηρῆται ἡ ὠμορφιά.

Ἂς παρακολουθήσουμε λοιπὸν τὴ ζωὴ τῆς κυρίας τοῦ 18ου αἰῶνος. Ἂς ὑποθέσωμε ὅτι εἶνε μαρκησία. 'Η μαρκησία μας ξυπνᾶ τὸ μεσημέρι. Δὲν χτυπᾶ φυσικὰ κανένα κουδοῦνι—κουδούνια δὲν ὑπῆρχαν τότε ἀκόμη—ἡ ὑπηρεσία ὅμως ποὺ ξεύρει τὴν ὥρα ποὺ ξυπνᾶ ἡ κυρία καὶ περιμένει ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, τρέχει τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ πρέπει. Δύο καὶ τρεῖς καμαριέρες συγχρόνως τὴν ντύνουν: ἡ μιὰ τῆς φορεῖ τὶς μεταξωτὲς παντοῦφλες της, ἡ ἄλλη τὴν πρωϊνὴ δαντελλένια ρόμπα τοῦ δωματίου καὶ ἡ τρίτη τὴ χτενίζει. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα εἶνε ἕτοιμη, ἕτοιμη ὄχι γιὰ νὰ βγῇ ἔξω, ἀλλὰ γιὰ νὰ περάσῃ στὸ... καλλωπιστήριό της. Εἶνε ἡ δευτέρα φάσις τῆς πρωϊνῆς της τουαλέττας.

Τὸ καλλωπιστήριο μιᾶς ἀριστοκράτισσας τοῦ 18ου αἰῶνος, ἦτο ἕνα εἶδος σαλονιοῦ. 'Εκεῖ ἐδέχετο τοὺς πιὸ στενούς της φίλους: μαρκησίους, ἱππότας καὶ μυρωμένους ἀββάδες, οἱ ὁποῖοι ἔσπευδαν νὰ τῆς ὑποβάλουν τὰ σέβη των καὶ νὰ τὴν πλημμυρίσουν μὲ κομπλιμέντα. 'Εννοεῖται ὅτι ἡ παρουσία των δὲν ἐμπόδιζε καθόλου τὴν μαρκησία νὰ συνεχίσῃ τὴν τουαλέττα της. 'Η μία καμαριέρα τῆς ἐφοροῦσε τὸ περίεργο ἐκεῖνο φόρεμα ποὺ ἔσφιγγε τὴ μέση καὶ ἀνέδεικνυε τὸ στῆθος, ἡ ἄλλη τῆς ἔβαζε στὰ μάγουλα καὶ στὸ στόμα κοκκινάδι, καὶ ἡ τρίτη ἀποτελείωνε τὸ χτένισμά της.

Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ οἱ ἐπισκέπται της, τῆς διηγοῦντο τὰ διάφορα σκανδαλάκια τῆς ἡμέρας μὲ τὸν πιὸ κουτσομπολίστικο, φυσικά, τρόπο, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἐμπόδιζε ἐννοεῖται τὴν μαρκησία νὰ τοὺς ἀκούῃ ἀφηρημένη, καταγινομένη νὰ βρῇ, μέσα σ' ἕνα μικρὸ εἰδικὸ κουτάκι, τὴν ἐληὰ ποὺ θὰ ἔκρινε κατάλληλη νὰ βάλῃ στὸ πρόσωπό της τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Θἄβαζε μιὰ «φόνισσα» (*) στὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ, μιὰ «μαργιόλα» κοντὰ στὰ χείλη, στὶς δίπλες ποὺ κάνουν τὸ χαμόγελο, μιὰ «ἐρωτική» στὸ μάγουλο, ἢ μιὰ «κοκέττα» στὸ πηγοῦνι; Δύσκολα ζητήματα τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦσαν πολλὴν ὥραν τὴν μαρκησία.

— 'Αββᾶ μου, τί ἰδέαν ἔχετε;

— Ὅτι δὲν πρέπει νἀφορῆτε παρὰ μόνον ὅτι σᾶς κάνει τὴν ὡμορφώτερη γυναίκα τοῦ κόσμου.

— Δηλαδή;

— Τίποτε, γιατὶ καὶ χωρὶς κανένα στολίδι εἶστε ἡ πιὸ ὡμορφη γυναίκα ποὺ ὑπάρχει.

— Τὶς ἔχετε λοιπὸν ἰδεῖ ὅλες;

— Ὄχι ἀλλὰ βλέπω ἐσᾶς καὶ μοῦ φθάνει αὐτό.

'Επιτέλους τελείωσε ἡ τουαλέττα. Οἱ πρωϊνοὶ ἐπισκέπται φεύγουν. Εἶνε ὥρα ν' ἀσχοληθῇ λίγο ἡ μαρκησία καὶ μὲ τὰ οἰκογενειακά της καθήκοντα. Ὢ πολὺ λίγο, μερικὲς μόνον στιγμές! Μιὰ γυναῖκα τοῦ κόσμου δὲν μπορεῖ νὰ χάνῃ τὸν καιρό της μὲ τὶς ἀνοησίες τοῦ σπιτιοῦ. Ἔχει σοβαρώτερα καθήκοντα. Τὰ παιδιὰ ἔβλεπαν μιὰ μόνον φορὰ τὴ μέρα τοὺς γονεῖς των. Τ' ἀγόρια ἔκαμναν μιὰ ὑπόκλισι μπροστὰ στὴν μητέρα των. Τὰ κορίτσια τὴν φιλοῦσαν στὸ...πηγοῦνι γιὰ νὰ μὴ τῆς βγάλουν τὸ κοκκινάδι. Ὕστερα ξανάφευγαν μὲ τὸν παιδαγωγὸ καὶ τὴν γκουβερνάντα τους καὶ δὲν ξανάβλεπαν πιὰ τὴ μητέρα τους παρὰ μόνον τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ.

***

Θὰ μὲ ρωτήσετε ἴσως γιατὶ δὲν σᾶς μίλησα ἴσως ἀκόμη γιὰ τὸν σύζυγο τῆς μαρκησίας. Μὴ σᾶς ἐκπλήσσει αὐτό. 'Ο σύζυγος μιᾶς ἀριστοκράτισσας τοῦ 18ου αἰῶνος δὲν εἶχε καμμιὰ θέσι στὴ ζωὴ τῆς γυναίκας του. 'Ο δεσμός των ἦταν ἐντελῶς τυπικός.

Ὄχι μόνον ὁλόκληρο τὸ πρωΐ ἀλλ' οὔτε καὶ τὴν ὥρα τοῦ γεύματος οἱ δύο σύζυγοι δὲν ἐβλέποντο. Καθένας ἐγευμάτιζε χωριστά. 'Η μαρκησία ἔτρωγε πολύ: ψάρι, πουλερικό, αὐγά, γιατὶ ἦταν τὸ μόνο γεῦμα της, καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς ἡμέρας, ὡς τὸ δεύτερο, τὸ βραδυνό, καὶ ὕστερα γιὰ νὰ χωνέψῃ, ἔβγαινε περίπατο.

Ὄχι φυσικὰ πεζή, ἀλλ' εἴτε μὲ φορεῖο εἴτε μὲ καρότσα. Μὲ φορεῖο ἔβγαινε ὅταν δὲν φοροῦσε ἐπίσημη τουαλέττα ἡ ὁποία ἦταν ἀδύνατο νὰ χωρέσῃ στὸ φορεῖο, ἀλλ' ὅταν ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ ντυθῇ ἐπίσημα, τότε ἔβγαινε μὲ τὴν καρότσα.

Ἂς τὴν παρακολουθήσουμε στὸ δρόμο της. Μιὰ γυναῖκα ἔχει πάντοτε κάτι νὰ ψωνίσῃ, ἀλλὰ καὶ ὅταν δὲν ἔχει τῆς ἀρέσει νὰ ἐπισκέπτεται τὰ μαγαζιά. Βλέπει τὰ νέα ἐμπορεύματα, ρωτᾶ γιὰ τὶς μόδες, μαθαίνει τί χρώματα καὶ τί ὑφάσματα πρόκειται νὰ φορεθοῦν. Καὶ ἡ μαρκησία μας λοιπὸν ἔκαμνε τὴν βόλτα της στὰ μαγαζιά, στὰ ἀριστοκρατικώτερα φυσικά, σ' ἐκεῖνα ποὺ ἡ πελατεία των ἀπετελεῖτο ἀποκλειστικῶς ἀπὸ μαρκησίες καὶ κόμησσες.

'Ωστόσο πρὶν πάει στὸν περίπατο, ἔπρεπε καὶ κάτι ἄλλο νὰ κάνῃ: νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸν κομμωτή της. Ἦσαν βέβαια πεπειραμένες καὶ ἡ καμαριέρες ποὺ τὴν εἶχαν χτενίσῃ, ἔπρεπε ὅμως νὰ περάσῃ ἐπάνω ἀπὸ τὰ μαλλιὰ μιᾶς κομψῆς γυναίκας καὶ τὸ χέρι τοῦ καλλιτέχνη κομμωτῆ.

'Ακολουθοῦσε ὁ περίπατος ἀλλ' αὐτὸς βαστοῦσε πολὺ λίγο γιατὶ ἡ μαρκησία βιαζότανε νὰ πάῃ σὲ καμμιὰ ἀπογευματινὴ συγκέντρωσι ὅπου τὴν εἶχανε καλέσει καὶ ὅπου θ' ἄκουε ἀπαγγελία ποιημάτων καὶ μουσική, καὶ ἔπειτα στὸ θέατρο, τὸ ὁποῖον ἄρχιζε στὰς πέντε. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὑπῆρχαν τρία μεγάλα θέατρα στὸ Παρίσι: ἡ Γαλλικὴ Κωμωδία, ἡ 'Ιταλικὴ Κωμωδία, καὶ ἡ Ὄπερα.

'Η Ὄπερα ἦτο τὸ ἀριστοκρατικώτερο θέατρο. 'Εκεῖ λοιπὸν ἐπήγαινε ἡ μαρκησία μας καὶ πρὸ πάντων τὶς ἡμέρες ὅπου ἔπαιζαν μελοδράματα τοῦ Γκλούκ. Τότε δὲν ἔννοιωθε πῶς περνοῦσε ἡ ὥρα καὶ ὅταν στὰς 9 ἢ 9 1)2 σηκωνότανε γιὰ νὰ φύγῃ δὲν καταλάβαινε κι' αὐτὴ πῶς εἶχαν περάσει τέσσερες ὁλόκληρες ὧρες.

Καὶ νά μας τώρα στὴν καλύτερη στιγμὴ τῆς ἡμέρας τῆς μαρκησίας: στὴν στιγμὴ τοῦ δείπνου. Ἦταν ἡ ὥρα τοῦ μεγαλείτερου κεφιοῦ. Τὰ πνεύματα ζωήρευαν, τὰ πειράγματα ἔδιναν καὶ ἔπαιρναν καὶ σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα ἐλαφριᾶς μέθης ἀπολάμβανε κανεὶς ὅ,τι πιὸ ὡραῖο εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ ἐκείνη ἡ ἐποχή; τὴ λεπτὴ ἡδονὴ τῆς κουβέντας.

Μιὰ μαρκησία δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ δειπνήσῃ μόνη. Εἶχε λοιπὸν πάντα συντροφιά, ἀλλὰ συντροφιὰ ἐκλεκτή, τοὺς πιὸ στενοὺς φίλους, ἄντρες καὶ γυναῖκες. Καμμιὰ εἰκοσαριὰ τὸ πολὺ πρόσωπα. Κομψὲς κυρίες, ἄνθρωποι τοῦ κόσμου καὶ δυὸ τρεῖς καλλιτέχναι. Τὸ δεῖπνο ἐβαστοῦσε δύο καὶ τρεῖς ὧρες κάποτε, ἀλλ' ἦταν τόσο εὐχάριστο ὥστε ὅλοι ηὔχοντο νὰ κρατήσῃ ὡς τὸ πρωΐ. Ὅταν τελείωνε καὶ ἔφευγε καὶ ὁ τελευταῖος καλεσμένος, ἡ καμαριέρες ἔτρεχαν στὴ μαρκησία. Γρήγορα-γρήγορα ἐλάφρωναν τὴν κυρία τους ἀπ' τὰ βαρειά της ροῦχα καὶ ὕστερα σιγὰ-σιγὰ τὴν ἀνέβαζαν στὸ κρεββάτι της.

Σὲ λίγο ἡ «περδικοῦλα» μας κοιμότανε. Ἕνα μικρὸ φρικίασμα ἀνατάραζε τὰ βλέφαρά της καὶ τὴν ἄκρη τῶν χειλιῶν της. Ἦταν ἀπ' τὸ γλυκὸ ὄνειρο ὅπου τὴν εἶχε βυθίσει ἡ σαμπάνια...

ΤΟ ΧΑΡΤΙ ΣΤΗΝ ΚΟΡΕΑ

Τὸ χαρτὶ χρησιμοποιεῖται ἐξαιρετικὰ στὴν Κορέα. Τὸ μεταχειρίζονται γιὰ διάφορες ἀνάγκες τους οἱ κάτοικοι τῆς χώρας αὐτῆς. Μεταξὺ ἄλλων κάνουν ἀπὸ χαρτὶ παραθυρόφυλλα καὶ τζάμια γιὰ τὰ παράθυρα. 'Επίσης ἕνα εἶδος λαδωμένου χαρτιοῦ, ὁπωσδήποτε χοντρό, στρώνεται στὰ πατώματα ἀντὶ χαλιῶν ἢ ψάθας. 'Εκτὸς ἀπ' αὐτὰ στὴν Κορέα κάνουν ἀπὸ χαρτὶ λάμπες, βεντάγιες, καπνοσακοῦλες, καπέλλα καί... ἀδιάβροχα. Ἕνα ἄλλο εἶδος πάλι χαρτιοῦ χρησιμεύει γιὰ τὴν κατασκευὴ κιβωτίων πολὺ στερεῶν.

(*) 'Η Γαλλικὴ 'Επανάστασις ἐξερράγη, ὡς γνωστόν, τὸ 1789.

(*) Φόνισσα, μαργιόλα κλπ. ἦσαν εἰδικὲς ὀνομασίες, κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τῶν ἐληῶν τοῦ προσώπου.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΧΩΛ ΚΕΪΝ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

[Τί ὠφελήσει ἄνθρωπος ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδίσῃ καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ !...»
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἔξω ἄρχιζε νὰ νυχτώνῃ...

Βαρειὰ σύννεφα κυλοῦσαν στὸν οὐρανό...

Μέσα στὴ «Μαξιώτικη Νεράϊδα» οἱ Μαξιῶτες τὸ εἶχαν ρίξει στὸ γλέντι. Μὰ ὁ Πῆτος ἀνησυχοῦσε τρομερά. Γιατὶ δὲν γύριζε ἡ Καίτη; Εἶχε ἀνοίξει κι' ὅλας τὴν πόρτα καὶ κύτταζε ἔξω. Τέλος δὲν κρατήθηκε. Γύρισε πρὸς τὴ Γράννη, τῆς ζήτησε τὸ καπέλλο του, τὸ ἔχωσε βαθειὰ ὡς τὰ φρύδια, σφύριξε στὸ σκύλο του καὶ χύθηκε στὸ σκοτάδι λέγοντας:

— Πάω νὰ τὴ βρῶ ! Δὲν θ' ἀργήσω... Θὰ γυρίσουμε μαζί. Ἂν δὲν εἶνε στῆς μοδίστρας της θᾶναι σὲ καμμιά της φιλενάδα. Ἔγνοια σας καὶ δὲ θ' ἀργήσω...

***

Μόλις ὁ Πῆτος ἐβγῆκε ἔξω ἄρχισε νὰ τρέχῃ σὰ νὰ εἶχε φτερὰ στοὺς ὤμους του. Ἡ νύχτα εἶχε πέσει πειὰ ἄγρια καὶ τρικυμισμένη μὰ ἐκεῖνος δὲν ἔβλεπε τίποτε. Ἤθελε νὰ βρῇ τὴν Καίτη.

Ὅταν ἔφθασε στὸ Ράμτζυ εἶδε τὴν θάλασσα νὰ ξεσπάει ἄγρια στὴν ἀκρογιαλιά. Τράβηξε κατ' εὐθεῖαν στὸ σπίτι τῆς μοδίστρας, μὰ ἐκεῖ ἔμαθε πὼς ἡ Καίτη εἶχε φύγει πρὸ ἕξη ὡρῶν. Ἀπὸ κεῖ πῆγε στὸ κατάστημα τοῦ ἐμπόρου τῶν ὑφασμάτων, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπληροφόρησε ὅτι εἶχε δῆ τὴν Καίτη στὶς δυὸ τὸ ἀπόγευμα ν' ἀνεβαίνῃ πρὸς τὸ Βίλγορ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ καταιγὶς εἶχε ξεσπάσει καὶ στὴ στεριά. Τ' ἀστραπόβροντα ἔσκαζαν τὸ ἕνα ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ ἡ βροχὴ εἶχε ἀρχίσει. Στὴν παραλία οἱ θαλασσινοὶ προσπαθοῦσαν ν' ἀσφαλίσουν τὶς ψαρόβαρκες γιὰ νὰ μὴ τὶς παρασύρῃ ἡ θάλασσα.

Στὸ δρόμο του συνάντησε τὸ Μαυροτόμη, τὸν ὁποῖον ἐρώτησε ἂν εἶχε δῆ τὴν Καίτη. Μάλιστα —τοῦ εἶπε— τὴν εἶχε δῆ τὸ ἀπόγευμα ν' ἀνεβαίνῃ τὸν ἀνήφορο καὶ τὸν ἐχαιρέτησε. Ἀφοῦ τοῦ ἔδωσε αὐτὴ τὴν πληροφορία, ἐπρόσθεσε κατόπι μὲ ἀρκετὴ κακία:

— Ἂν τὴν εὕρῃς νὰ τὴν πάρῃς δεμένη μαζί σου, γιατὶ εἶνε κάποιος ποὺ θέλει νὰ τῆς περάσῃ τὸ σκοινὶ στὸ λαιμό.

— Ποιὸν ἐννοεῖς μ' αὐτό; ρώτησε μ' ἀγωνία ὁ Πῆτος.

— Σ' ἀφίνω νὰ τὸν καταλάβῃς!... τοῦ ἀπάντησε ὁ Μαυροτόμης καὶ τὸν ἄφισε φεύγοντας βιαστικά.

Γεμάτος συλλογὴ κ' ἀνησυχία ὁ Πῆτος, κατέβηκε στὸ Πὸρτ Μουάρ. Ἐκεῖ χτύπησε τὴν πόρτα τῆς καλύβας ἑνὸς ψαρᾶ καὶ τὸν ἐρώτησε κι' αὐτὸν ἂν εἶχε δῆ τὴν Καίτη. Ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε ἀρνητικά. Δὲν εἶχε δῆ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἄλλον ἄνθρωπον ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κ. Χριστιάνο.

— Ποιὸν ἀπὸ τοὺς Χριστιάνους; ρώτησε ὁ Πῆτος.

— Τὸν κ. Φίλιππο Χριστιάνο.

Ἡ πληροφορία αὐτὴ φώτισε κάπως τὸ μυαλὸ τοῦ Πήτου ποὺ ἦταν σκοτισμένο. Ἦτανε σὰ μιὰ ἐξήγησις σὲ μερικὲς ἀπορίες του. Γιατὶ ὁ Φίλιππος δὲν εἶχε πάει νὰ τὸν προϋπαντήσῃ στὸ καράβι καὶ γιατὶ ἡ Καίτη δὲν εἶχε πληροφορηθῆ τὸν ἐρχομό του; Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπορία του.

Ὁ Πῆτος γύρισε πίσω. Φανταζότανε ὅτι καὶ ἡ Καίτη θὰ εἶχε γυρίσει ἐν τῷ μεταξύ. Θέλησε μάλιστα νὰ τρέξῃ, ἀλλὰ ὁ δυνατὸς ἄνεμος φυσοῦσε ἀντίθετα καὶ τὸν ἐμπόδιζε.

Ὅταν ἔφτασε τέλος στὴ «Μαξιώτικη Νεράϊδα», ἔμαθε ὅτι ἡ Καίτη δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμα.

Ὅλοι ἦταν ἐξαιρετικὰ ἀνήσυχοι. Ποῦ μποροῦσε νὰ βρισκόταν μιὰ τέτοια τρικυμισμένη νύχτα.

Μέσα στὴ γενικὴ αὐτὴ ἀγωνία, γιὰ τὴν τύχη τῆς κόρης, ἄξαφνα ἡ πόρτα τοῦ καπηλείου χτύπησε. Ὁ Πῆτος ἔτρεξε κι' ἄνοιξε ἀμέσως. Ἦταν μιὰ φτωχὴ γυναῖκα ἡ ὁποία ἐρχόταν νὰ τοὺς πληροφορήσῃ ὅτι εἶχε δῆ τὴν Καίτη νὰ περνάῃ, μέσ' στὴ νύχτα καὶ τὴ θύελλα, ἔξω ἀπ' τὴ καλύβα της.

— Ποῦ κάθεσαι; τὴν ἐρώτησε ὁ Πῆτος.

— Στὸ λαγκάδι, ἔξω ! τοῦ ἀπάντησε ἡ φτωχὴ γυναῖκα.

— Στάσου μιὰ στιγμὴ κ' ἔρχομαι μαζί σου.

Καί, ρίχνοντας ἐπάνω του τὸ μανδύα του, ἀκολούθησε τὴ γυναῖκα τρέχοντας ἔξω. Ἀνέβηκε τρέχοντας τὴν κοιλάδα κ' ἔφτασαν τέλος στὸ λαγκάδι. Ἐκεῖ ἄξαφνα ἄκουσαν γογγυσμούς. Ὁ Πῆτος σὰν τρελλὸς ἔτρεξε μέσ' στὸ σκοτάδι ψάχνοντας νὰ δῇ ποιὸς ἐγόγγυζε.

***

Ἐν τῷ μεταξὺ στὴ «Μαξιώτικη Νεράϊδα» περίμεναν. Ἡ ἀγωνία τῶν γυναικῶν εἶχε φτάσει στὸ κατακόρυφο. Ὁ Καίσαρας ὡστόσο προσπαθοῦσε νὰ σβύσῃ τὴν ἀγωνία του κουτσοπίνοντας μὲ τοὺς ἄλλους πελάτες καὶ ἀπευθύνοντας κάθε τόσο διάφορες προσευχὲς πρὸς τὸν Ὕψιστο ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς Καίτης.

Ἔξαφνα ἕνα δυνατὸ χτύπημα ἀντήχησε στὴν πόρτα ἡ ὁποία ἄνοιξε διάπλατα. Ὁ Πῆτος βλοσσυρὸς καὶ ἄγριος μὲ τὸ πρόσωπο καταπράσινο μπῆκε μέσα κρατῶντας στὴν ἀγκαλιά του τὸ ἀναίσθητο σῶμα τῆς Καίτης.

— Δόξα νὰ ἔχῃ ὁ Θεὸς ποὺ ἄκουσε τὴν προσευχή μας! φώναξε ὁ Καίσαρας μόλις τὸν εἶδε. Ποῦ τὴ βρῆκες λοιπόνο.

— Στὸ χάλασμα στὸ λαγκάδι, ἀπάντησε ὁ νέος.

***

Μόλις ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μέρες ἡ Καίτη ξανάρθε στὶς αἰσθήσεις της... Ἡ πρώτη ἐντύπωσις ποὺ ἔνοιωσε ἦταν μιὰ ἀπελπισία... Θυμόταν ἀόριστα πὼς κάτι πολὺ τραγικὸ τῆς εἶχε συμβῆ. Χωρὶς νὰ θυμᾶται καθαρὰ τὰ γεγονότα ἔννοιωθε πὼς ἦταν δυστυχισμένη, ἀπαρηγόρητη... Ἄνοιξε τότε τὰ μάτια της καὶ εἶδε τὴ Γράνη νὰ κάθεται κοντά της καὶ νὰ πλέκῃ...

— Γιατὶ κάθεσαι ἐδῶ, μητέρα; τὴ ρώτησε.

Ἡ Γράννη ἄφισε τότε τὶς βελόνες της καὶ τῆς ἔπιασε τὸ χέρι...

— Θεέ μου ! Θεέ μου ! ψιθύρισε. Τὸ κορίτσι μου ἦρθε πάλι στὸν ἑαυτό του...

— Συνέβη τίποτε, μητέρα; ρώτησε ἡ Καίτη, τί μέρα εἶνε;

— Δευτέρα πρωΐ, ἀπάντησε ἡ Γράννη. Δόξα νἄχῃ ὁ Θεὸς ποὺ σὲ συνέφερε τέλος.

Ἔξαφνα ἡ Καίτη ἄκουσε μιὰ γνώριμη φωνή της ἔξω πρὸς τὸ μέρος τῆς σκάλας. Χωρὶς νὰ ξέρῃ τίνος ἦταν ἡ φωνὴ αὐτὴ ἀνατρίχιασε μὲ φόβο.

— Ποιὸς εἶνε ἔξω, μητέρα; ψιθύρισε.

— Ὁ Πῆτος, παιδί μου... Ὁ Πῆτος, ὁ ἀρραβωνιαστικός σου!

— Ὁ Πῆτος! φώναξε μὲ τρόμο ἡ Καίτη.

— Ναί, ὁ Πῆτος ξαναγύρισε ζωντανὸς ἀπὸ τὴν ξενητειά... Ἦταν ψέμμα ποὺ ἔλεγαν ὅτι πέθανε. Ὄχι μόνο δὲν πέθανε, ἀλλ' ἀξίζει γιὰ δέκα ζωντανούς. Ἔτσι γλύτωσε καὶ σένα ἀπὸ τὴ μπόρα καὶ τὸ κακὸ τὸ προχθεσινό.

— Ἀπ' τὴ μπόρα, ψιθύρισε ἡ Καίτη.

— Ναί, ἀπὸ τὴν μπόρα, κορίτσι μου. Ἔγινε ἕνα τέτοιο κακὸ προχθὲς στὸ νησὶ ποὺ κ' οἱ γεροντώτεροι δὲν θυμῶντευσαν παρόμοιο. Φαίνεται πὼς σ' εὕρηκε στὸ χάλασμα τῆς ἀνηφοριᾶς, στῆς ρεματιᾶς... Εἶχες χάσει, φαίνεται, τὸ δρόμο σου μέσ' στὸ μπουρίνι καὶ δὲν εἶνε καθόλου παράξενο... Μά, στάσου νὰ φωνάξω τὸν πατέρα!... Πατέρα!... Πατέρα!... φώναξε ἡ Γράννη, τραβῶντας πρὸς τὸ κεφαλόσκαλο.

Θόρυβος ἀκουγόταν κάτω καὶ μιὰ φωνὴ ἀνδρική.

— Τὸν ἀκοῦς τὸν Πῆτο σου, Καίτη, εἶπε ἡ Γράννη. Εἶν' αὐτὸς ποὺ μιλάει κάτω... Αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶνε... Κάθεται στὸ κάτω σκαλοπάτι σὰν πιστὸ σκυλὶ καὶ φυλάει νὰ μὴν σ' ἐνοχλήσῃ κανένας... Ὁ καϋμένος, δὲν ἔκλεισε μάτι ὅλη τὴ νύχτα, δὲν τὸ κούνησε ἀπὸ τὴ σκάλα... Σὲ γλύτωσε ἀπὸ τὸ θάνατο, παιδί μου... Ναί, σὲ γλύτωσε...

Ἡ Καίτη τὰ εἶχε θυμηθεῖ πειὰ ὅλα... Εἶχε χώσει τώρα τὸ κεφάλι της μέσ' στὸ μαξιλάρι της καὶ φώναζε μὲ ὀδύνη:

— Ὦ, γιατὶ δὲ μ' ἄφινε νὰ πεθάνω;

Ἡ Γράννη, ἀκούγοντάς την, τὴ χάϊδεψε στὸ κεφάλι καὶ τῆς εἶπε:

— Ὦ, ὅλα τὰ κορίτσια ἅμα εἶνε ἐρωτευμένα, ἔτσι λένε...

Ἔπειτα, ἐπειδὴ ὁ Καίσαρας δὲν εἶχε ἀκούσει τὴν πρόσκλησί της ἐβγῆκε ἔξω γιὰ νὰ τὸν φωνάξῃ!...

('Ακολουθεῖ)

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΕΡΡΙΚΕΤΗΣ ΛΑΓΚΛΑΝ

Ο ΚΑΫΜΟΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ὀρθὴ μπρὸς στὸν καθρέφτη της, ἡ Ρενὲ Ντωμπρινὺ εἶχε πάρει μια ἐντελῶς τραγικὴ στάση. Ἡ ματιά της, ποὺ εἶχε γίνει θεληματικὰ σκληρή, ἐξέταζε ἐρευνητικὰ ὅλο της τὸ πρόσωπο, ὅπως τῆς τὸ παρουσίαζε ὁ καθρέφτης.

Οὔτε ἡ χειρότερη ἀντίζηλός της δὲν θὰ ἐξέταζε μὲ τόση προσοχὴ τὶς παραμικρότερες ἀτέλειές της. Ἐτέντωσε πρὸς τὰ πίσω τὰ χτενισμένα της μαλλιὰ κ' ἔκανε ἔτσι νὰ φαίνωνται πιὸ εὐδιάκριτα ἡ λίγες ρυτίδες ποὺ αὐλάκωναν τὸ μέτωπό της.

Ἐκεῖ κάτω ἀπ' τὴ μύτη, δυὸ γραμμὲς λεπτὲς ἀλλὰ καλὰ χαραγμένες, ποὺ ἐμάκραιναν κάθε χρόνο κατέβαιναν πρὸς τὶς πτυχὲς τοῦ στόματος.

Ὦ, χωρὶς ἀμφιβολία, τὰ χρόνια περνοῦσαν κι' ἄρχιζαν ν' ἀφήνουν τὰ ἴχνη τοῦ περάσματός τους ἀπάνω της.

Ἡ καταστροφὴ μόλις ἄρχιζε. Ἀλλά, κάθε μέρα ποὺ θὰ περνοῦσε ὁ χρόνος θ' ἄφηνε ἀπάνω της ζωηρότερα τὰ σημάδια του. Ἀλλοίμονο, πῶς νὰ μὴ συμβῇ αὐτό; Τὸν ἄλλο μῆνα θἆτανε πειὰ σαράντα χρόνων !

Σαράντα χρόνων ! Ἀδύνατον.... Πῶς ἐπέρασαν ἔτσι γρήγορα τὰ χρόνια ! Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε πὼς ἦταν εἴκοσι χρόνια τώρα παντρεμμένη !

Ἡ Ρενὲ ἐρρίγησε, καὶ τὴν ξανάπιασαν οἱ φόβοι της.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο πρωΐ, ἔτσι ὅπως ἔτυχε νὰ ξυπνήσῃ ἀπότομα, παρατήρησε, χωρὶς νὰ θέλῃ, πὼς ὁ ἄντρας της τὴν ἐκύτταζε στοὺς κροτάφους μὲ μιὰ παράξενη ἐπιμονή.

Ὁ Πὼλ ἐγύρισε γρήγορα τὰ μάτια του ἀλλοῦ, ἡ βία του ὅμως ἐκείνη ἔκανε τὴ Ρενὲ ν' ἀνησυχήσῃ περισσότερο. Ἐσηκώθηκε τότε ἀμέσως καὶ πῆγε στὸ μπουντουάρ της, ὅπου ἔνοιωσε τὸν πρῶτο ἀληθινὸ πόνο....

Στοὺς κροτάφους, ποὺ λίγα λεπτὰ πρωτήτερα τοὺς ἐκύτταζε μὲ τόση προσοχὴ ὁ ἄντρας της, μπόρεσε νὰ διακρίνῃ ἐπὶ τέλους μερικὲς λεπτὲς ἀσημένιες τρίχες...

Ἆ ! Γιατὶ ἐκεῖνος, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε μ' ὅλη της τὴν καρδιά, διέκρινε πρῶτος τὸ σημάδι αὐτὸ τῶν γηρατειῶν;....

***

Τὸ κακὸ δὲν ἦταν βέβαια ἀνεπανόρθωτο. Μιὰ ἐλαφρὴ βαφὴ θὰ τὰ ἔκρυβε ὅλα... Ὅ,τι καὶ νἄκανε ὅμως ἡ Ρενὲ δὲν θὰ κατώρθωνε ν' ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὸν Πὼλ τὴν ἀλήθεια.... Ὦ, κι' αὐτὸς βέβαια εἶχε κλείσει τὰ 46 χρονάκια του καὶ τὰ μαλλιά του εἶχαν περισσότερο ἀσπρίσει στοὺς κροτάφους... Γιὰ τοὺς ἄνδρες ὅμως εἶνε πάντα πιὸ ἐπιεικὴς ὁ κόσμος....

Ἀπ' τὸν ἄνδρα μπορεῖ ν' ἀπαιτήσῃ κανεὶς νὰ εἶνε ἔξυπνος κι' αὐτὸ τὸν κολακεύει. Ἂν τοῦ ἀπαιτήσῃ ὅμως νἆναι διαρκῶς ὡραῖος, αὐτὸ μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ σχεδὸν ὡς βλακῶδες... Ἀφίνουν, λοιπόν, τὸν ἄνδρα νὰ παραμελῇ σημαντικὰ τὴν ὀμορφιὰ τοῦ προσώπου του, χωρὶς γι' αὐτὸ νὰ τὸν ἐκτιμοῦν λιγώτερο.

Γιὰ τὴ γυναῖκα ὅμως διαφέρει τὸ πρᾶγμα. Τσακίζει εὐκολώτερα ἡ γυναῖκα ἀπ' τὸν ἄνδρα, λέγουν ὅλοι. Κ' ἡ γυναῖκα, γι' αὐτὸ εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ παρακολουθῇ βῆμα πρὸς βῆμα τὴν ἐξέλιξι τῆς φυσικῆς της εὐμορφιᾶς.

Μ' ὅλο της λοιπὸν τὸ δίκηο ἡ Ρενὲ εἶχε κυριευθῆ τώρα ἀπὸ ἀπελπισία. Θὰ ρχόταν γρήγορα ἡ ἡμέρα ποὺ ὁ Πὼλ, ὁ ἀγαπημένος της σύζυγος θὰ ἔπαυε νὰ προσέχῃ τὴν χωρὶς θέλγητρα πειὰ σύντροφο τῆς ζωῆς του...

Αὐτὸ θὰ ἦταν γιὰ ἐκείνη, τὸ νοιωθε καλά, ἕνας ἀνυπόφορος πόνος. Καὶ μόνο ποὺ τὸ συλλογιζόταν, τῆς ἐρχόντουσαν δάκρυα στὰ μάτια, δάκρυα ποὺ ἐσκοτείνιαζαν τὴν εἰκόνα της στὸν καθρέφτη...

Ἄξαφνα ἀπ' τὴν πλαγινὴ κάμαρη μιὰ ἀνδρικὴ φωνὴ ἀκούστηκε:

—Τί κάνεις, λοιπόν; Δὲν σὲ ἀκούω πειά. Ξεχνᾶς πὼς σὲ μισὴ ὥρα φεύγουμε;

—Ναί... ναί... ἐψιθύρισε ἀναπηδῶντας ἡ Ρενέ.

Ἄρχισε ἀμέσως νὰ ντύνεται βιαστικά. Τὸ καλοκαιρινὸ ἐκεῖνο βράδυ, θὰ ἐδειπνοῦσαν ἔξω, μαζὺ μὲ μερικοὺς φίλους τους καὶ θὰ πήγαιναν ἔπειτα στὸ θέατρο. Ἔπρεπε λοιπὸν πραγματικῶς νὰ ἑτοιμασθῇ ὅσο μποροῦσε γρηγορώτερα.

***

Ξαφνικὰ ἡ φωνὴ τοῦ κυρίου Ντωμπρινὺ ἀντήχησε πάλι ἀνυπόμονη.

—Εἶμαι ἕτοιμη, ἔλα, ἀπάντησε αὐτή, ἐνῶ ἐτακτοποιοῦσε νευρικὰ τὰ μαλλιά της, ποὺ τὰ εἶχε κάπως χαλασμένα.

Σχεδὸν ἀμέσως τότε φάνηκε ὁ Πὼλ Ντωμπρινύ. Μόλις ὅμως ἀντίκρυσε τὴ γυναῖκα του ἐστάθηκε ἀδύνατο νὰ συγκρατήσῃ μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως.

—Μὰ τί εἶν' αὐτό, σὲ παρακαλῶ;

—Ποιό; ρώτησε ἡ Ρενέ.

Ὅσο κι' ἂν ἦταν φυσικὴ ἡ ἔκπληξί της, ὁ Ντωμπρινὺ τῆς ξανάπε:

— Αὐτὸ τὸ παληοκούρελο ποὺ ἔχεις στὴν πλάτη σου !

Ὁ Πὼλ δὲν ἦταν ποτέ του ἀπότομος, κι' ἡ Ρενὲ αἰσθάνθηκε μεγάλη κατάπληξι μὲ τὰ λόγια του.

—Γιὰ τὸ φόρεμά μου μιλᾶς ἔτσι;

—Τὸ φόρεμά σου... τὸ φόρεμά σου ! Τὸ λὲς φόρεμα, ἀλήθεια; Μὰ αὐτὸ εἶνε ἕνα κομματάκι πανί, ἕνα πουκαμισάκι, ὅ,τι θέλεις ἐπὶ τέλους, μόνο φόρεμα δὲν εἶνε !

Τὰ χείλια τῆς Ρενὲ ἐκινήθηκαν μὲ κάποια νευρικὴ τρεμοῦλα καὶ μιὰ ἀμυδρὰ λάμψις ἐφώτισε τὰ μάτια της. Ὡς τόσο δὲν ἔδειξε πὼς εἶχε θυμώσει καθόλου. Ἐχαμογέλασε μόνο καὶ εἶπε:

—Καὶ νὰ μὴ θέλῃς φίλε μου, φόρεμα εἶνε....

Ἡ ἐπιπόλαιη αὐτὴ ἀπάντηση δυστυχῶς ἔφερε τὸ χειρότερο ἀποτέλεσμα, ἔκανε ἔξω φρενῶν τὸ Ντωμπρινύ.

—Μήπως μὲ παίρνεις γιὰ κανέναν ἠλίθιο καὶ νομίζεις πὼς θὰ μπορέσῃς νὰ βγῇς μαζί μου ἔτσι; Ἂν εἶνε αὐτὸ ἀλήθεια, εἶσαι πολὺ ἀπατημένη, καλή μου!

—Μὰ ἐπὶ τέλους τί ἔπαθες, φίλε μου; ρώτησε μὲ τὴ συνειθισμένη της πάντα καλωσύνη ἡ Ρενέ. Δὲν μπορῶ νὰ νοιώσω γιατὶ δὲ σ' ἀρέσει αὐτὸ τὸ φόρεμα. Εἶνε ἴσια-ἴσια πολὺ σίκ.

— Ναί, ναί. Ἔχει κάποιο σίκ, ἀλλὰ πολύ... πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ;... Εἰδικό !

—Τί θέλεις νὰ πῇς;

—Νά... ἕνα σὶκ ποὺ ταιριάζει σὲ γυναῖκα τοῦ ἐλαφρόκοσμου.

—Πώλ.....

—Ἀφοῦ δὲν καταλαβαίνεις, πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω καθαρά. Θὰ τρελλάθηκες, βέβαια, ἂν σκέπτεσαι νὰ βγῇς ἔξω ἔτσι γδυτή ! εὐτυχῶς, εἶμαι ἐδῶ.

—Εἶσαι ἐδῶ; εἶπε πάλι ἡ Ρενέ, ἐνῶ τὸν ἐκύτταζε θαρρετὰ πολύ.

—Ναί. Γιὰ νὰ σ' ἐμποδίσω νὰ κάνῃς αὐτὴ τὴν ἄσχημη τρέλλα. Εἶσαι γυναῖκα μου, ναὶ ἢ ὄχι;

—Μὲ τί ὕφος μιλᾶς γιὰ τὰ δικαιώματα τῆς ἰδιοκτησίας μου;

Αὐτὸς ὅμως εἶχε πάει ἐν τῷ μεταξὺ κοντά της καὶ μὲ νευρικὴ κίνησι τὴν ἔπιασε ἀπ' τὰ χέρια.

—Ἔ λοιπόν, ναί. Δὲ μοῦ ἀρέσει αὐτὸ τὸ φόρεμα ! Ἄκου, μοῦ εἶνε ἀνυπόφορο, ἀλήθεια, νὰ σὲ κυττάζουν οἱ ἄνδρες μ' εὐχαρίστησι καὶ νὰ τοὺς προκαλῇς μὲ τὴν ἐμφάνισί σου !..

***

Ἀναζητοῦσε τὰ μάτια τῆς γυναικός του, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ποιὰν ἐντύπωση τῆς ἔκαναν τὰ λόγια του, ἐκείνη ὅμως τὸν ἀπέφευγε.

—Ἀφοῦ πρόκειται γιὰ ζήτημα ἐγωϊσμοῦ, δὲν εἶνε τόσο σοβαρὸ τὸ πρᾶγμα ! τοῦ εἶπε γελαστή.

—Μὴ λὲς τίποτε, μὴ γελᾶς, σοῦ ἀπαγορεύω νὰ γελᾶς !...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ διεσταυρώθηκαν τὰ μάτια τους, κι' ἡ ματιὰ τοῦ Ντωμπρινὺ ἦταν τόσο φλογερή, τόσο γεμάτη πόνο, ὥστε ἡ γυναῖκα του ἔννοιωσε πὼς τῆς ἔλεγε ὅλη τὴν ἀλήθεια....

Τὴν ἐζήλευε λοιπόν, ὅπως τὴν ἐζήλευσε καὶ τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου τους...

—Μ' ἀγαπᾶς, λοιπόν, ἀκόμα, χρυσέ μου; τὸν ἐρώτησε.

Ἀντὶ νὰ τῆς ἀπαντήσῃ ὁ Πὼλ τὴν ἔσυρε στὴν ἀγκαλιά του μ' ἕνα ἀπότομο κίνημα καὶ κάρφωσε τὰ χείλη του στὰ δικά της.

Δυνατὸ ρῖγος τὴν συνεκλόνισε. Ὁ Ντωμπρινὺ τὸ ἀπέδωκε στὸ χάδι του. Ἦταν ὅμως γελασμένος. Ἡ Ρενὲ ἔτρεμε ἀπὸ χαρά. Ἡ δοκιμασία, στὴν ὁποία εἶχε ὑποβάλει τὸν ἄνδρα της, εἶχε ξεπεράσει κάθε ἐλπίδα της, ἀλήθεια. Ἡ ἀγάπη τοῦ Πὼλ της ἦταν ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ δὲν σβύνουν εὔκολα. Κι' ἂν ἀκόμα μιὰ μέρα ἔχανε τὴ μεγάλη της ἔντασι, δὲν θὰ ἔσβυν' ἐντελῶς. Θὰ τὴν διατηροῦσε πάντα ἡ ἐνθύμησις τῶν ὡραίων περασμένων καιρῶν...

Ἡ ἀγάπη αὐτή, τῆς φαινόταν τώρα, πὼς εἶχε κάποια γλύκα ἐντελῶς ξεχωριστή. Καί, παρηγορημένη ἐντελῶς, ἄλλαξε ἀμέσως φόρεμα, ἐνῶ ὁ ἄντρας της τὴν παρακολουθοῦσε μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ χαρά.

ΕΡΡΙΚΕΤΗ ΛΑΓΚΛΑΝ

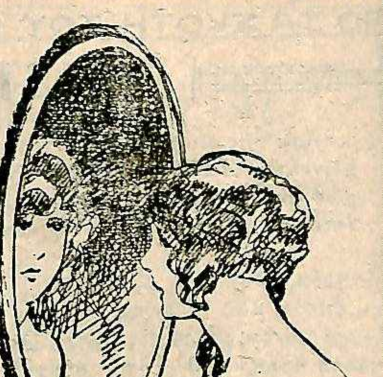

Μ' ἀγαπᾶς λοιπὸν ἀκόμα;

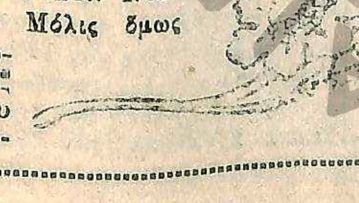

ΑΠΟ ΤΑ ΣΚΟΤΗ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ

Τὸ ἔγκλημα τῆς μαγείας. Τί ἔγραφε ὁ σχετικὸς νόμος. Τὰ θύματα τῶν μάγων. Ὁ 16ος αἰών, ὁ αἰὼν τῆς μαγείας. Ἀπίστευτα γεγονότα καὶ περίεργες προλήψεις. Οἱ ἠλιθιότητες τὶς ὁποῖες ἔγραψε ἕνας σοφὸς ἄνθρωπος. Πῶς πέθανε μιὰ μάγισσα. Ἡ σκόνη τοῦ σατανᾶ. Οἱ δαιμονισμένοι καλόγεροι. Ἡ ἐπιδημίες τῆς δαιμονοπληξίας, κλπ.

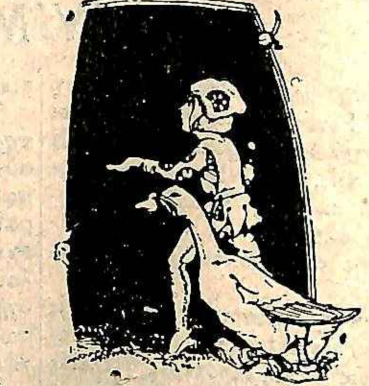

Μαγεία, βασκανία, ἐξορκισμός... Στὴν ἐποχή μας σπανίως ἀκοῦμε ν' ἀναφέρωνται οἱ λέξεις αὐτές. Ὡς τὸ τέλος ὅμως τοῦ 18ου αἰῶνος τὰ χρονικὰ τῶν Εὐρωπαϊκῶν κοινωνιῶν εἶνε γεμάτα ἀπὸ ἱστορίες μαγειῶν, μαγγανειῶν, ἐξορκισμῶν καὶ νεκρομαντείας. Κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ κληρικοὶ δὲν ἔκαναν ἄλλο παρὰ νὰ ξορκίζουν ἀκούραστα ἕνα σωρὸ φτωχὲς ὑστερικὲς γυναῖκες, γιὰ τὶς ὁποῖες ἐπιστεύετο πὼς ἦσαν θύματα τῶν μάγων, δηλαδὴ δαιμονισμένες. Ἐπίσης τὰ δικαστήρια κατεδίκαζαν ἀδιάκοπα, μάγους καὶ μάγισσες καὶ σ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης ἄναβαν φωτιὲς γιὰ νὰ καῖνε τοὺς μάγους.

Ἡ μαγεία εἶχε ἀναγνωρισθῇ ὡς ἔγκλημα μὲ τὸν ἐπισημότερο τρόπο :

Διάταγμα τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Καρόλου 8ου, ποὺ ἐδημοσιεύθηκε στὰ 1490, παραγγέλει τὴν κα[illegible]ταδίωξιν καὶ τιμωρίαν [illegible]άγων, τῶν μάντεων [illegible] τῶν [illegible]καλοῦνται τὰ κα[illegible] ἐκείνων πο[illegible] τῶν νεκρομάντεων [illegible] κάποια πνεύματα [illegible]υ ποὺ ἐπιδί[illegible]ων καὶ κάθε ἀνθρώπο[illegible] ἔργα, ποὺ [illegible]δεται σὲ ἐπιστῆμες κα[illegible]γορεύει τὰ ἀποδοκιμάζει καὶ τὰ ἀπ[illegible]. ἡ ἁγία μητέρα μας Ἐκκλησία. [illegible]

Τὸ διάταγμα αὐτό, δὲν ἐ[illegible]φετο μόνον ἐναντίον τῶν μάγων. Κατεδίωκε ἀκόμα καὶ ὅλους ἐκείνους, ποὺ κατέφευγαν στὰ φῶτα τους ἢ ἐπεκαλοῦντο τὴν βοήθειά τους.

Ἡ ποινὴ ποὺ ἐπεβάλλετο στοὺς μάγους, ἦταν ὁ δι' ἀπαγχονισμοῦ καὶ πυρᾶς θάνατος. Τοὺς ἐκρεμοῦσαν πρῶτα κι' ὕστερα τοὺς ἔκαιαν. Ὅταν δὲ τὸ ἔγκλημα ἐθεωρεῖτο πιὸ σοβαρό, τοὺς ἔκαιαν ζωντανούς.

Ὁ αἰὼν κατὰ τὸν ὁποῖον ἐθριάμβευσε κυριολεκτικῶς ἡ μαγεία ὑπῆρξε—τί παράδοξη ἀντίθεσις!—ὁ 16ος αἰών, ὁ αἰὼν δηλαδὴ τῆς ἀναγεννήσεως τῶν τεχνῶν, τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς φιλοσοφίας. Κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη κι' οἱ πιὸ μορφωμένοι ἀκόμα ἄνθρωποι ἐπίστευαν στὶς ἀπόκρυφες ἐπιστήμες. Ὁ Ἰωάννης Μπουτέν, σύμβουλος τοῦ Γαλλικοῦ Κοινοβουλίου σοφὸς οἰκονομολόγος, φωτισμένο πνεῦμα, ἔγραψε ὁλόκληρο βιβλίο περὶ «δαιμονομανίας» γεμᾶτο ἀπὸ τόσο ἀνόητες προλήψεις καὶ τόσο ἀπίστευτους μύθους, ὥστε ἀπορεῖ κανεὶς πὼς ἐγράφηκε ἀπὸ ἕναν τόσο μορφωμένο ἄνθρωπο.

Ὁ Μπουτὲν διηγεῖται, ἀνάμεσα σὲ ἄλλα μὲ τὴν μεγαλείτερη σοβαρότητα, ὅτι ὁ ὑπηρέτης ἑνὸς εὐγενοῦς, ἀπάντησε μιὰ μέρα στὸ δρόμο μιὰ γυναίκα, ποὺ τὸν ἐφύσησε στὸ πρόσωπο. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ ὑπηρέτης ὑπέφερε ἐπὶ 14 ὁλόκληρα χρόνια ἀπὸ φοβεροὺς πόνους σ' ὅλο του τὸ σῶμα. Τὸ κακὸ ἀμέσως ἀπεδόθη στὴ γυναίκα ποὺ τὸν ἐφύσησε στὸ πρόσωπο.

Χρησιμοποίησαν χίλιους δυὸ τρόπους γιὰ νὰ σώσουν τὸ φτωχὸ ὑπηρέτη, μὰ τίποτε. Στὸ τέλος ἐδέησε νὰ μαζευθοῦν ὅλοι οἱ ἱερεῖς τῆς πόλεως ὅπου ἔμενε καὶ νὰ προσευχηθοῦν ὑπὲρ αὐτοῦ. Τότε—ἀναφέρει ὁ συγγραφεὺς τοῦ παραδόξου βιβλίου—«ἀμέσως ἐβγῆκαν ἀπὸ τὸ στόμα του τὰ ἑξῆς ἀντικείμενα : μιὰ γκλίτσα τσοπάνη, χαλίκια, μικρὰ κουβαράκια κλωστή, μιὰ ψεύτικη περροῦκα, ἕνα φτερὸ παγωνιοῦ καὶ διάφορα ἄλλα». Καὶ ἔτσι ἔγινε καλὰ ὁ ὑπηρέτης.

Ἡ μάγισσα, ποὺ κατὰ τὴν κοινὴ ἀντίληψι εἶχε ἀποθηκεύσει ὅλα αὐτὰ τὰ περίεργα ἀντικείμενα μέσα στὴν κοιλιὰ τοῦ ἀσθενοῦς δὲν βρέθηκε πουθενά, εἰδ' ἄλλως δὲν θὰ γλύτωνε ἀπ' τὴ φωτιά.

Στὴν Νάντη, μιὰ ἄλλη γυναῖκα κατηγορήθηκε πὼς ἔ[illegible]νια σὲ [illegible] μιὰ γειτόνισσά της.

Ἡ κοινὴ γνώμη ἐπίστευε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, πὼς ἂν κάποιος κάνῃ μάγια, ἦταν ἀρκετὸ νὰ τὸν ἀγγίξῃ ἁπλῶς κανεὶς γιὰ νὰ μεταδοθῇ καὶ σ' αὐτὸν ἡ μαγεία.

Οἱ δικασταὶ τότε στοὺς ὁποίους προσήχθη ἡ μάγισσα τὴν διέταξαν ν' ἀγγίξῃ τὸ θῦμα της. Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ποὺ πίστευε φαίνεται κι' αὐτὴ σ' αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀρνήθηκε ἐπίμονα ν' ἁπλώσῃ τὸ χέρι της ἐπάνω στὴ γειτόνισσά της. Τὴν ὑποχρέωσαν ὅμως τότε διὰ τῆς βίας νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴ διαταγή.

Τότε ἡ δυστυχισμένη ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ «χάθηκα !» καὶ σωριάστηκε κάτω νεκρὴ ἀπὸ κεραυνοβόλο ἀποπληξία.

Δικάστηκε ὅμως τὸ πτῶμα της καὶ κατεδικάσθη στὸν διὰ πυρᾶς θάνατον.

Στὸ Λὸς, ἕνας ἐργάτης εἶχε ἀντιληφθῇ ὅτι ἡ γυναῖκα του ἀπουσίαζε κάθε νύκτα. Τοῦ ἐκινήθηκε φυσικὰ ἡ περιέργεια νὰ μάθῃ ποῦ ἐπήγαινε. Τὴν παρακολούθησε λοιπὸν ἕνα βράδυ καὶ τὴν εἶδε στὰ μέρη ὅπου ὤργιαζαν οἱ μάγοι νὰ παίρνῃ ἕνα κομμάτι πάχος καὶ νὰ τρίβεται μ' αὐτὸ σ' ὅλο της τὸ σῶμα. Τὸ ἄλειμμα μὲ λίπος ἐθεωρεῖτο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὡς μέσον μεταφορᾶς.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Καρόλου τοῦ 9ου ὑπῆρχε ἕνας φημισμένος μάγος, ποὺ τὸν ἔλεγαν «Τρίσκαλο» ὁ ὁποῖος εἶχε καταδικασθῇ σὲ θάνατο ἐπὶ μαγείᾳ. Τοῦ ἐδόθη ὅμως βασιλικὴ χάρι. Ἕνα βράδυ ὁ βασιλεύς, ὕστερα ἀπὸ κάποιο ἐπίσημο γεῦμα, διέταξε νὰ ὁδηγήσουν τὸ μάγο αὐτὸ στὸ παλάτι του.

Ὁ μάγος τότε γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τοὺς βασιλικοὺς προσκαλεσμένους, ἐπερίγραφε «μὲ ποιὸ τρόπο μεταφέρονται οἱ μάγοι στὰ μαγικὰ ὄργια, ἐπερίγραφε τοὺς χοροὺς καὶ τὶς θυσίες τους πρὸς τὸ Σατανᾶ, ἀνέφερε τὰ ἄσχημα παιγνίδια ποὺ ἔπαιζαν οἱ διάβολοι, μεταμορφωμένοι σὲ ἄντρες καὶ γυναῖκες, καὶ διηγήθηκε πὼς ἀπάνω στὰ ὄργια τοῦ Σαββάτου ὁ Σατανᾶς ἐχάριζε στοὺς πιστούς του μία σκόνη, ποὺ σκότωνε ἀνθρώπους, ζῷα καὶ φυτά».

Οἱ περιγραφὲς αὐτὲς ἐπροκάλεσαν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀκροατῶν. Μερικοὶ ὅμως εἶπαν πὼς δὲν τὶς ἐπίστευαν. Τότε ὁ περίφημος ναύαρχος δὲ Κολινὺ διηγήθηκε ὅτι, πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ εἶχε συλληφθῇ στὸ Πουατόν, ἕνας νέος ποὺ κατηγορεῖτο ὅτι ἐπροκάλεσε τὸ θάνατο δύο εὐγενῶν. Ὁ νέος αὐτός, ὡμολόγησε στὴν ἀνάκρισι πὼς ἦταν ὑπηρέτης τῶν δύο αὐτῶν εὐγενῶν. Μιὰ ἡμέρα τοὺς εἶχε δῆ νὰ ρίχνουν κάποια σκόνη στὸ σπίτι ἑνὸς ἐχθροῦ των, ἐνῷ συγχρόνως ἐπρόφεραν τὴν λέξι «κατάρα». Ὁ ὑπηρέτης ἐμάζεψε τότε ἀπὸ τὴ σκόνη αὐτὴ καὶ τὴν ἔριξε στὰ κρεββάτια τῶν δύο εὐγενῶν, οἱ ὁποῖοι τὴν ἄλλη μέρα βρέθηκαν κ' οἱ δυὸ νεκροί, κατάμαυροι σὰν νὰ τοὺς εἶχαν κάψει.

Τὰ ἴδια καὶ χειρότερα ὡς τόσο γινόντουσαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καὶ στὰ μοναστήρια.

Τὸν 17ον αἰῶνα ὅλα σχεδὸν τὰ μοναστήρια τῆς Γαλλίας εἶχαν γεμίσει ἀπὸ καλογήρους δαιμονισμένους. Θἄλεγε κανεὶς πὼς ὁ διάβολος εἶχε ὁρκισθῇ νὰ ξετρελλάνῃ ὅλους τοὺς καλογήρους καὶ ὅλες τὶς καλογρηές. Ἀπ' τὴν ἐπιδημία αὐτὴ προσεβλήθη τὸ μοναστῆρι τῶν Οὐρσολίνων τοῦ Αἲξ στὰ 1609, τὸ μοναστῆρι τῶν Βριγγιντῶν τῆς Λίλλης στὰ 1613, καὶ τὸ μοναστῆρι τῶν Οὐρσολίνων τοῦ Δουντὲν, στὰ 1632. Ἡ τελευταία αὐτὴ ἐπιδημία ἐπροκάλεσε τὸν διὰ πυρᾶς θάνατον τοῦ ἀββᾶ Οὐρβανοῦ Γρανδιέ, ποὺ τὸν κατηγόρησαν ὡς μάγο.

Σὲ κάποιο ἄλλο μοναστῆρι ἔπεσε θῦμα τῆς τρέλλας τῶν δαιμονισμένων ἡ μαγείρισσά του. Ἡ καλογρηὲς ἐφαντάσθηκαν πὼς εἶχαν δαιμονισθεῖ ἐπειδὴ τοὺς εἶχε ρίξει μάγια στὸ φαΐ τους ἡ μαγείρισσα. Τότε ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ γυναῖκα ὑπεβλήθη σὲ ἀφάνταστα βασανιστήρια καὶ ὡμολόγησε—ἴσως χωρὶς νὰ εἶνε αὐτὸ ἀλήθεια—ὅτι πραγματικῶς εἶχε κάνει μάγια. Καταδικάστηκε τότε νὰ καῇ μαζὺ μὲ τὴν κόρη της.

Εὐτυχῶς μὲ τὴ διάδοση τῶν φώτων τοῦ πολιτισμοῦ ἄρχισαν νὰ γίνωνται σπουδαιότατες μεταβολὲς στὴν νομοθεσία σχετικῶς μὲ τὸ ἔγκλημα τῆς μαγείας.

Τὸ Γαλλικὸ Κοινοβούλιο τοῦ 17ου αἰῶνος κατήργησε τὴν θανατικὴ ποινὴ τῶν μάγων καὶ δέχθηκε μόνον νὰ τιμωροῦνται ἡ συνέπειες τῆς μαγείας, ἂν ἀπεδεικνύοντο πραγματικές. Σύμφωνα μὲ τὸ νόμο αὐτό, ἕνας ἄνθρωπος κατηγορούμενος γιὰ μαγεία, τοῦ ὁποίου ὅμως τὰ μάγια δὲν ἔβλαψαν κανένα, δὲν ἐτιμωρεῖτο.

Ἀργότερα ὅμως ἐξεδόθη ἕνα ἄλλο διάταγμα ποὺ ἀπαγόρευε κάθε ἄσκησι τῆς μαγείας καὶ κατεδίκαζε σὲ θάνατο, ὄχι μόνο τοὺς μάγους ἀλλὰ καὶ κείνους ποὺ ἤρχοντο σὲ συνάφεια μ' αὐτούς. Ἀπὸ τότε ἡ περιπτώσεις τῆς δαιμονομανίας ἔγιναν σπανιώτατες.

Στὸν 19ον αἰῶνα—πρᾶγμα ἀπίστευτο ἀλήθεια—φανερώθηκε καινούργια ἐπιδημία δαιμονομανίας. Στὸ Μορζὶν τῆς Σαβοΐας στὰ 1857, προσεβλήθησαν ἀπὸ δαιμονοπληξία 64 πρόσωπα, κορίτσια ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Στὴν ἐκκλησία τῆς κωμοπόλεως αὐτῆς ἔγιναν τρομακτικὲς σκηνές. Τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ κορίτσια ποὺ πίστευαν πὼς εἶχαν πάθει τὸ φοβερώτερο κακό, ἐσύροντο οὐρλιάζοντας στὶς πλάκες της. Οἱ παπάδες τοὺς ἐξόρκιζαν, ἡ κατάστασίς τους ὅμως ἐχειροτέρευε.

Τότε μπῆκαν στὴ μέση οἱ φρενολόγοι γιατροί. Τὶς ἔκλεισαν μέσα σ' ἕνα φρενοκομεῖο κι' ἔκαναν ἐπανειλημμένο ντοὺς σ' ὅλες.

Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπρόοπτη αὐτὴ θεραπευτικὴ μέθοδο ἡ ἄρρωστες γυναῖκες ἐγύρισαν στὰ σπίτια τους ἡσυχώτατες. Ὁ διάβολος ὅπως φαίνεται ἀποτροπιάζεται... τὸ κρύο νερὸ καὶ τὴν κλεισοῦρα τοῦ φρενοκομείου.

Ποιὸς ὅμως ἠμπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῇ πὼς ἡ προλήψεις αὐτές, ὅσο γελοῖες κι' ἂν εἶνε, θὰ νικηθοῦν ἐπὶ τέλους ἀπ' τὸν πολιτισμό, τὴν ἐπιστήμη καὶ τὸν ὀρθὸ λόγο.

«Ἡ πρόληψις ἔχει τὶς ρίζες της στὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου» εἶπε κάποιος μεγάλος σοφός. Κι' αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος, γιὰ τὸν ὁποῖον δύσκολα θὰ ξεριζωθῇ ἡ πρόληψις γιὰ τοὺς δαιμονισμένους ἀπ' τὸ λαό.

Η ΚΛΟΠΕΣ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Στὴν Ἀμερική, ὡς γνωστόν, γίνονται ἡ μεγαλείτερες κλοπές. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἀστυνομία προσπαθεῖ διαρκῶς νὰ λάβῃ ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερα προφυλακτικὰ μέτρα ἀλλὰ καὶ οἱ ἰδιῶτες φροντίζουν μόνοι τους γιὰ τὴν ἐξασφάλιση τῆς περιουσίας των.

Ἡ Τράπεζες ἰδίως φροντίζουν νὰ προστατευθοῦν ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις τῶν κλεπτῶν κατὰ τὴν μεταφορὰν χρημάτων. Γι' αὐτὸ καὶ κατασκεύασαν εἰδικὰ αὐτοκίνητα.... θωρακισμένα, τὰ ὁποῖα εἶνε ὅλα ἀπὸ ἀτσάλι καὶ ἔχουν δυὸ τρύπες στὰ πλάγια ἀπὸ τὶς ὁποῖες μποροῦν νὰ βγοῦν μυδραλλιοβόλα, ἂν τύχῃ καὶ ἐπιτεθοῦν λησταὶ γιὰ νὰ ἁρπάξουν τὸ πολύτιμο φορτίον ποὺ μεταφέρεται μὲ τὰ αὐτοκίνητα αὐτὰ ἀπὸ μιὰ Τράπεζα σὲ ἄλλη.

Οἱ σωφὲρ καὶ οἱ ὑπάλληλοι μεταφορᾶς εἶνε ὡπλισμένοι ὅλοι μὲ περίστροφα.

Μὰ καὶ οἱ ἰδιῶται ἄρχισαν τελευταῖα νὰ ταξειδεύουν μὲ θωρακισμένα αὐτοκίνητα στὴν Ἀμερική. Ἡ κυρία Φράνσες Ἄλδα, ἡ διάσημη ὑψίφωνος τοῦ «Μετροπολιτὰν» τοῦ μελοδράματος τῆς Νέας Ὑόρκης, φοβᾶται τοὺς ληστάς, κι' ἐπειδὴ εἶνε ἀναγκασμένη νὰ ταξειδεύῃ συχνὰ γιὰ συναυλίες καὶ παίρνει μαζί της πολλὰ πολύτιμα κοσμήματα, κατασκεύασε ἕνα πολυτελέστατο... θωρακισμένο αὐτοκίνητο.

Τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ εἶνε κατασκευασμένο ἀπὸ στερεώτατο ἀτσάλι, ποὺ μπορεῖ ν' ἀνθέξῃ στὴ βολὴ καὶ πολυβόλου ἀκόμα. Ὅταν παρουσιασθῇ κίνδυνος, πιέζεται ἕνα ἐλατήριο καὶ τὰ παράθυρα κλείνουν κι' αὐτὰ μὲ ἔλασμα ἀτσαλένιο. Ἔτσι τὸ αὐτοκίνητο μεταβάλλεται σ' ἕνα μικρὸ κινητὸ καὶ ἀπόρθητο φρούριο.

Η ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΜΙΑΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΡΙΑΣ

Μιὰ ψυχὴ ποὺ διψᾶ περιπέτειες. Ἡ νεαρὰ Ρωσσὶς μὲ τ' ἀράπικα ροῦχα. Μιὰ δολοφονικὴ ἐπίθεσις. Ὅπου ἀποκαλύπτεται ἡ ταυτότης τοῦ νεαροῦ Ἄραβος. Ὁ ἔρως τοῦ Ἀλγερίνου Σλίμαν Ἐχνί. Στὶς ἀπέραντες ἐκτάσεις τῆς Σαχάρας. Ἑνάμιση χρόνο μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο. Νέες περιπλανήσεις, κλπ.

Μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλείτερες τυχοδιώκτριες τῆς ἀνθρωπότητος ὑπῆρξε καὶ ἡ περίφημη Ἰσαβέλλα Ἔμπερχαρτ. Ἦταν κόρη τοῦ ρώσσου στρατηγοῦ Μοέρντερ, ὁ ὁποῖος εἶχε περιπέσῃ στὴν δυσμένεια τοῦ Τσάρου καὶ εἶχε ἀναγκασθῇ νὰ ἐκπατρισθῇ καὶ νὰ καταφύγῃ στὴν Ἑλβετία ὅπου καὶ πέθανε, ἀφίνοντας μόνη καὶ ἀπροστάτευτη τὴν χήρα του μὲ τὸ μικρὸ κοριτσάκι τους, τὴν Ἰσαβέλλα. Ἡ μητέρα της ἦταν μουσουλμάνα ἀπ' τὸν Καύκασο, γυναῖκα ὡραιοτάτη, ἔξυπνη καὶ ἐνεργητική.

Ἡ Ἰσαβέλλα γεννήθηκε τὸ 1880 στὸ προάστειο Μεϋρὶν τῆς Γενεύης.

Ὅταν πέθανε ὁ πατέρας της τὴν παρέλαβε κάποιος θεῖος της μισάνθρωπος ἀλλὰ καὶ ἐξαιρετικὰ σοφὸς ἄνθρωπος, ποὺ ζοῦσε ἀποτραβηγμένος ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ ἀφοσιωμένος στὶς μελέτες του. Κοντὰ στὸν θεῖο της αὐτόν, ἡ Ἰσαβέλλα ἀπέκτησε μιὰ σπάνια μόρφωσι. Ἦταν ὅμως μιὰ ψυχὴ ἀνήσυχη, μὲ φαντασία τολμηρή, ποὺ διψοῦσε γιὰ περιπέτειες καὶ ποὺ ζήλευε τὸν πλάνητα βίο τῶν νομάδων τῆς Ἀφρικῆ. Ἡ Σαχάρα προπάντων μὲ τὶς ἀπέραντες ἐρημιές της ἐξασκοῦσε μιὰ ἀκατανίκητη γοητεία ἐπάνω της.

Τὸ 1898 συνοδευομένη ἀπ' τὴν μητέρα της ἔφυγε ἀπ' τὴν Ἑλβετία καὶ πῆγε στὴν Ρώμη, ὅπου καὶ ἔμεινε μερικοὺς μῆνες. Ἀλλὰ ἡ φαντασία της πετοῦσε διαρκῶς πρὸς τὴν Ἀφρική. Καὶ ἕνα καλὸ πρωῒ πέταξε τὰ γυναικεῖα ροῦχα της, ντύθηκε σὰν νεαρὸς Ἄραψ καὶ μὲ ἕνα πλαστὸ διαβατήριο ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀφρική.

Ἀπὸ τότε ἀρχίζουν ἡ καταπληκτικὲς περιπέτειες καὶ περιπλανήσεις της. Στὴν ἀρχὴ μπῆκε ὡς καμηλιέρης στὴν ὑπηρεσία ἑνὸς ἀρχηγοῦ καραβανιῶν στὴν Νότιο Σαχάρα καὶ ἔζησε κάμποσον καιρὸ κάνοντας τὶς κοπιαστικὲς ἐκεῖνες πορεῖες ἀπὸ τὴ Μ ίσηρα ὡς στὸ Τουγκούρτ, ἀπ' ἐκεῖ στὸ Ἔλ Οὐέντ καὶ τανάπαλιν, χωρὶς ποτὲ νὰ προκαλέσῃ τὶς ὑποψίες κανενός. Κανένας δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῇ ὅτι, κάτω ἀπ' τὸν ἡλιοβαμένον ἐκεῖνον νεαρὸ Ἄραβα, κρυβόταν ἡ κομψὴ ρωσσὶς ἀριστοκράτις.

Μιὰ μέρα ὅμως ἐνῷ ἡ Ἰσαβέλλα καθότανε σ' ἕνα ἀράπικο καφενεῖο Μπεχίνας, κάποιος ἄγνωστος τρελλὸς κατὰ τοὺς μέν, φανατικὸς θρησκόληπτος κατὰ τοὺς ἄλλους, ἐπετέθη ἐναντίον της ξαφνικὰ καὶ ἄρχισε νὰ τὴν χτυπάῃ ἄγρια μ' ἕνα μικρὸ σπαθί. Εὐτυχῶς γι' αὐτήν, οἱ παριστάμενοι ἔτρεξαν καὶ κατώρθωσαν νὰ τὴν σώσουν ἀπὸ τὰ χέρια του, σὲ κακὴ κατάστασι καὶ καταματωμένη.

Ἔμεινε ἀρκετὸν καιρὸ στὸ κρεββάτι ὡς ὅτου νὰ θεραπευθοῦν οἱ πληγές της ποὺ ἦταν πολλὲς καὶ σοβαρές. Ἡ νοσηλεία της ὅμως ἐκείνη εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἀποκαλυφθῇ τὸ φῦλο της. Ὅταν τέλος ἔγινε καλά, ὑπέβαλε μήνυσι ἐναντίον τοῦ δολοφόνου καὶ ἡ ὑπόθεσις παρεπέμφθη στὸ στρατοδικεῖο τῆς Κωνσταντίνας, τοῦ ὁποίου οἱ δικασταὶ ἦταν ὅλοι ἄραβες ἰθαγενεῖς. Καὶ τὴν ἡμέρα τῆς δίκης ἡ Ἰσαβέλλα ἐκεῖ ποὺ περίμενε νὰ καταδικασθῇ ὁ φονηᾶς, ἄκουσε κατάπληκτη νὰ ἐκδίδεται ἀπόφασις ἀπελάσεώς της, γιὰ τὸν λόγο ὅτι ἐνῷ ἦταν γυναῖκα εἶχε μεταμφιεσθῇ σὲ ἄνδρα.

Θέλοντας καὶ μή, ἡ Ἰσαβέλλα Ἔμπερχαρτ ἐπιβιβάσθηκε στὸ πρῶτο πλοῖο γιὰ τὴν Γαλλία.

Στὸ διάστημα αὐτὸ εἶχε πεθάνει ἡ μητέρα της στὴν Μπόνα τῆς Ἰταλίας.

Κι' ἔτσι ἡ Ἰσαβέλλα ἀποβιβάσθηκε μιὰ μέρα στὴν Μασσαλία, μόνη, χωρὶς χρήματα, χωρὶς πόρους ζωῆς, ἀπροστάτευτη καὶ ἔρημη στὸν κόσμο. Γιὰ νὰ ζήσῃ ἀναγκάσθηκε νὰ ντυθῇ πάλι ἀντρίκια ναύτης καὶ νὰ ἐργάζεται ἐπὶ μῆνες πολλοὺς ὡς ἀχθοφόρος τοῦ λιμένος.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἔφθασε στὴν Μασσαλία ἕνας νεαρὸς Ἀλγερῖνος ὀνόματι Σὶ Σλίμαν Ἐχνί, ποὺ ὑπηρετοῦσε ὡς ὑπαξιωματικὸς τῶν ἰθαγενῶν σπαχήδων στὸ Ἔλ Οὐέντ, ὅπου καὶ εἶχε γνωρίσει τὴν Ἰσοβέλλα.

Ὁ Σὶ Σλιμὰν Ἐχνὶ ἀναγνώρισε τὴν νέα παρ' ὅλη τὴν μεταμόρφωσί της, τὴν πλησίασε καὶ τῆς μίλησε. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἄρχισε νὰ τὴν συναναστρέφεται ὥσπου στὸ τέλος τὴν ἐρωτεύθηκε. Τότε τῆς ἐπρότεινε νὰ τὴν κάνῃ γυναῖκα του. Ἡ Ἰσαβέλλα δέχθηκε, ὄχι γιατὶ τὸν ἀγαποῦσε, ἀλλὰ μᾶλλον γιατὶ μαζί του, ὡς γυναῖκα του, θὰ μποροῦσε νὰ ξαναγυρίσῃ στὰ ἀγαπημένα της μέρη, στὸ Ἀλγέριο ποὺ ἦταν ἡ πατρίδα τοῦ συζύγου της.

Ὁ γάμος τους ἔγινε καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες οἱ δύο σύζυγοι ἔφυγαν γιὰ τὸ Ἀλγέριο κι' ἐγκατεστάθηκαν στὸ Τενές, τὴν ἰδιαιτέρα πατρίδα τοῦ Σὶ Σλίμαν Ἐχνί. Ἔμειναν ἐκεῖ κάμποσους μῆνες.

Ἀλλὰ ἡ Ἰσαβέλλα δὲν μποροῦσε νὰ καθήσῃ ἥσυχη σ' ἕνα μέρος. Ἡ ψυχή της λαχταροῦσε τὰ νότια, τὴν Σαχάρα, τὴν ἀγαπημένη της ἔρημο μὲ τὶς ἀπέραντες ἐκτάσεις της, μὲ τὸν πλάνητα βίο της καὶ τοὺς ἐπιβλητικοὺς ὁρίζοντάς της.

Καὶ μὲ σύντροφο, τὴν φορὰ αὐτὴ τὸν σύζυγό της, ἄρχισε πάλι τὶς περιπλανήσεις της, ἄλλοτε μεταμορφωμένη σὲ σπαχῆ ἢ σὲ ἄτακτον πρόσκοπο τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ καὶ ἄλλοτε ἐπὶ κεφαλῆς ἐφίππων περιπολιῶν τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ.

Ἀλλὰ οὔτε ἡ ζωὴ αὐτὴ ἱκανοποιοῦσε τὴν ψυχὴ τῆς Ἰσαβέλλας, ποὺ ζητοῦσε διαρκῶς μὲ ἀπληστία μεγάλες περιπλανήσεις καὶ τρομακτικὲς περιπέτειες. Ἤθελε νὰ ταξειδέψῃ μακρυά, πολὺ μακρυά, ὁλοένα μακρύτερα, ὥσπου νὰ κουράσῃ τὶς αἰσθήσεις της.

Εἶχε ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος γιὰ ἕνα φημισμένο μέρος τῆς Σαχάρας ποὺ ἦταν κρυμμένο μέσα στὶς ἀμμουδιὲς τῆς Ἐρήμου, στοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Μπεσσὰρ στὸ Κεναντσά. Τὸ μέρος αὐτὸ ἦταν ἡ ὄασις τῶν Τζιάνε, μιᾶς φυλῆς ἡμιαγρίας ποὺ ζοῦσε σχεδὸν ἀπομονωμένη ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμο καὶ ἡ ὁποία ἀπηγόρευε αὐστηρά, ἀμείλικτα σὲ κάθε Εὐρωπαῖον, νὰ πλησιάσῃ ἔστω καὶ ἀπὸ μακρυὰ ἐκεῖ.

Ντυμένη λοιπὸν ἀνδρικὰ ἡ Ἰσαβέλλα, μὲ τὸ ὄνομα Σὶ Μαχμὲτ Οὐκ Ἀλῆ, καὶ περνῶντας γιὰ φοιτητὴς Τυνίσιος ποὺ ταξειδεύει γιὰ μελέτες, καὶ συνοδευομένη ἀπὸ τὸν ἄνδρα της κι' ἕναν ὑπηρέτη, ξεκίνησε γιὰ τὴν μυστηριώδη ὄασι τῶν Τζιάνε. Ἐπὶ μῆνες ὁλόκληρους περιπλανόταν ἀπὸ ὄασι σὲ ὄασι, ζῶντας ἀνάμεσα σὲ φυλὲς βάρβαρες, ἡμιάγριες, γράφοντας στὸ σημειωματάριό της τὶς ἐντυπώσεις της, ἕως ὅτου ἔφθασε τέλος στὴν φυλὴ τῶν Τζιάνε.

Ἐκεῖ, ὅπως ἔγραφε ἡ ἴδια, ἔνοιωσε τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς εὐτυχίας της ἀνάμεσα στοὺς φανατικοὺς καὶ φιλυπόπτους ἐκείνους ἰθαγενεῖς, τοὺς σιωπηλούς, μὲ τὸ βαρὺ καὶ ἄγριο ὕφος, μὲ τὶς βάρβαρες πρωτόγονες συνήθειες, καὶ μὲ τὶς ἀτελείωτες προστυχές τους. Ἐκεῖ ἔζησε ἑνάμισυ χρόνο.

Στὸ τέλος ὅμως βαρέθηκε καὶ ἕνας νέος πυρετὸς περιπλανήσεων τὴν ἔπιασε πάλι.

Καὶ μιὰ μέρα, συνοδευομένη πάντοτε ἀπ' τὸν σύζυγό της καὶ τὸν ὑπηρέτη τους, ἔφυγε κι' ἀπὸ κεῖ γιὰ τὸ Ἄϊν Σέφρα, ποὺ βρισκόταν πολὺ νοτιώτερα.

Τὸ ταξεῖδι αὐτὸ ἦταν ἐπίπονο, ἄχαρι, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐμπόδιζε τὴν Ἰσαβέλλα νὰ μείνῃ καταγοητευμένη. Διέτρεξε χίλιους-δυὸ κινδύνους. Προχωρῶντας συνάντησαν μερικοὺς ἰθαγενεῖς ποὺ προθυμοποιήθηκαν νὰ τοὺς ἀκολουθήσουν κι' ἔτσι ἡ συνοδεία τους ἔγινε πολυαριθμότερη, πρᾶγμα ἀρκετὰ χρήσιμο, γιατὶ τὰ μέρη ποὺ περνοῦσαν τώρα ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνα.

Ἡ Μοῖρα ὅμως φαίνεται πὼς εἶχε βαρεθῇ τὶς ἰδιοτροπίες τῆς Ἰσαβέλλας Ἔμπερχαρτ. Λίγο πρὶν φθάσουν στὸ τέρμα τοῦ ταξειδιοῦ τους, στὰ περίχωρα τοῦ Ἄϊν Σέφρα, βρέθηκαν μπροστὰ σ' ἕνα πλημμυρισμένο ποτάμι, στὴν μιὰ ὄχθη τοῦ ὁποίου ἦταν σταματημένο ἕνα καράβι ἀπὸ Εὐρωπαίους περιηγητὰς ποὺ δὲν τολμοῦσε νὰ τὸ περάσῃ.

Ὁ σύζυγος τῆς Ἰσαβέλλας, τολμηρὸς καὶ δεινὸς ἱππεὺς ἐπρότεινε νὰ περάσουν ἔφιπποι τὸ ποτάμι. Κι' ἀμέσως ἐσπηρούνισε τὸ ἄλογό του καὶ ρίχθηκε μέσα στὸ νερό. Ἀλλοίμονο ὅμως ! Σὲ λίγο τὸ ρεῦμα, παρέσυρε κι' ἐκεῖνον καὶ τὸ ἄλογό του.

Ἡ Ἰσοβέλλα Ἔμπερχαρτ, ὅταν εἶδε τὸν σύζυγό της σὲ κίνδυνο, ἔτρεξε σ' ἕναν μικρὸν ὁρμίσκο ὅπου ἦταν ἀραγμένη μιὰ πρωτόγονη σχεδία, ἀνέβηκε ἐπάνω μαζὺ μὲ μερικοὺς ἀπ' τοὺς πιστούς της ἰθαγενεῖς καὶ τὴν ἔσπρωξε πρὸς τὴ μέση τοῦ ποταμοῦ, κωπηλατῶντας μὲ ὑπεράνθρωπη δύναμι γιὰ νὰ φθάσῃ τὸν σύζυγό της καὶ νὰ τὸν σώσῃ.

Ἀλλὰ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως ἦταν δυνατώτερα ἀπ' τὴ θέλησί της καὶ σὲ λίγο καὶ ἡ σχεδία ἄρχισε νὰ κατακλύζεται ἀπὸ τὰ ὀγκούμενα ὁλοένα περισσότερο κύματα. Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Ἰσαβέλλα βρέθηκε μέσα στὸ ἀφρισμένο ρεῦμα, τὸ ὁποῖο τὴν παρέσυρε καὶ τὴν ἔπνιξε.

Ἔτσι χάθηκε ἡ Ἰσαβέλλα Ἔμπερχαρτ, ἡ τρομερὴ γυναῖκα, σὲ ἡλικία 27 ἐτῶν, μέσα στὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς...

ΑΠΟ Τ' ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ

Ρόϋ Γκάρντνερ, ὁ ληστὴς μὲ τὸ πρόσχαρο πρόσωπο. Ὁ τρομερὸς ληστὴς ποὺ δὲν ἐσκότωσε ποτὲ ἄνθρωπο. Μιὰ θρυλικὴ ἀπόδρασις. Ἡ ληστεία τοῦ ταχυδρομείου καὶ ἡ δευτέρα σύλληψις τοῦ Ροϋ. Μέσα στὸ τραῖνο. «Ψηλὰ τὰ χέρια !...» Στὶς φυλακὲς τῆς Μὰκ Νεῖλ. Ἡ ἀπόδρασις ἀπὸ τὶς φυλακές. Δυὸ ἀνοιχτὲς ἐπιστολές, κλπ.

Ὁ Ρόϋ Γκάρντνερ

Ἂν ρωτήσετε ὁποιονδήποτε πολίτη τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ποιὸς εἶνε ὁ μόνος ληστὴς στὸν κόσμο στὸν ὁποῖο ἄξιζει ν' ἀποδοθῇ ὁ τίτλος τοῦ «Πρίγκηπος τῶν Ληστῶν» θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ Ρόϋ Γκάρντνερ. Ἅμα δῇ κανεὶς τὸν Ρόϋ Γκάρντνερ δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ πιστέψῃ ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ μεγαλείτερος ληστὴς τῆς Ἀμερικῆς, οὔτε κἂν ὅτι εἶνε ἁπλῶς ληστής, τόσο γελαστὸ εἶνε τὸ πρόσωπό του καὶ τόσο ἀνοιχτόκαρδη εἶνε ἡ ἔκφρασίς του.

Εἶνε ὅμως ἀλήθεια ἀκόμη ὅτι ὁ Ρόϋ Γκάρντνερ εἶνε ὁ μόνος ἴσως ληστὴς ποὺ δὲν ἔχει διαπράξει ποτέ του καμμιὰ δολοφονία. Ὡστόσο, παρὰ τὴν νεαρὰ ἡλικία του, εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον ἀναστατώσει τὶς ἀστυνομίες τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Πρώτη φορὰ ἄρχισε νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτὸν κατὰ τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1920.

Μιὰ μέρα παρουσιάσθηκε ξαφνικὰ μέσα στὸ ταχυδρομικὸ βαγόνι κάποιας ἁμαξοστοιχίας ἔξω ἀπ' τὸ Σὰν Ντιέγο τῆς Καλλιφορνίας, ἅρπαξε ἕνα σακκουλάκι μὲ 75.000 δολλάρια, ἔπειτα πήδησε κάτω ἀπ' τὸ τραῖνο καὶ ἔγινε ἄφαντος.

Πολὺ γρήγορα ὅμως τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα ἀνεκάλυψαν τὰ ἴχνη του καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες τὸν συνέλαβαν καὶ κατέσχεσαν ἐπάνω του τὰ κλοπιμαῖα.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Ρόϋ Γκάρντνερ ἀρνήθηκε τὴν ἐνοχήν του καὶ εἶπε ὅτι τὰ χρήματα τοῦ τὰ παρέδωσαν δυὸ ἄγνωστοι. Ἔπειτα ὅμως ὡμολόγησε τὴν πρᾶξι του. Οἱ δικασταί του τότε τὸν κατεδίκασαν σὲ 25 ἐτῶν εἱρκτή.

Καί, ἕνα πρωΐ, δύο ἀστυνομικοὶ παρέλαβαν τὸν Ρόϋ Γκάρντνερ ἀπὸ τὴν φυλακὴ τοῦ Σὰν Ντιέγο γιὰ νὰ τὸν ὡδηγήσουν σιδηροδρομικῶς στὴν Βασιγκτῶνα καὶ ἀπ' ἐκεῖ στὴν φυλακὴ τῆς Μὰκ Νεῖλ, μαζὶ μὲ δυὸ ἄλλους Κινέζους καταδίκους. Στὸν δρόμο ὁ Ρόϋ Γκάρντνερ συνεννοήθηκε μὲ τοὺς Κινέζους νὰ δραπετεύσουν καὶ ὅταν ἐνόμισε κατάλληλη τὴν στιγμὴ ἔσπασε τὶς ἁλυσσίδες μὲ τὶς ὁποῖες ἦταν δεμένος, ὥρμησε ἐναντίον τοῦ ἑνὸς ἀπ' τοὺς φρουρούς του καὶ ἅρπαξε τὸ περίστροφό του μὲ τὸ ὁποῖο κράτησε ἀκίνητους σ' ἀπόστασι κι' ἐκεῖνον καὶ τὸν σύντροφό του. Ἔπειτα κρατῶντας πάντοτε τοὺς δύο ἀστυνομικοὺς ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τοῦ περιστρόφου του βοήθησε τοὺς δυὸ Κινέζους ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὶς ἁλυσσίδες τους μὲ τὶς ὁποῖες ἔδεσε κατόπιν τοὺς φρουροὺς καὶ ὅταν ἡ ἁμαξοστοιχία ἔφθασε κοντὰ στὸν σταθμὸ τοῦ Πόρτλαντ πήδησε κάτω καὶ ἔγινε ἄφαντος ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς Κινέζους.

Ἡ καταπληκτικὴ ἐκείνη δραπέτευσίς του ἔκανε πάταγο καὶ προκάλεσε τὸν θαυμασμὸ ὅλου τοῦ Ἀμερικανικοῦ κοινοῦ.

Τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα ἐκινητοποιήθηκαν πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν ν' ἀνακαλύψουν τὰ ἴχνη του. Καὶ τότε ἐκυκλοφόρησε ἡ διάδοσις ὅτι εἶχε κατορθώσει νὰ φύγῃ στὴν Αὐστραλία.

Ἀλλά, ξαφνικὰ τὸν Μάϊο τοῦ 1921 ὁ Γκάρντνερ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του στὸ Νιουκάουλ ὅπου, μιὰ νύχτα, ἀνέβηκε στὸ ταχυδρομικὸ βαγόνι κάποιας ἁμαξοστοιχίας, ἔδεσε τὸν σκοπὸ ὑπάλληλο ἅρπαξε ἕνα σακκὶ μὲ χρήματα καὶ ἔγινε ἄφαντος μαζὶ μὲ τὴν λεία του.

Τοῦ ἦταν ὅμως γραμμένο νὰ πέσῃ καὶ πάλι στὰ χέρια τῆς Ἀστυνομίας. Ἕνα βράδυ ἐμφανίσθηκε στὸ καφενεῖο «Πέρλες» τῆς Ροζιβίλλ, ὅπου ἔπαιζε χαρτιὰ μὲ μερικοὺς ἀγνώστους. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ὅλες ἡ ἐφημερίδες εἶχαν δημοσιεύσει πλῆθος φωτογραφιῶν του καὶ λεπτομερεῖς περιγραφὲς τῶν χαρακτηριστικῶν του. Καὶ ἔτσι, μιὰ ἀπὸ τὶς σερβιτόρες τοῦ καφενείου, καθὼς περιεργαζόταν τὸν πελάτη ἐκεῖνον, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ἐμφανιζόταν στὸ καφενεῖο, παρετήρησε ὅτι εἶχε μεγάλη ὁμοιότητα μὲ τὶς φωτογραφίες τοῦ Ρόϋ Γκάρντνερ καὶ ἀκόμη ὅτι εἶχε, ὅπως κι' ἐκεῖνος, τὰ τέσσερα μπροστινὰ δόντια χρυσᾶ.

«Ψηλὰ τὰ χέρια !» διέταξε ξερὰ ὁ Γκάρντνερ

Φώναξε δυὸ ἀστυνομικοὺς καὶ τοὺς ἀνεκοίνωσε τὶς ὑποψίες της. Ἐκεῖνοι, χωρὶς νὰ χάσουν καιρό, ἐνισχύθηκαν καὶ ἀπὸ ἄλλους συναδέλφους των καὶ συνέλαβαν τὸν ἄγνωστο, ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν ἄλλος παρὰ ὁ «Πρίγκηψ τῶν Ληστῶν».

Ὁ Ρόϋ Γκάρντνερ διεμαρτυρήθη καὶ ἀρνήθηκε τὴν ταυτότητά του, ἡ ὁποία ὅμως ἀπεδείχθη ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες.

Παρεπέμφθη σὲ νέα δίκη καί, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, κατεδικάσθη σὲ 25 ἐτῶν εἱρκτή, τὴν ὁποία ἔπρεπε νὰ ἐκτίσῃ στὴν φυλακὴ τῆς Μὰκ Νεῖλ.

Ὅταν ἄκουσε τὴν νέα καταδικαστικὴ ἀπόφασι, ὁ Ρόϋ Γκάρντνερ δὲν ἔχασε καθόλου τὴν εὐθυμία καὶ τὴν αἰσιοδοξία του. Καὶ ὄχι μόνον αὐτὸ ἀλλὰ τὴν ἡμέρα ποὺ τὸν παρέδιναν στοὺς ἀστυνομικούς Μύλχωλ καὶ Ρίνκελ—δυὸ ἀπὸ τοὺς ἱκανωτέρους ἀστυνομικοὺς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν—ὁ Γκάρντνερ γύρισε πρὸς τὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας καὶ τοῦ εἶπε:

— Σᾶς εἰδοποιῶ, κύριε ἀστυνόμε, ὅτι ἐγὼ δὲν θὰ φθάσω στὴν Μὰκ Νεῖλ.

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε ! ἀποκρίθηκαν οἱ δυὸ συνοδοί του, ἀποφασισμένοι νὰ τὸν σκοτώσουν παρὰ νὰ τὸν ἀφίσουν νὰ δραπετεύσῃ.

Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ἦταν ἀποφασισμένος νὰ σκοτωθῇ παρὰ νὰ φθάσῃ στὴν Μὰκ Νεῖλ.

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ταξειδιοῦ ὁ «Πρίγκηψ τῶν Ληστῶν» φαινόταν ἐντελῶς ἤρεμος καὶ ξένοιαστος σὲ βαθμὸ ποὺ οἱ δυὸ συνοδοί του νόμιζαν ὅτι εἶχε ἐγκαταλείψῃ τὸ σχέδιό του νὰ δραπετεύσῃ.

Στὸ σταθμὸ τοῦ Πόρτλαντ ἀνέβασαν ἄλλον ἕναν κατάδικο, κάποιον πλαστογράφο ὀνόματι Πῆρον καὶ τὸν παρέδωσαν στοὺς δυὸ συνοδοὺς τοῦ Γκάρντνερ γιὰ νὰ τὸν μεταφέρουν κι' αὐτὸν στὴν Μὰκ Νεῖλ.

Μόλις εἶδε ὅτι εἶχε καὶ δεύτερον σύντροφο στὸ ἴδιο διαμέρισμα ὁ Γκάρντνερ κατέστρωσε ἀμέσως τὸ σχέδιό του καὶ σὲ μιὰ στιγμή, ζήτησε ἀπ' τοὺς συνοδούς του νὰ τὸν ὡδηγήσουν στὸ W. C. τοῦ τραίνου. Ὁ ἀστυνομικὸς Μυλχῶλ πρόθυμα τότε ἐλευθέρωσε τὸ ἕνα χέρι τοῦ ληστοῦ ἀπὸ τὶς χειροπέδες. Τότε ἐκεῖνος ξαφνικά, μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι, ἔβγαλε ἀπ' τὸν κόρφο του ἕνα περίστροφο καὶ τὸ στήριξε στὸ στῆθος τοῦ Μυλχῶλ, διατάζοντάς τον ξερὰ-ξερὰ «ψηλὰ τὰ χέρια !». Ὁ δεύτερος ἀστυνομικὸς μόλις εἶδε τὴν σκηνὴ ἐκείνη ὥρμησε ἀμέσως ἐναντίον τοῦ Γκάρντνερ. Ἀλλὰ ἐκεῖνος, ταχὺς πάντοτε σὰν ἀστραπὴ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ Μυλχῶλ τὸ περίστροφό του καὶ τὸ κόλλησε κι' ἐκεῖνο στὸν κρόταφο τοῦ Ρίνκελ, ἀναγκάζοντας κι' αὐτὸν νὰ σηκώσῃ ψηλὰ τὰ χέρια.

Καὶ ἐνῶ ὁ «Πρίγκηψ τῶν Ληστῶν» κρατοῦσε σὲ ἀκινησία τοὺς δυὸ ἀστυνομικούς, ὁ ἄλλος κατάδικος ὁ Πῆρον πέρασε τὶς χειροπέδες του καὶ τὶς χειροπέδες τοῦ συντρόφου του στὰ χέρια τῶν ἀστυνομικῶν. Ἔπειτα μὲ ὅλη τὴν ἡσυχία τους, σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ἡ ἁμαξοστοιχία, εἶχε ἐλαττώσει κάπως τὴν ταχύτητά της σὲ μιὰ στροφὴ οἱ δυὸ κατάδικοι μὲ κίνδυνο νὰ σπάσουν τὰ κεφάλια τους πήδησαν κάτω καὶ ἔφυγαν.

Ἡ Ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες ἀνήγγειλαν μὲ ἔκτακτες ἐκδόσεις τὴν δεύτερη ἐκείνη δραπέτευσι τοῦ «Πρίγκηπος τῶν Ληστῶν». Τὸ κοινὸ στὴν ἀρχὴ δὲν θέλησε νὰ τὸ πιστεύσῃ. Ὅταν ὅμως ἡ πληροφορία ἐπεβεβαιώθη ἐπισήμως τότε ὁ Ρόϋ Γκάρντνερ ἔγινε διὰ μιᾶς συμπαθὴς στὸν Ἀμερικανικὸ λαὸ γιὰ τὴν τόλμη καὶ τὴν ἐπιδεξιότητά του.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα ὅλων τῶν Ἀμερικανικῶν πόλεων εἶχαν κινητοποιηθῇ καὶ μὲ λύσσα ἔψαχναν νὰ βροῦν τὸν Γκάρντνερ. Ἀλλὰ ὅλοι τους οἱ κόποι πήγαιναν χαμένοι. Ὁ «Πρίγκηψ τῶν Ληστῶν» εἶχε γίνει ἄφαντος. Μιὰ μέρα ὅμως ὁ ἴδιος ἄφισε κατὰ τὸν ἠλιθιώτερον τρόπο νὰ τὸν συλλάβουν μέσα σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τῆς πόλεως Τσεντράλιχ.

Τὴν φορὰ αὐτὴ οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ ἡ ἀρχὲς κατάλαβαν ὅτι ἦταν ζήτημα τιμῆς πλέον νὰ μὴν ἀποδράσῃ ὁ Ρόϋ Γκάρντνερ. Καὶ διετέθη ἕνα ὁλόκληρο τάγμα ἀστυνομικῶν—1.400 ἄνδρες—γιὰ τὴν μεταφορά του στὴν Μὰκ Νεῖλ.

Ἡ φυλακὴ τῆς Μὰκ Νεῖλ εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἄνετες γιὰ τοὺς φυλακισμένους, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἀπ' τὶς πιὸ ἀσφαλεῖς φυλακὲς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἔχει εὐρύχωρα γήπεδα γιὰ νὰ παίζουν φουτμπὼλλ οἱ φυλακισμένοι τὶς ἑορτάσιμες ἡμέρες. Γύρω γύρω ὅμως ἀπὸ τὰ γήπεδα αὐτὰ ὑπάρχουν ὑπερύψηλα καὶ πυκνὰ συρματοπλέγματα. Ἐκτὸς δὲ αὐτοῦ σὲ ὅλες τὶς πλευρὲς τῆς φυλακῆς ὑπάρχουν ὑψηλοὶ πῦργοι, ἐπάνω στοὺς ὁποίους εἶνε τοποθετημένοι φρουροὶ στρατιῶτες ποὺ ἐπιβλέπουν ἄγρυπνα τὰ πέριξ καὶ ποὺ μόλις ἰδοῦν κανέναν κατάδικο νὰ πλησιάζῃ τὰ συρματοπλέγματα τὸν πυροβολοῦν ἀμείλικτα, δίνοντας συγχρόνως καὶ τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ.

Παραλλήλως ὅμως πρὸς ὅλα αὐτὰ τὰ μέτρα ἀσφαλείας, λίγο πιὸ πέρα ἀπ' τὸν περίβολο τῆς φυλακῆς ὑπάρχουν τεράστια καὶ πυκνότατα δάση, στὰ ὁποῖα ἂν τυχὸν κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ ἕνας φυλακισμένος, μπορεῖ νὰ κρυφθῇ εὐκολώτατα, βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἀνακαλυφθῇ ποτὲ ἐκεῖ.

Ὁ Ρόϋ Γκάρντνερ μαζὶ μὲ δύο ἄλλους καταδίκους, ὀνόματι Ἴμπον καὶ Μπόγκαρτ εἶχε ἀποφασίσει νὰ δραπετεύσῃ καὶ εἶχε καταστρώσει καὶ τὸ σχέδιό του. Ἄγνωστον πῶς εἶχε κατορθώσει σὲ ἕνα ὡρισμένο μέρος νὰ λιμάρῃ ἀρκετὰ σύρματα καὶ νὰ τὰ ἀφίσῃ πάλι στὴ θέσι τους ὥστε νὰ μὴ κινήσουν τὴν ὑποψία κανενός.

Μιὰ Κυριακὴ ἀπόγευμα—ἦταν ἡ 5η Σεπτεμβρίου 1921—ἐνῷ στὸν περίβολο τῆς φυλακῆς παιζόταν μιὰ παρτίδα φοὺτ-μπὼλλ, σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ τὸ παιγνίδι βρισκόταν στὸ πιὸ ἐνδιαφέρον σημεῖον καὶ ποὺ ἡ προσοχὴ ὅλων τῶν φυλακισμένων καὶ τῶν φρουρῶν ἦταν συγκεντρωμένη σ' αὐτό, ὁ Γκάρντνερ ἄρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὰ συρματοπλέγματα, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Μπόγκαρτ καὶ τὸν Ἴμπον.

Εἶχαν ἀπομακρυνθῇ ἀρκετὲς δεκάδες μέτρα—ὁ Γκάρντνερ μάλιστα πιὸ εὐκίνητος προπορευόταν ἀκόμη περισσότερον—ὅταν ἡ φυγή τους ἔγινε ἀντιληπτὴ ἀπ' τοὺς δεσμοφύλακες καὶ τοὺς φρουροὺς τῶν πύργων, οἱ ὁποῖοι ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν ὁμαδὸν ἐναντίον τους. Μιὰ σφαῖρα βρῆκε τὸν Ἴμπον στὴν ἀριστερὴ πλάτη καὶ τὸν ἄφισε νεκρό. Λίγα μέτρα πιὸ πέρα σωριάσθηκε κατὰ γῆς καὶ ὁ Μπόγκαρτ πληγωμένος βαρειά. Καὶ μόνο ὁ Ρόϋ Γκάρντνερ, ὁ τρομερὸς «Πρίγκηψ τῶν Ληστῶν» κατώρθωσε νὰ φθάσῃ στὸ μέρος ποὺ εἶχε κόψει τὰ συρματοπλέγματα, νὰ τὰ περάσῃ καὶ τρέχοντας σὰν ζαρκάδι νὰ φθάσῃ στὸ πυκνότερο μέρος τοῦ γειτονικοῦ δάσους.

Ἡ σύζυγος καὶ τὸ παιδὶ τοῦ «Πρίγκηπος τῶν Ληστῶν»

Ἦταν ἐλεύθερος !..

Ἡ διεύθυνσις τῶν φυλακῶν ἐξαπέστειλε πολυάριθμες καὶ ἰσχυρότατες περιπολίες ἡ ὁποῖες διέτρεξαν ὅλα τὰ δάση τοῦ νησιοῦ ἀπὸ πάνω ἕως κάτω. Δὲν κατώρθωσαν ὅμως νὰ βροῦν κανένα ἴχνος τοῦ «Πρίγκηπος τῶν Ληστῶν». Ἄλλες περιπολίες ἐνήργησαν λεπτομερεῖς ἔρευνες στὰ σπίτια τῶν 700 περίπου ἐλευθέρων πολιτῶν, οἱ ὁποῖοι ζοῦν σ' ἄλλο μέρος τοῦ νησιοῦ καλλιεργοῦντες τὰ χωράφια τους. Καὶ οἱ ἑφτακόσιοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἐδήλωσαν ὅτι δὲν εἶχαν ἰδῆ τὸν Γκάρντνερ. Ἀλλὰ ὅλοι τους δὲν παρέλειψαν νὰ προσθέσουν στὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας, σχεδὸν στερεοτύπως τὴν φράσι.

— Ἂν ὁ Γκάρντνερ φθάσῃ ὡς τὸ σπίτι μου θὰ βρῇ νὰ φάῃ καὶ νὰ πιῇ καὶ ροῦχα γιὰ ν' ἀλλάξῃ τὴν στολὴ τοῦ φυλακισμένου. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τοῦ ἀρνηθῇ τίποτε... Αὐτὸς δὲν εἶνε ληστής. Εἶνε ἀνώτερος ἄνθρωπος.

Καὶ ὁ «Πρίγκηψ τῶν Ληστῶν» ἔγινε γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη ἄφαντος.

Ἔξαφνα μιὰ μέρα—στὶς 26 Σεπτεμβρίου 1922—ἡ ἐφημερὶς «Μπιλετὶν» τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου ἐδημοσίευσε δυὸ ἀνοιχτὲς ἐπιστολὲς τοῦ Ρόϋ Γκάρντνερ. Ἡ μιὰ ἀπευθυνόταν στὸν διευθυντὴ τῆς ἐφημερίδος μίστερ Γ. Α. Νόρθ καὶ ἀφηγόταν λεπτομερῶς τὴν δραπέτευσί του ἀπὸ τὴν φυλακὴ τῆς Μὰκ Νεῖλ. Ἡ δεύτερη ἐπιστολὴ ἀπευθυνόταν πρὸς τὸν Πρόεδρο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἀπ' τὸν ὁποῖο ζητοῦσε νὰ τοῦ χαρίσῃ τὶς ποινές του.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες στὴν ἴδια ἐφημερίδα ἐδημοσιεύοντο δυὸ ἄλλες ἀνοιχτὲς ἐπιστολές, ἡ ὁποῖες, τὴν φορὰ αὐτή, ἀπευθύνοντο πρὸς τὸν Ροῦ Γκάρντνερ. Ἡ μία ἦταν ἀπ' τὴν σύζυγό του καὶ ἡ ἄλλη ἀπ' τὸν διευθυντὴ τῆς ἐφημερίδος. Καὶ οἱ δυὸ τὸν συνεβούλευαν νὰ παραδοθῇ στὴν ἐξουσία γιὰ νὰ ἔχῃ ἔτσι τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ κατόπιν χάρι.

Ἀλλὰ ὁ «Πρίγκηψ τῶν Ληστῶν» κάθε ἄλλη διάθεσι εἶχε παρὰ νὰ παραδοθῇ στοὺς ἀστυνομικούς.

Ἐξηκολούθησε νὰ μένῃ ἄφαντος ἕως ὅτου στὶς 26 Σεπτεμβρίου 1922 ἐμφανίσθηκε πάλι στὸ ταχυδρομικὸ βαγόνι κάποιας ἁμαξοστοιχίας. Τὴν φορὰ ὅμως αὐτὴ ὁ ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος ποὺ βρισκόταν στὸ βαγόνι ἐκεῖνο, κάποιος Χάρρυ Ἴντερφιλντ δὲν παρεδόθη τόσο εὔκολα, ὅσο οἱ ἄλλοι ὑπάλληλοι. Ἀντιστάθηκε, ἦλθε στὰ χέρια μὲ τὸν Γκάρντνερ μὲ τὸν ὁποῖον ἐπάλεψε μισὴ ὥρα λυσσαλέα, προσπαθῶντας νὰ τοῦ πάρῃ ἀπὸ τὰ χέρια τὸ περίστροφό του. Τέλος κάποια στιγμὴ τὸ περίστροφο ἐξεπυρσοκρότησε καὶ μὲ τὸ ἄκουσμα τοῦ πυροβολισμοῦ ἔτρεξαν μέσα στὸ βαγόνι οἱ σιδηροδρομικοὶ ὑπάλληλοι καὶ συνέλαβαν τὸν Γκάρντνερ.

Ὅταν οἱ δημοσιογράφοι πῆγαν στὸν Ἴντερφιλντ γιὰ νὰ τοὺς διηγηθῇ τὶς λεπτομέρειες τῆς πάλης του μὲ τὸν διαβόητο ληστή, ὁ ἡρωϊκὸς ἐκεῖνος ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος ἀφοῦ ἀφηγήθη τὴν σκηνὴ ἐπρόσθεσε.

— Πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἂν ὁ Ροῦ Γκάρντνερ ἤθελε νὰ μὲ σκοτώσῃ, μποροῦσε νὰ τὸ κάμῃ κάλλιστα εἴτε πρωτοῦ ἐγὼ ἔρθω στὰ χέρια μαζύ του, εἴτε κατὰ τὴν διάρκεια τῆς πάλης μας.

Ἀλλὰ εἴπαμε καὶ προηγουμένως ὅτι ὅλη τὴ δρᾶσι τοῦ «Πρίγκηπος τῶν Ληστῶν» δὲν μολύνει κανένας φόνος καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὅλοι οἱ Ἀμερικανοὶ τὸν θαυμάζουν καὶ τὸν λατρεύουν.

Μετὰ τὴν τελευταία ἐκείνη σύλληψί του ὁ Ρόϋ Γκάρντνερ ἐστάλη γιὰ περισσότερη ἀκόμη ἀσφάλεια στὴν φυλακὴ τοῦ Λῆβενγουορθ στὸ Κάνσας.

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ πόρτες τῆς τρομερῆς ἐκείνης φυλακῆς ἔκλειναν πίσω του ὁ Γκάρντνερ ἐδήλωσε ὅτι καὶ πάλι θὰ δραπετεύσῃ. Καὶ πράγματι ἐπεχείρησε δυὸ φορὲς νὰ φύγῃ ἀπ' τὴν Λῆβενγουορθ ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε καὶ μένει ἐκεῖ ἕως σήμερα, χωρὶς νὰ δώσῃ ἐπὶ ἀρκετὸν καιρὸ ἀφορμὴ νὰ γίνῃ θόρυβος περὶ τὸ ὄνομά του.

Τελευταίως ὅμως ἐδήλωσε ὅτι βαρέθηκε μέσα στὴν φυλακὴ καὶ ὅτι ἑτοιμάζεται νὰ δραπετεύσῃ.

Καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ πιστεύουν ὅτι ὁ «Πρίγκηψ τῶν Ληστῶν» θὰ κρατήσῃ καὶ τὴν φορὰ αὐτὴ τὸν λόγο του.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Η ΑΥΣΤΡΙΑΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Πῶς ἐνεργεῖ. Ἡ βοήθεια τῆς χημείας καὶ τῆς ἐπιστήμης. Ἕνα μυστηριῶδες ἔγκλημα. Ἡ μπέρτα μὲ τὶς δυὸ τρίχες καὶ τὴ σκόνη. Πῶς ἀνεκαλύφθη ὁ δολοφόνος, κλπ.

Ἕνα ἀπὸ τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς «Οἰκογενείας» ἔγραφε γιὰ τοὺς διαφόρους τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους ἐνεργοῦν ἡ Εὐρωπαϊκὲς ἀστυνομίες προκειμένου νὰ διαλευκάνουν ἕνα μυστηριῶδες ἔγκλημα. Ἐντελῶς πρωτότυπος εἶνε ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐνεργεῖ ἡ ἀστυνομία τῆς Βιέννης.

Οἱ Αὐστριακοὶ ἀστυνομικοὶ δὲν εἶνε οὔτε ὀργανωμένοι ὅπως οἱ Γερμανοὶ συνάδελφοί τους, οὔτε μεθοδικοὶ ὅπως οἱ Ἄγγλοι, οὔτε στηρίζονται στὴν προσωπική τους ἱκανότητα ὅπως οἱ Γάλλοι. Πρὸς διαλεύκανσιν τῶν σκοτεινῶν καὶ μυστηριωδῶν ὑποθέσεων, καταφεύγουν πρὸ παντὸς ἄλλου, στὴν βοήθεια τῆς ἐπιστήμης καὶ ἰδίως τῆς χημείας. Ὁ διάσημος δόκτωρ Γκρὸς μάλιστα, ὁ ὁποῖος ἔχει συγγράψει καὶ τὸ τελειότερο ἐγχειρίδιο περὶ καταδιώξεως καὶ ἀνακαλύψεως τῶν ἐγκληματιῶν, τονίζει τὴν μεγάλη σημασία ποὺ ἔχουν γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τῶν ἐνόχων ἡ τρίχες τῶν μαλλιῶν καὶ ἡ σκόνη ποὺ βρίσκονται συνήθως στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος.

***

Κατὰ τὸ 1911, κάποιος πλούσιος εἰσοδηματίας τῆς Βιέννης βρέθηκε στὸ σπίτι του σκοτωμένος μὲ τὸ κρανίο του διαρρηγμένο ἀπὸ ἕνα ἀμβλὺ ὄργανον, ὅπως ἔλεγε ἡ σχετικὴ ἰατροδικαστικὴ ἔκθεσις. Στὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος δὲν βρέθηκε τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον μιὰ μικρὴ μπέρτα.

Τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα παρέλαβαν μὲ πολλὴ προσοχὴ τὴν μικρὴ αὐτὴ μπέρτα, τὴν ἐπῆγαν στὸ εἰδικὸ ἐργαστήριο τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἐκεῖ τὴν ἐκύτταξαν ἐπιμελῶς ἐπάνω ἀπὸ ἕνα εἰδικὸ κρυστάλλινο χωνί. Ὅταν τελείωσε τὸ τίναγμα, μέσα στὸ χωνὶ βρέθηκαν δυὸ τρίχες μαλλιῶν ποὺ δὲν ἀνῆκαν, ὅπως ἐξηκριβώθη κατόπιν γενομένης παραβολῆς στὰ μαλλιὰ τοῦ θύματος καὶ λίγη φιλὴ σκόνη ἀπὸ ροκανίδια ξύλου. Τὸ τελευταῖο φανερώνει ὅτι ὁ δολοφόνος ἦταν ἐργάτης ξυλουργός. Ὅταν ὁ εἰδικὸς ὑπάλληλος τῆς Ἀστυνομίας ἐξήτασε μὲ τὸ μικροσκόπιο καὶ τὶς δυὸ τρίχες διεπίστωσε ὅτι ἀνῆκαν σὲ ἄνθρωπο ἡλικίας 45 ἐτῶν ρωμαλέον, ὀλίγο φαλακρὸ καὶ μὲ μαλλιὰ ψαρὰ κομένα πρὸ ὀλίγου χρόνου.

Ἔχοντας τὰ στοιχεῖα αὐτά, τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα ἄρχισαν νὰ ψάχνουν στὰ διάφορα ξυλουργεῖα, ἐπιπλοποιεῖα καὶ ἐργοστάσια καὶ τέλος σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἀνεκάλυψαν ἕναν ἐργάτη ποὺ ἀνταποκρινόταν πλήρως πρὸς ὅλες αὐτὲς τὶς ἐνδείξεις. Τὸν συνέλαβαν ἀμέσως καὶ συγχρόνως ἔκαναν ἔρευνα στὸ σπίτι του καὶ βρῆκαν ἕνα σφυρὶ καὶ δυὸ σκεπάρνια, τὸ ἕνα ἀτσαλένιο καὶ τὸ ἄλλο ὀρειχάλκινο. Τὰ σκεπάρνια αὐτὰ ἐξετάστηκαν ἀμέσως μικροσκοπικῶς καὶ χημικῶς καὶ ἀπεδείχθη ὅτι τὸ μὲν ἕνα εἶχε κηλῖδες ἀπὸ αἷμα καὶ μάλιστα ἀνθρώπινο.

Γιὰ περισσοτέρα μάλιστα βεβαιότητα, ἔγινε καὶ χημικὴ ἀνάλυσις τῶν κηλίδων τοῦ αἵματος ποὺ εἶχαν βρεθῇ στὸ μέρος ὅπου εἶχε γίνει τὸ ἔγκλημα. Ἀπεδείχθη ὅτι ἦταν ἴδιες μ' ἐκεῖνες ποὺ βρέθηκαν στὸ σκεπάρνι. Δὲν ἔμενε πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία: Ὁ δολοφόνος ἦταν ὁ ἐργάτης καὶ ὅπλο τοῦ ἐγκλήματός του τὸ σκεπάρνι μὲ τὶς κόκκινες κηλῖδες.

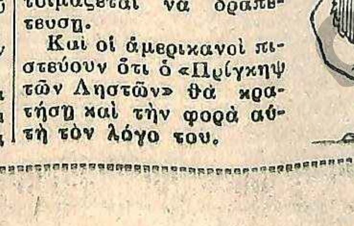

Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐννοεῖται ὅταν εἶδε ὅτι εἶχε ἐξακριβωθῇ ἡ ἀλήθεια, ὡμολόγησε ὅλες τὶς λεπτομέρειες τοῦ ἐγκλήματός του — κατεδικάσθηκε καὶ ἀνέβηκε ἐπάνω στὸ ἰκρίωμα, πρᾶγμα ποὺ ἴσως δὲν θὰ συνέβαινε ἂν δὲν ἐβοηθοῦσε τοὺς ἀστυνομικοὺς ἡ χημεία.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Ο ΧΟΡΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

Ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας Φρειδερῖκος—Γουλιέλμος ὁ Α' ἤθελε σώνει καὶ καλὰ νὰ συνειθίσῃ μὲ κάθε τρόπο τὸν λαό του στὴν ἐργασία καὶ στὴν οἰκονομία. Κάθε φορὰ ποὺ ἔβγαινε ἔξω σταματοῦσε τοὺς ἀνθρώπους στὸν δρόμο καὶ τοὺς ρωτοῦσε ποῦ πηγαίνουν. Κι' ἂν ἡ ἀπάντησίς τους δὲν ἦταν ἱκανοποιητική, τοὺς ἔκανε δριμείας παρατηρήσεις. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο λοιπὸν εἶχε προκαλέσει ἄπειρα κωμικὰ ἐπεισόδια ἀπὸ τὰ ὁποῖα διηγεῖται μερικὰ ὁ πρόεδρος φὸν Μπενάκεντορφ στὰ «χαρακτηριστικὰ σημεῖα ἀπὸ τὴν ζωὴ τοῦ Φρειδερίκου Γουλιέλμου Α'.» Ἕνα ἀπὸ τὰ ἀστειότερα εἶνε τὸ ἑξῆς: Ἕνας χοροδιδάσκαλος Γάλλος ποὺ ἐξασκοῦσε τὸ ἐπάγγελμά του στὸ Βερολῖνον εἶχε βγῆ μιὰ μέρα περίπατο, ὅταν βρέθηκε σ' ἕναν δρόμο ἀντιμέτωπος μὲ τὸν βασιληᾶ. Μόλις τὸν ἀντίκρυσε ἔκανε ἀμέσως μεταβολὴ καὶ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια. Ὁ βασιληᾶς, σὰν εἶδε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, διέταξε τὸν ὑπασπιστή του νὰ παρακολουθήσῃ τὸν φυγάδα καὶ νὰ τὸν συλλάβῃ γιὰ νὰ τὸν ρωτήσῃ γιὰ ποιὸν λόγο ἔφυγε. Μόλις ὅμως ὁ Γάλλος εἶδε ὅτι τὸν καταδιώκουν ἄρχισε νὰ τρέχῃ ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσε κι' ἔτσι μπρὸς αὐτός, πίσω ὁ ὑπασπιστής, καὶ παραπίσω ὁ βασιληᾶς πέρασαν μέσα ἀπὸ τοὺς κεντρικωτέρους δρόμους τοῦ Βερολίνου καὶ ἔφθασαν στὴν πόλη τοῦ Καίπενιχ. Ἐκεῖ ὁ χοροδιδάσκαλος τρύπωσε μέσα σ' ἕνα γνωστό του σπίτι καὶ χώθηκε μέσα στὸν ἀχυρῶνα γεμάτος θανάσιμη ἀγωνία. Ἐν τῷ μεταξὺ ἔφθασαν στὸ σπίτι αὐτὸ καὶ ὁ βασιληᾶς μὲ τὸν ὑπασπιστή του καὶ διέταξαν νὰ τοὺς παραδοθῇ ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε κρυφτεῖ μέσα στὸ σπίτι. Ἔγινε λοιπὸν γενικὴ ἔρευνα μέσα σὲ ὅλα τὰ δωμάτια καὶ ἐπιτέλους ἀνεκαλύφθη ὁ χοροδιδάσκαλος χωμένος μὲς στὸν ἀχυρῶνα καὶ ὡδηγήθηκε μισοπεθαμένος ἀπὸ τὸ φόβο του μπροστὰ στὸν Φρειδερῖκο.

— Ποιὸς εἶσαι καὶ τί δουλειὰ κάνεις; ρώτησε ὁ βασιληᾶς.

Τραυλίζοντας ὁ δυστυχισμένος Γάλλος εἶπε τὸ ὄνομά του καὶ ἐδήλωσε ὅτι ἦταν χοροδιδάσκαλος.

— Τί ! εἶσαι χοροδιδάσκαλος καὶ δὲν μπορεῖς νὰ τρέξῃς καλύτερα. Ὑπασπιστά, διέταξε ἀμέσως τὸν ὑπασπιστή του, νὰ ὁδηγήσετε αὐτὸν τὸν ἄθλιο στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Πέτρου καὶ νὰ φορτώνῃ τέσσερες βδομάδες πέτρες.

Ὅπερ καὶ ἐγένετο. Καὶ ὁ δυστυχισμένος χοροδιδάσκαλος θυμόταν πειὰ σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ τὴν παράδοξη συνάντησή του μὲ τὸν ἰδιότροπο Γερμανὸ μονάρχη.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

— Μικρὰ ἀγγελία ἐφημερίδος.

«Πωλοῦνται ἕνας πίθηκος, δύο σκυλλάκια καὶ ἕνας παπαγάλλος. Ἀπευθυντέον εἰς τὴν δεσποινίδα Ν. ἥτις εὑρισκομένη εἰς τὰς παραμονὰς τοῦ γάμου της, δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην τῶν ζώων τούτων».

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΟΦΥΗ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ἡ μεγαλοφυΐες ποὺ προῆλθαν ἀπὸ παράνομο ἔρωτα. Ὁ Ντὰ Βίντσι, ὁ γυιὸς μιᾶς χωριατοπούλας κι' ἑνὸς συμβολαιογράφου. Ἡ καλόγρηα ποὺ χρησίμευε ὡς μοντέλλο στὸν καλόγερο καὶ ὁ φλογερός τους ἔρως. Οἱ μεγάλοι στρατάρχαι ποὺ ἦταν παιδιὰ τῆς ἀγάπης. Ὁ γενναῖος «Νόθος τῆς Ὀρλεάνης». Οἱ φυσικοὶ γυιοὶ τοῦ Ναπολέοντος, τῆς γυναίκας του καὶ τῆς θετῆς του κόρης. Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς υἱὸς καὶ ὁ πατέρας του ποὺ δὲν ἤθελε νὰ τὸν παραδεχθῇ.

Ὁ κόμης τοῦ Μόντε-Νουόβο γυιὸς τῆς αὐτοκρατείρας Μαρίας Λουΐζας καὶ τοῦ κόμητος Ναΐπεργ.

Ἡ μητέρα ἡ Φύσις εἶνε ἐξ ἴσου καλὴ πάντοτε πρὸς ὅλα τὰ παιδιά της καὶ σκορπίζει σ' αὐτὰ τὰ δῶρα της, χωρὶς νὰ ρωτάῃ ἂν ἦρθανε στὸν κόσμο σύμφωνα μὲ τοὺς ἀνθρωπίνους νόμους, δηλαδὴ ἀπὸ γάμο εὐλογημένο ἀπὸ τὴν ἐκκλησία κι' ἀπὸ τὴν πολιτεία, ἢ ἀπὸ μιὰ ἕνωσι ποὺ ὀφείλεται μόνον στὸν ἔρωτα. Ἡ φύσις ἐνδιαφέρεται γιὰ τὶς κοινωνικὲς συνθῆκες καὶ μάλιστα, φαίνεται, ὅτι δείχνει μιὰ ἰδιαίτερη προτίμησι καὶ συμπάθεια στὰ παιδιὰ αὐτὰ τῆς ἀγάπης καὶ τοὺς χαρίζει τὴ μεγαλοφυΐα ἢ ἄλλα ἐξαιρετικὰ χαρίσματα. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ τῆς ἀγάπης, ποὺ δὲν γεννήθηκαν ἀπὸ νόμιμο γάμο, βρίσκουμε μεγάλους στρατηγούς, διασήμους ζωγράφους, ἐμπνευσμένους ποιητάς, σοφοὺς ἐπιστήμονας, κλπ.

Ποιὸς δὲν γνωρίζει τὸν Λεονάρδο ντὰ Βίντσι, τὸν μεγαλοφυῆ Ἰταλὸ ζωγράφο ποὺ ὑπῆρξε συγχρόνως ἐξ ἴσου μεγαλοφυὴς γλύπτης, ἀρχιτέκτων καὶ μηχανικός. Ὁ Λεονάρδος ντὰ Βίντσι ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς ἀγάπης. Ὁ πατέρας του Σὲρ Πιέρο, συμβολαιογράφος στὴν Φλωρεντία, ποὺ δὲν διεκρίνετο ὡς ἐξαιρετικὸ κεφάλι, ἐρωτεύθηκε μὲ πάθος μιὰ νεαρὴ χωριάτισσα ἀπὸ τὸ χωριὸ Βίντσι, ποὺ τὴν ἔλεγαν Κατερίνα. Γι' αὐτὴν ἀργότερα εἰπώθηκε ὅτι ἦταν ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια καὶ πιθανὸν ὁ ντὰ Βίντσι νὰ ἐπῆρε ἀπ' αὐτὴν τὰ ἀνώτερα πνευματικά του χαρίσματα. Ὁ Σὲρ Πιέρο εἶχε παντρευθεῖ νομίμως μὲ ἄλλες τέσσερες γυναῖκες, οἱ ὁποῖες τοῦ ἐχάρισαν συνολικῶς ἕνδεκα παιδιά. Μετὰ τὸν θάνατό του, τὰ ἀδέλφια τοῦ Λεονάρδου ἔκαναν δίκη ἐναντίον του γιατὶ δὲν ἤθελαν νὰ ἀναγνωρίσουν σ' αὐτὸν τὰ ἴδια μ' αὐτοὺς κληρονομικὰ δικαιώματα γιατὶ εἶχε γεννηθεῖ παρανόμως. Πρᾶγμα ποὺ δείχνει ὅτι πάντα τὸ συμφέρον εἶνε πάνω ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν συγγενικὴ ἀγάπη, ἀλλὰ κι' ἀπὸ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἐκτίμησι τῆς μεγαλοφυΐας.

Ἕνας ἄλλος μεγάλος ζωγράφος τῆς Ἀναγεννήσεως, ὁ Φιλιππίνο Λίππι, εἶχε πατέρα του ἕναν καλόγερο καὶ μητέρα του μιὰ καλόγρηα! Ὁ πατέρας του ποὺ ἦταν ἐπίσης διάσημος ζωγράφος καὶ λεγόταν Φρὰ Φίλιππο Λίππι χρησιμοποιοῦσε τὴν ὡραιοτάτη καλόγρηα Λουκρητία Μποῦτι ὡς μοντέλλο γιὰ τὶς Παναγίες ποὺ ζωγράφιζε. Ἀπὸ τὴν γνωριμία αὐτὴ προέκυψε ἕνας φλογερὸς ἔρως, κι' ἔτσι ὁ Φιλιππίνο Λίππι εἶδε τὸ φῶς. Ἡ φύσις ὅμως δὲν κράτησε κακία στοὺς δύο μοναχοὺς ποὺ παρέβησαν τὸν ὅρκο τους καὶ χάρισε στὸ παιδί τους μεγαλοφυΐα μεγαλείτερη κι' ἀπὸ τὸν πατέρα του.

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς

Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' τοὺς ζωγράφους συναντοῦμε καὶ σὲ ἄλλους κλάδους μεγαλοφυΐες ποὺ γεννήθηκαν ἀπὸ παράνομες ἑνώσεις. Ἔτσι ὁ διάσημος Γάλλος στρατάρχης κόμης ντὲ Νεονουά, ἦταν φυσικὸς γυιὸς τοῦ πρίγκηπος τῆς Ὀρλεάνης Λουδοβίκου. Ὁ ἴδιος ὄχι μόνον δὲν ντρεπόταν γιὰ τὴν καταγωγή του, ἀλλ' ἀπεναντίας ἔλεγε ὅτι τὰ παιδιὰ τῆς ἀγάπης εἶνε παιδιὰ τοῦ Θεοῦ, οὔτε καὶ θύμωνε ὅταν τὸν ἀποκαλοῦσαν μὲ τὸ χαρακτηριστικὸ ὄνομα, «Ὁ νόθος τῆς Ὀρλεάνης» μὲ τὸν ὁποῖο ἀποθανατίσθηκε στὸ ἑκατονταετῆ πόλεμο τῆς Γαλλίας ἐναντίον τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ Λεονάρδος ντὰ Βίντσι φυσικὸς γυιὸς ἑνὸς συμβολαιογράφου τῆς Φλωρεντίας

Ἄλλος διάσημος στρατηλάτης ἦταν ὁ Μαυρίκιος κόμης τῆς Σαξωνίας, φυσικὸς γυιὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σαξωνίας Αὐγούστου τοῦ Δυνατοῦ καὶ τῆς εὐνοουμένης του Ἀουρόρας κομήσσης τοῦ Καίνιγκσμαρκ. Ὁ Μαυρίκιος ἔδρεψε δάφνες ἄπειρες πολεμῶντας στὴν Γαλλία, στὴν Φλάνδρα, στὴν Οὐγγαρία, στὴν Γερμανία καὶ στὴν Ὀλλανδία κι' ὅπως ἦταν ἀνίκητος στὸν πόλεμο, ἔτσι ἀνίκητος ἦταν καὶ στὴν καρδιὰ τῶν γυναικῶν. Θεωρεῖται ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς σπουδαιοτέρους στρατάρχας τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'. Ἀργότερα ὅταν πειὰ κουράστηκε ἀπὸ τὶς πολεμικές του δάφνες, ἀπεσύρθη στὸ παλάτι του τοῦ Σαμπὸρ ὅπου μάζεψε γύρω του ὅλους τοὺς καλλιτέχνας καὶ διανοουμένους τῆς ἐποχῆς του. Κι' ὁ βασιλεὺς Αὔγουστος τῆς Σαξωνίας καὶ ἡ Ἀουρόρα Καίνιγκσμαρκ ἦταν ὑπερήφανοι γιὰ τὸ παιδί τους αὐτό.

Ἐπίσης καὶ δύο διάσημοι Γάλλοι πολιτικοί, ὁ κόμης Βαλέβσκη καὶ ὁ δοὺξ τοῦ Μορνύ, ὀφείλουν τὴν ὕπαρξί τους σὲ παράνομους ἔρωτας. Ὁ πρῶτος ὁ Φλωριανὸς Ἀλέξανδρος κόμης Βαλέβσκη, ἦταν φυσικὸς γυιὸς τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος καὶ τῆς Πολωνίδος κομήσσης Βαλέβσκη καὶ ἔδειξε ἀσύγκριτες πολιτικὲς ἱκανότητες. Πέθανε σὲ ἡλικία πενῆντα ὀκτὼ ἐτῶν καὶ ἡ ἀπώλειά του ἐστοίχισε πολὺ στὴν Γαλλία.

Ὁ δεύτερος πάλι ὁ Κάρολος δοὺξ τοῦ Μορνὺ εἶχε μητέρα τὴν βασίλισσα Ὀρτενσία τῆς Ὀλλανδίας, τὴν χαριτωμένη κόρη τῆς Ἰωσηφίνας Μπουαρναὶ καὶ σύζυγον τοῦ Λουδοβίκου Βοναπάρτου ἀδελφοῦ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, καὶ πατέρα τὸν Μέγα σταυλάρχη τῆς μητέρας του τὸν στρατηγὸ καὶ διπλωμάτη κόμητα Φλαώ. Ὁ κόμης τοῦ Μορνὺ ἐφημιζόταν ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ πνευματώδεις καὶ χαριτωμένους ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς του, ἀλλὰ ἐστερεῖτο χαρακτῆρος καὶ ἠθικῆς. Μετὰ τὸν θάνατό του μάλιστα τὸν ἀπεκάλεσαν ἀπατεῶνα καὶ παλιάνθρωπο. Τὸ γεγονὸς ὅμως εἶνε ὅτι ὁ Ναπολέων ὁ ΙΙΙ ὀφείλει σ' αὐτὸν τὴν ἀνάρρησί του στὸ θρόνο τῆς Γαλλίας.

Σύγχρονός του σχεδὸν ἦταν ὁ Αὐστριακὸς κόμης τοῦ Μόντε-Νουόβο, ὁ ὁποῖος διετείνετο ὅτι εἶχε μητέρα του τὴν αὐτοκράτειρα Μαρία-Λουΐζα, τὴν δευτέρη σύζυγο τοῦ Ναπολέοντος καὶ πατέρα του τὸν Αὐστριακὸ στρατηγὸ κόμητα τοῦ Ναΐπεργ. Ἡ ἀλήθεια σχετικῶς εἶνε ὅτι ἐνόσῳ ἀκόμη ὁ Ναπολέων ἦταν αὐτοκράτωρ, κατὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Ναΐπεργ εἶχε πάῃ ὡς πρεσβευτὴς στὸ Παρίσι, κυκλοφοροῦσε ἡ φήμη ὅτι ἡ αὐτοκράτειρα τοῦ ἔδειχνε ἐξαιρετικὴ εὔνοια καὶ συμπάθεια. Μόλις ὅμως ὁ Ναπολέων ἀπέθανε στὴν Ἁγία Ἑλένη, ἡ Μαρία Λουΐζα παντρεύθηκε ἀμέσως μὲ τὸν ἐκλεκτὸ τῆς καρδιᾶς της. Ὁ κόμης Μοντενουόβο ἔφθασε ὡς τὸν βαθμὸ τοῦ ἐπιτελάρχου, διεκρίθη στὴν Ἰταλικὴ ἐκστρατεία τοῦ 185 καὶ τὸ 1864 ἔλαβε τὸν τίτλο τοῦ πρίγκηπος. Ὁ γυιός του ἦταν ὁ πανίσχυρος Μέγας αὐλάρχης τοῦ Φραγκίσκου Ἰωσὴφ καὶ σ' αὐτὸν ὀφείλεται ἡ ἀνακαίνισις τῶν μεγάλων θεάτρων τῆς Βιέννης.

Ὁ δοὺξ τοῦ Μορνὺ γυιὸς τῆς βασιλίσσης Ὀρτενσίας καὶ τοῦ κόμητος Φλαώ.

Παιδὶ τῆς ἀγάπης ἦταν καὶ ὁ Ντ' Ἀλμπέρ, ὁ μέγας Γάλλος μαθηματικός, ὁ μεγαλείτερος τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος, ποὺ τὸ σύγγραμμά του περὶ δυναμικῆς προκάλεσε ἀναστάτωσι στὴν ἐπιστήμη. Φαίνεται δὲ ὅτι τὴν κλίσι του στὰ μαθηματικὰ τὴν κληρονόμησε ἀπὸ τὸν πατέρα του τὸν ἀξιωματικὸ τοῦ μηχανικοῦ Ντετούς, ἂν καὶ ἡ μητέρα του ἡ κυρία ντὲ Τενσὶν λέγεται ὅτι ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς ἐξυπνότερες γυναῖκες τῆς ἐποχῆς της.

Κι' ὁ διάσημος Γάλλος συγγραφεὺς Ἀλέξανδρος Δουμᾶς υἱός, ὁ πασίγνωστος συγγραφεὺς τῆς «Κυρίας μὲ τὰς Καμελίας» ἦταν φυσικὸς γυιὸς τοῦ συγγραφέως τοῦ «Μόντε Χρήστου» Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ πατρὸς καὶ μιᾶς ἁπλῆς ἐργατρίας. Στὴν ἀρχὴ μάλιστα ὁ πατέρας του δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ καί, μόνος του, ὅταν μεγάλωσε ὁ Ἀλέξανδρος πῆρε τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα του. Γι' αὐτὸ καὶ στὰ περισσότερα μυθιστορήματα καὶ δράματά του ὁ Δουμᾶς υἱὸς διάλεξε ὡς θέμα του τὸ πρόβλημα τῶν παιδιῶν ποὺ ἔχουν γεννηθῆ ἀπὸ μὴ νόμιμη ἕνωσι. Κι' ἕνας ἄλλος συγγραφεύς, ὁ Γερμανὸς κωμῳδιογράφος Ἐδουάρδος φὸν Μπαουέρνφελδ ὀφείλει τὴν ὕπαρξί του στὸ ταξίδι ἑνὸς Πρώσσου φοιτητοῦ τοῦ Λαυρεντίου Νέβακ στὴν Βιέννη καὶ στὸν παροδικό του σύνδεσμο μὲ τὴν χήρα Ἐλισσάβετ Φάϊχιγκηρ.

Ἀπὸ τὶς διάσημες γυναῖκες ποὺ γεννήθηκαν ἀπὸ ἔρωτα ἀναφέρουμε τὴν γνωστὴ σύζυγο τοῦ μεγάλου Γερμανοῦ μουσουργοῦ Βάγνερ τὴν Κοζίμα Βάγνερ. Πατέρας της ἦταν ὁ ἐξ ἴσου διάσημος μουσουργὸς καὶ πιανίστας Λίστ καὶ μητέρα της ἡ κόμησσα Ντ' Ἀγκὸν γνωστὴ ὡς ἱστορικὴ συγγραφεὺς ποὺ μάλιστα ἕνα ἔργο της βραβεύθηκε ἀπὸ τὴν Γαλλικὴ Ἀκαδημία. Ὡς παιδὶ τοῦ ἔρωτος φαίνεται, ὅτι καὶ ἡ Κοζίμα ἐνέπνεε, τὸν ἔρωτα γιατὶ ἐνῷ ἦταν παντρεμμένη μὲ τὸν καθηγητὴ Μπυλὼβ ξετρέλλανε σὲ τέτοιο σημεῖο τὸν Βάγνερ, ποὺ ἦταν στενὸς φίλος τοῦ συζύγου της, ὥστε τὸν ἔκανε νὰ χωρίσῃ τὴν δική του γυναίκα καὶ νὰ πληγώσῃ τὸν φίλο του, παίρνοντάς του τὴν γυναίκα του. Ἔτσι ὅμως κι' ὁ Βάγνερ στὸν «Τριστάνο καὶ Ἰζόλδη» ἀποκαλεῖ τὴν ἀγάπη ὡς «τὴν βασίλισσα τοῦ πιὸ ριψοκινδύνου θάρρους ποὺ κυριαρχεῖ στὴν ζωὴ καὶ στὸν θάνατο.»

Ὁ στρατάρχης Μαυρίκιος τῆς Σαξωνίας γυιὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σαξωνίας Αὐγούστου καὶ τῆς κομήσσης Ἀουρόρα τοῦ Καινίγκσμαρκ.

Ἡ Κοζίμα Βάγνερ ἡ κόρη τοῦ Λίστ καὶ τῆς κομήσσης Ἀγκού.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α. ΛΙΧΤΕΜΠΕΡΖΕ

Ο ΟΡΚΟΣ

('Ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' Ἀπομνημονεύματα τῆς κομήσσης Σ...)

«...Σύμφωνα μὲ μιὰ ἐπίσημη διάδοση ποὺ κυκλοφοροῦσε στοὺς ἀριστοκρατικοὺς κύκλους, ὁ κόμης ντὲ Μπερρυὰ ἦταν νόθος γυιὸς τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου 16ου. Εἶνε δὲ ἀλήθεια, ὅτι καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του, καθὼς ἄλλωστε καὶ ὅλο τὸ ἐξωτερικό του, ἐπρόδιδαν καταγωγὴ πολὺ εὐγενική. Τὸ μέτωπό του καὶ ἡ μύτη του εἶχαν τὴν καμπύλη ἐκείνη ποὺ ἐχαρακτήριζε τοὺς ἀπογόνους τῆς δυναστείας τῶν Βουρβώνων.

Ἡ αὐστηρότης ὅμως τῆς μορφῆς του, καὶ κάτι τὸ ἀπότομο ποὺ εἶχε στὶς κινήσεις του, τὸν ἔκαναν νὰ φαίνεται μᾶλλον ἀποκρουστικὸς καὶ τὸν ἐμπόδιζαν νὰ ἀποκτᾷ εὔκολα φίλους.

Μετὰ τὴν ἐπικράτηση τῶν ἐπαναστατῶν στὸ Παρίσι, εἶχε κι' αὐτὸς «αὐτοεξορισθῆ» μεταξὺ τῶν πρώτων, στὴν Ἀγγλία, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν μητέρα του.

Ἡ κόμησσα ντὲ Μπερρυὰ ἦταν ἀσθενικῆς κράσεως, κι' αὐτὸ τὴν ἔκανε ν' ἀποφεύγῃ τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις. Τὶς λίγες ὅμως φορὲς ποὺ ἐνεφανίσθη στοὺς κύκλους τῶν ἐξορίστων βασιλοφρόνων, παρετηρήθη ὅτι μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ γυιοῦ της ἐβασίλευε κάποια ψυχρότης. Ὁ κόμης ντὲ Μπερρυὰ δὲν παρέλειπε βέβαια, νὰ φέρεται μὲ μεγάλο σεβασμὸ πρὸς τὴν μητέρα του· ἡ σχέσεις τους ὅμως ἦταν μᾶλλον τυπικές, παρὰ ἀνοιχτόκαρδες καὶ εἰλικρινεῖς.

Ἡ κόμησσα ντὲ Μπερρυὰ ἦταν φανατικὴ βασιλόφρων. Τὰ μαρτύρια ποὺ ὑφίσταντο οἱ ὁμόφρονές της στὴν πατρίδα της ἀπὸ τοὺς ἀγρίους ἐπαναστάτας, καὶ ποὺ ἐκυκλοφοροῦσαν στοὺς κύκλους τῶν ἐξορίστων ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, τὴν ἔκαναν νὰ ὑποφέρῃ πολύ, δὲν ὑπάρχει δὲ ἀμφιβολία ὅτι ἐπεδείνωναν τὴν ἀσθενικὴ ἄλλωστε κατάστασή της καὶ ἐπετάχυναν τὸ τέλος της. Ὁ κόμης Λουΐ, ἀντιθέτως, δὲ ἐξεφράζετο ποτὲ ἐναντίον τῶν «καννιβάλων» ποὺ ἐκυβερνοῦσαν τώρα τὴν Γαλλία. Ἡ στάσις του αὐτὴ εἶχε γίνει ἀντιληπτὴ καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους συνεξορίστους του καὶ ἐσχολιάζετο εὐρύτατα. Μερικοὶ μάλιστα θέλησαν νὰ τὸν πειράξουν. Αὐτὸς ὅμως τότε, μὲ λίγα ἀπότομα λόγια, τοὺς ἔβαλε ἀμέσως στὴ θέση τους. Ἦταν ὅμως ἀνώτερος κάθε ὑποψίας, ἀφοῦ ἄλλωστε ἡ θεληματική του αὐτοεξορία καὶ ἡ ἐγκατάλειψις τῆς περιουσίας του στοὺς ἐπαναστάτας, ἦταν μιὰ τρανὴ ἀπόδειξις τῶν αἰσθημάτων του. Γι' αὐτό, καὶ ὅλοι οἱ συνεξόριστοί του ὑπέθεσαν ὅτι θὰ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς ψυχρὲς ἐκεῖνες ἰδιοσυγκρασίες ἡ ὁποῖες ὅσο κι' ἂν φαίνωνται ἐκ πρώτης ὄψεως παγερές, στὸ βάθος κρύβουν μεγάλο πάθος καὶ φλόγα.

Ἡ πραγματικότης ὅμως, καθὼς ἐμαθεύτηκεν ἀργότερα, ἦταν ἐντελῶς διαφορετική. Ὁ Λουΐ ντὲ Μπερρυὰ εἶχε δηλητηριασθῇ ἀπὸ μικρός, ἀπὸ τὴν ἀνάγνωση τῶν ἔργων τῶν φιλοσόφων ἐκείνων ποὺ ἐστάθηκαν οἱ πρόδρομοι τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. Κι' ἔτσι εἶχε γίνει κι' αὐτὸς δημοκρατικός, βέρος Ἰακωβῖνος μάλιστα.

Ὅταν ἡ μητέρα του τοῦ ἀνεκοίνωσε τὴν ἀπόφασή της νὰ ἐκπατρισθῇ καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τοὺς βασιλόφρονας, ὁ νεαρὸς ντὲ Μπερρυὰ ἀρνήθηκε στὴν ἀρχὴ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Γιὰ νὰ τῆς ἐξηγήσῃ δὲ τὴν στάση του αὐτή, ἀναγκάσθηκε νὰ τῆς φανερώσῃ τὰ αἰσθήματα ποὺ κατεπλημμύριζαν τὴν ψυχή του. Ἐκείνη ἀκούγοντάς τον ἔπεσε λιπόθυμη στὴν ἀγκαλιά του. Ὅταν ἔπειτα συνῆλθε, τοῦ ἀνέφερε τότε τὸ μυστικὸ τῆς γεννήσεώς του, καὶ τοῦ ὑπέδειξε τὰ καθήκοντα ποὺ τοῦ ἐπέβαλλεν ἡ καταγωγή του... Τοῦ εἶπεν ὅτι ἡ τυχὸν προσχώρησίς του στὰς τάξεις τῶν ἐπαναστατῶν, θὰ ἰσοδυναμοῦσε μὲ πατροκτονία...

Ὁ νεαρὸς εὐπατρίδης ἐχλώμιασε, ἀκούγοντας τὶς τρομερὲς ἀποκαλύψεις τῆς μητέρας του. Ἐπειδὴ δὲ πάνω ἀπ' ὅλα ἔβαζε τὴν τιμή του, χωρὶς νὰ φέρῃ καμμίαν ἄλλη ἀντίρρηση ἀκολούθησε τὴν μητέρα του στὴν ἐξορία.

***

Ἡ κόμησσα, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἔσβυνε.

Ὅταν ἐπληροφορήθη τὴν φρικιαστικὴ καρατόμηση τοῦ βασιλέως, ἡ ὑγεία της ἐκλονίσθη σοβαρώτατα. Βλέποντας δὲ ὅτι ἡ δυνάμεις της ὁλοένα τὴν ἐγκατέλειπαν, ἐκάλεσε, μιὰ μέρα, τὸν γυιό της καὶ τοῦ εἶπε:

— Γνωρίζω τὰ αἰσθήματά σου. Πολλὲς φορὲς ἐπεχείρησα νὰ τὰ καταπολεμήσω, καὶ ὁ κρυφός μου πόνος εἶνε ὅτι δὲν κατώρθωσα νὰ σὲ κάνω ν' ἀλλάξῃς πεποιθήσεις... Τὸ μόνο ποὺ σὲ δικαιολογεῖ κάπως εἶνε ὅτι καὶ σὺ ὁ ἴδιος, καθὼς φαίνεται, καταλαβαίνεις πόσον τὰ αἰσθήματά σου αὐτὰ εἶνε ἀτιμωτικά, καὶ φροντίζεις νὰ τὰ κρύβῃς ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Τί μὲ βεβαιώνει ὅμως ὅτι, ὅταν κλείσω τὰ μάτια, θὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ τηρῇς τὴν ἴδια ἀξιοπρεπῆ στάση, καὶ ὅτι δὲν θὰ παρασυρθῇς, καμμιὰ μέρα, ἀπὸ τὰ τρομερά σου αἰσθήματα;... Ἡ σκέψις αὐτὴ δὲν μ' ἀφίνει ἥσυχη οὔτε στιγμή... Γι' αὐτὸ παιδί μου, πρὶν πεθάνω σοῦ ζητῶ νὰ μοῦ δώσῃς ἕνα ὅρκο... Ὄχι ὅτι θὰ πολεμήσῃς μαζὶ μὲ τοὺς γενναίους μας εὐπατρίδας ποὺ μάχονται ἀνδρεῖα γιὰ τὴν παλινόρθωση τοῦ νομίμου καθεστῶτος... Αὐτὸ δὲν τὸ ζητῶ... Ἀπαιτῶ ὅμως νὰ μοῦ ὁρκισθῇς ὅτι ποτέ, σὲ καμμιὰ περίσταση, δὲν θὰ τραβήξῃς τὸ ξίφος ὑπὲρ τῶν βαρβάρων Ἰακωβίνων, κι' ὅτι, ὅσο ζήσῃς κανεὶς ποτὲ δὲν θὰ μαντεύσῃ τὰ μύχια αἰσθήματά σου... Ἐννοῶ τὸ ὄνομά σου νὰ παραδοθῇ ἀκηλίδωτο στὶς μέλλουσες γενεές... Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία παράκλησις ποὺ σοῦ ἀπευθύνει πεθαίνοντας ἡ μητέρα σου...

Ὁ κόμης Λουΐ ἐδίστασε στὴν ἀρχή. Ἡ μητέρα του ὅμως ἐπέμενε. Κι' ἔτσι, ὁ Λουΐ ντὲ Μπερρυά, μὴ θέλοντας μὲ τὴν ἄρνησή του νὰ κάνῃ τὸν θάνατό της πιὸ ὀδυνηρό, ὑπέκυψε στὴν παράκλησή της καὶ τῆς ἔδωσε τὸν ὅρκο ποὺ τοῦ ζητοῦσε. Ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, ἡ γρηὰ κόμησσα πέθανε.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρ' αὐτή, ἡ ζωὴ τοῦ νεαροῦ εὐπατρίδου ποὺ ἦταν ἀναγκασμένος νὰ ζῇ ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους ποὺ μισοῦσε καὶ ποὺ δὲν μποροῦσε λόγῳ τοῦ ὅρκου ποὺ εἶχε δώσῃ νὰ τρέξῃ νὰ βοηθήσῃ ἐκείνους ποὺ θεωροῦσεν ὡς ἀδελφούς του, εἶχε γίνει πραγματικὸ μαρτύριο.

***

Οἱ ἐπαναστάται εἶχαν ἀρχίσει νὰ χάνουν ἔδαφος...

Ὁ στρατός τους, νικημένος παντοῦ, ὑποχωροῦσε διαρκῶς πρὸς τὴν πρωτεύουσα. Ἡ φρουρὰ τοῦ Παρισιοῦ ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἐλαχίστους ἄνδρας. Δὲν ἔμενε, ὡς προπύργιο τῆς Δημοκρατίας, παρὰ ἕνα ὀχυρὸ μόνο κοντὰ στὸν Ρῆνο. Ἐὰν οἱ ἐχθροί — μαζὶ μὲ τοὺς ὁποίους συμμαχοῦσαν καὶ οἱ βασιλόφρονες — κατώρθωναν νὰ καταλάβουν καὶ τὸ ὀχυρὸ αὐτό, ὁ δρόμος πρὸς τὸ Παρίσι θὰ ἔμενεν ἀνοικτὸς ἐμπρός τους.

Οἱ δημοκρατικοὶ πολεμοῦσαν, ὡς τόσο ἀπεγνωσμένα,

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε, ὅτι ὅλη ἡ ἀντίστασίς των ἦταν ἔργο ἑνὸς καὶ μόνου ἀνθρώπου, ἑνὸς νεαροῦ πληρεξουσίου τοῦ λαοῦ, ἑνὸς «βασιλοκτόνου» ὅπως τὸν ἀποκαλοῦσαν οἱ βασιλόφρονες. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν πλέον ὅλη ἡ ψυχὴ τῆς Δημοκρατίας. Ἐὰν ἔβγαινε αὐτὸς ἀπὸ τὴν μέση, ἡ Δημοκρατία θὰ συνετρίβετο τελειωτικά.

Οἱ βασιλόφρονες ἀπεφάσισαν τότε νὰ στείλουν ἕναν ἀνδρεῖο ὁμοϊδεάτη τους μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ σκοτώσῃ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν ποὺ στεκόταν ἐμπόδιο στὴν ἐκπλήρωση τῶν σχεδίων τους.

Καὶ τότε, ἄρχισε τὸ μεγάλο δρᾶμα.

***

Πρῶτος ὁρκίσθηκε γιὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ δύσκολο αὐτὸ ἐπιχείρημα ὁ κ. ντὲ Πριβεράκ, ἕνας ἀπὸ τοὺς γενναιοτέρους «ἐμιγκρέ».

Ὅλα εἶχαν ἑτοιμασθῇ κι' ὁ κ. ντὲ Πριβερὰκ ἦταν ἕτοιμος νὰ φύγῃ γιὰ τὴ Γαλλία, ὅταν συνέβη κάτι καταπληκτικὸ καὶ ἀπρόοπτο. Τὴν προηγουμένη τῆς ἀναχωρήσεώς του, ἐνῷ ἔπαιζε χαρτιὰ μὲ τοὺς ἄλλους συνεξορίστους του, ἄξαφνα, ὁ κ. ντὲ Μπερρυὰ σηκώθηκε καὶ τὸν ἀποκάλεσε χαρτοκλέπτη! Τὸ τί ἐπηκολούθησε δὲν περιγράφεται. Οἱ λοιποὶ εὐπατρίδαι θελῆσαν νὰ τοὺς συμβιβάσουν, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὸ κατορθώσουν. Ἡ βρισιὰ ἦταν τρομερή. Ὁ κ. ντὲ Μπερρυὰ καὶ ὁ κ. ντὲ Πριβερὰκ βγῆκαν ἀπὸ τὴν αἴθουσα καὶ ἐμονομάχησαν. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὁ κ. ντὲ Μπερρυά, μὲ μιὰ σπαθιά, νὰ φονεύσῃ τὸν κ. ντὲ Πριβεράκ.

Τὸ συμβούλιο τῶν εὐπατριδῶν, ὥρισε τότε ὡς διάδοχο τοῦ φονευθέντος στὴν ἐπικίνδυνο ἀποστολή του τὸν κ. ντὲ Σισσάκ, ἄλλον γενναῖο εὐπατρίδη. Ἀλλὰ κι' αὐτὸς δὲν ὑπῆρξεν τυχερός... Ἐνῷ ἐκάλπαζε, τὴ νύχτα, τ' ἄλογό του ἐσκούνταψε πάνω σ' ἕνα σχοινὶ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἁπλωθεῖ ἀπὸ κάποιο μυστηριῶδες χέρι καὶ πέταξε τὸν ἀναβάτη του κατὰ γῆς, σπάζοντάς του τὸ πόδι.

Ὁ κ. ντὲ Σεσιλάκ, ὁ ὁποῖος θέλησε νὰ διαδεχθῇ τὸν κ. ντὲ Σισσάκ, βρέθηκε νεκρός, ἕνα πρωΐ, σ' ἕνα χαντάκι τοῦ δημοσίου δρόμου, μὲ μιὰ τρομερὴ πληγὴ στὸ στῆθος. Ὁ κ. ντὲ Φορλὶς ὁ τέταρτος κατὰ σειρὰ στὸν ὁποῖον ἀνετέθη ἡ τρομερὴ αὐτὴ ἀποστολή, ἐξαφανίσθηκε τὴν προηγουμένη τῆς ἀναχωρήσεώς του, κι' ἀπὸ τότε δὲν ἄκουσε κανεὶς νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτόν...

Καὶ τότε, τὸ συμβούλιο τῶν εὐπατριδῶν, ὥρισεν ὡς διάδοχο ὅλων τῶν προηγουμένων, τὸν νεαρὸ κόμητα Λουΐ ντὲ Μπερρυά.

***

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες οἱ Παρισινοὶ ἐπληροφοροῦντο, ὅτι ὁ νεαρὸς εὐπατρίδης κόμης ντὲ Μπερρυὰ εἶχεν ἀποπειραθῇ νὰ δολοφονήσῃ τὸν ἀρχηγὸ τῶν Ἰακωβίνων. Ἡ ἀπόπειρά του ὅμως, εἶχε γίνει κατὰ τέτοιο ἀτζαμίστικο τρόπο, ὥστε εἶχεν ἀποτύχει... Κι' ὁ νεαρὸς δολοφόνος ὡδηγήθη στὴν λαιμητόμο.

***

Ἔτσι, ὁ Λουΐ ντὲ Μπερρυὰ ἐξετέλεσε τὸν ὅρκο ποὺ εἶχε δώσει στὴν μητέρα του: ἔσωσε τὴν Δημοκρατία σκοτώνοντας ὅλους ὅσους εἶχαν ἀναλάβῃ νὰ σκοτώσουν τὸ Ροβεσπιέρο, χωρὶς ὅμως νὰ κατασπιλώσῃ καὶ τὸ ἀριστοκρατικὸ ὄνομά του, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ἀνέλαβε τελευταῖος τὸ ἔργο αὐτό, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ πετύχῃ...

Τί τὸν ἐνδιέφερε ἂν ἡ ἐκπλήρωσις αὐτὴ τοῦ ὅρκου του, τοῦ εἶχε στοιχίσει τὴν ζωήν του;...

Ἡ κόμησσα ἔπεσε λιπόθυμη στὴν ἀγκαλιά του.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Ἐὰν τὰ μάτια σας δακρύζουν συχνὰ ἀνακατῶστε μιὰ κουταλιὰ ἀπὸ τὸ ἀκόλουθον μῖγμα μὲ μία κουταλιὰ ζεστὸ νερό, βρέχετε σ' αὐτὸ βαμπάκι καὶ τὸ ἐπιθέτετε στὰ μάτια σας δύο φορὲς τὴν ἡμέρα.

Eau distillée de bleuts	200 gr.
alcool de Montpellier	20 »
hydrolat de laurier cerise	10 »
acide borique pur	8 »

Ἀποφεύγετε ὅσο μπορεῖτε τὴν σκόνη καὶ τὸν ἀέρα.

ΕΡΩΤΙΚΟ ΚΑΙ ΛΩΠΟΔΥΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ

ΜΕΡΣΕΔΕΣ Ἢ ΠΥΡΓΟΙ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀλήθεια στοῦ Δελούση ξυπνοῦσαν πάντα πρωΐ. Ἡ Νίνα ὅμως δὲν ἔκανε τὴν τουαλέττα της πρὶν ἀπὸ τὶς δέκα.

Σήμερα θἄταν βέβαια γιὰ νὰ τὸν δεχθῇ αὐτὴ καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν καλὴ εἴδησι.

Καὶ πραγματικῶς, μόλις εἶδε τὸν Ἄγη, ἔτρεξε μέσα, τοῦ ἄνοιξε μόνη της τὴν πόρτα καὶ κατέβηκε ὥς τὴ μισὴ σκάλα φωνάζοντας.

— Μπαμπᾶ ! . . . ὁ Ἄγης ! ὁ Ἄγης !...

Δὲν ἤθελε καὶ περισσότερο ὁ νέος γιὰ τὴν εὐτυχία του. Ἀλλὰ κ' ἡ Νίνα δὲν ἄργησε νὰ τοῦ τὴν ἀναγγείλῃ.

— Λοιπόν, εἶσαι ἕτοιμος;... Τὸ μεσημέρι φεύγεις !

Τοῦ μιλοῦσε καὶ στὸν ἑνικὸ —γιὰ πρώτη φορὰ σήμερα...

— Μπᾶ ; ἔκαμε ὁ Ἄγης γελαστός, σφίγγοντας τὸ χεράκι της. Τ' ἀποφάσισε τέλος πάντων ὁ μπαμπᾶς ;

— Ἂς ἔκανε κ' ἀλλοιῶς !... ἀστειεύθηκε ἡ Νίνα.

Κι' ἀνέβηκαν μαζὶ τρεχᾶτοι.

— Ἔλα, ἔλα, μὴν κάθεσαι !... φώναξε ὁ κὺρ Μιχάλης, μπαίνοντας ὁρμητικὰ στὴν τραπεζαρία, ὅπου ὁ Ἄγης ἑτοιμάσθηκε νὰ καθήσῃ. Πᾶμε γιατὶ ἔχουμε δουλειές. Πρέπει νὰ πάρουμε τὰ λεπτά, νὰ βγάλουμε τὰ μπιλλιέτα, νὰ τηλεγραφήσουμε.

— Ἐμπρός, ἀποκρίθηκε ὁ Ἄγης, σᾶς ἀκολουθῶ.

— Ναί, ναί, χαιρέτα καὶ ἀκολούθει με...

— Μά... γιατὶ τόση βία; Αὐτὰ ὅλα γίνονται σὲ μιὰ ὥρα. Κι' ἔχουμε μπροστά μας πέντε.

Ὁ κὺρ Μιχάλης τοὺς κύτταξε καὶ τοὺς δυὸ καὶ χαμογέλασε.

— Ἔχεις δίκηο, εἶπε· δὲν εἶνε καὶ τόση βία. Κάθησε νὰ τὰ πῆτε λίγο καὶ σεῖς... Ἐγὼ ὅμως, ξέρεις, πρέπει νὰ φύγω τώρα. Ἔχω νὰ ἰδῶ ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ δὲν τὸν βρίσκω ἀργότερα. Ἀλλὰ σὲ μισὴ ὥρα θὰ γυρίσω. Ἄγη, περίμενέ με... Μὴ τὸ κουνίσεις ἀπὸ δῶ...

Κι' ὁ κὺρ Μιχάλης ἅρπαξε τὸ καπέλλο του καὶ πετάχθηκε στὸ διάδρομο.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἑτοιμάζουνταν νὰ μπῇ στὴν τραπεζαρία καὶ ἡ Δελούσαινα. Τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν ἐσταμάτησε καὶ τῆς εἶπε στ' αὐτί.

— Ἀφῖστε τους λιγάκι καὶ μόνους... Ἀκοῦς ; κανένα τέταρτο.

Κ' ἔφυγε.

Ἡ Δελούσαινα συμμορφώθηκε πιστὰ μ' αὐτὴ τὴν παραγγελία κ' ἔκανε ὥστε οἱ δυὸ νέοι, σὰν ἀρραβωνιασμένοι νὰ μείνουν μόνοι κανένα τέταρτο.

— Πόσο καιρὸ λογαριάζεις νὰ λείψῃς, Ἄγη; ρώτησε ἡ Νίνα.

— Ἕνα μῆνα τὸ πολύ.

— Καὶ.. θὰ μὲ θυμᾶσαι πάντα σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ;

— Δὲν πιστεύω ν' ἀμφιβάλλῃς... Πῶς ἐγὼ δὲν ἀμφιβάλλω γιὰ σένα ;

— Γιατὶ ἐγὼ μένω, ἐνῶ ἐσὺ φεύγεις. Κ' ἐκεῖνος ποὺ φεύγει εἶνε πάντα ὁ ἐπίφοβος.

— Ὥστε ἂν ἔφευγες ἐσύ, θὰ μὲ ξεχνοῦσες ;

— Ὄχι. Ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι καὶ κορίτσι...

— Ἅ... ὥστε πάντα ὁ ἄνδρας εἶνε ὁ ἐπίφοβος ;

— Ξέρω κι' ἐγώ ; πιὸ ἄστατος τέλος πάντων.

— Μὰ τί φοβᾶσαι ; Μὴν ἀπαντήσω κεῖ πέρα καμμιά... πιὸ ὡραία ἀπὸ σένα ;

— Καμμιὰ Ἱσπανίδα... ἐπρόφερε γελῶντας ἡ Νίνα.

— Τὴν Μερσεδές, τὴν κόρην τοῦ Δὸν Ροδρίγου, ἔ; ἀστειεύθηκε κι' ὁ Ἄγης.

— Τί τὸ γελᾷς ;... Ἀλήθεια, Ἄγη, ἂν τύχῃ καὶ γνωρίσεις αὐτὴ τὴν Μερσεδές...

— Πῶς θὰ τὴν γνωρίσω ; μήπως θὰ πάω στὴν Ἑλβετία;

— Ὄχι, ἀλλὰ ὑπόθεσε πὼς ἔρχεται αὐτὴ στὴ Μαδρίτη . . . καὶ γνωρίζεσθε... καὶ σοῦ ἀρέσει, καὶ τῆς ἀρέσεις, καὶ σ' ἐρωτεύεται. . . (Ἔ, δὲν εἶνε δύσκολο νὰ μεταβληθῇ σ' ἔρωτα ἡ εὐγνωμοσύνη ποὺ θὰ αἰσθάνεται γιὰ σένα...) καὶ σοῦ προτείνει νὰ τὴν πάρῃς... Τί θὰ κάμῃς ;

Ἄλλαξαν τὸ πρῶτο τους φιλί !..

Ὁ Ἄγης ἀποκρίθηκε μ' ἕνα δυνατὸ γέλοιο :

— Ἡ φαντασία σου, βλέπω, τρέχει, τρέχει... *Πύργους στὴν Ἱσπανία*, ποὺ λένε ὀνειρεύεσαι.

— Μὰ τί τάχα, εἶπε ἡ Νίνα σοβαρά, δὲν ἔτρεξε κ' ἡ δική σου φαντασία ;... Στοιχηματίζω λοιπόν, πὼς αὐτὴ τὴν Μερσεδὲς θὰ τὴν σκέφθηκες. Θὰ εἶνε πιὸ ὄμορφη ἀπὸ μένα,—Ἱσπανίδα— πιὸ πλουσία, πιὸ ἀνεπτυγμένη, πιὸ θελκτική... Δηλαδή, δὲν θἄχῃ οὔτε σύγκρισι μὲ μένα !

— Αὐτὸ ἔλειπε τώρα !... φώναξε ὁ Ἄγη, ποὺ τὸ λυπημένο ὕφος τῆς Νίνας ἄρχισε νὰ τὸν στενοχωρῇ, ν' ἀνησυχήσῃς καὶ γιὰ τὴν Μερσεδὲς !... Μὰ δὲν συλλογίζεσαι λοιπόν, ὅτι ὅταν ἀγαπᾷ κανένας, τὸ πρόσωπο ποὺ ἀγαπᾷ δὲν τὸ συγκρίνει μέ..

— Ὄχι, ἀλήθεια, δὲν ἀστειεύομαι, Ἄγη... τὸν ἔκοψε ἡ Νίνα, μὲ μάτια ποὺ φαίνουνταν ἕτοιμα νὰ δακρύσουν. Μ' ἀγαπᾷς τόσο πολύ, ὥστε νὰ μπορῶ νὰ εἶμαι ἥσυχη πὼς ὅ,τι κι' ἂν εἶνε αὐτὴ ἡ Μερσεδές, δὲν θὰ σὲ τραβήξῃ ἀπὸ μένα ;

— Ναί !... Πύργοι στὴν Ἱσπανία, σοῦ εἶπα !...

— Καὶ μοῦ ὁρκίζεσαι πὼς ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ μεταξύ σας, θα θυμᾶσαι πάντα πὼς ἐδῶ σὲ περιμένει μιὰ κόρη, ποὺ σ' ἀγαπᾷ περισσότερο ἀπὸ κάθε τί ἄλλο στὸν κόσμον, ἀπὸ τὸν ἑαυτό της, ἀπὸ τοὺς δικούς της, ἀπὸ τὴ ζωή της ;..

Ἐδῶ, καθὼς μίλουσε, τὰ μάτια της ἐδάκρυσαν καὶ ἡ φωνή της ἐκόπηκε.

Ὁ Ἄγης τὴν ἔπιασε ζωηρὰ ἀπὸ τὸ χέρι.

— Μά, Νίνα, τ' εἶνε αὐτά; τῆς εἶπε μὲ ἔκπληξι καὶ μὲ μομφή. Ἐγὼ ἐνόμιζα πὼς ἀστειεύεσαι, καὶ σὺ κλαῖς... Ἀκοῦς ἐκεῖ για τὴν Μερσεδές... Ζηλεύεις τὸ ἄγνωστο; Μ' αὐτὸ εἶνε ἀνόητο, εἶνε γελοῖο !... Ἐπιτέλους, οὔτε κἂν θὰ τὴν ἰδῶ !

— Ὄχι, ἐψιθύρισε ἡ Νίνα μὲ σκυμμένο κεφάλι. Θέλω νὰ μοῦ ὁρκισθῇς...

— Μα τὸ θεωρῶ γελοῖο !...

— Θέλω νὰ μοῦ ὁρκισθῇς...

— Καλὰ λοιπόν, νὰ σοῦ ὁρκισθῶ. Σὲ τί θέλεις; Στὴ ζωή μου ; στὴ ζωή σου, στὴν τιμή μου, στὴν ἀγάπη μας ; Σοῦ ὁρκίζομαι σ' ὅλα !..

— Καλά, εἶμαι τώρα ἥσυχη... Γιατὶ ἔχω ἕνα προαίσθημα πὼς αὐτὴ τὴν Μερσεδὲς θὰ τὴν ἰδῇς, θὰ τὴν γνωρίσῃς...

— Ἄλλα πάλι !... Καὶ θὰ τὴν ἀγαπήσω ;

— Ναί, δηλαδή... θὰ σ' ἀγαπήσῃ ἐκείνη. Ἀλλὰ τώρα ποὺ μοῦ ὁρκίσθηκες εἶμαι ἥσυχη. Θὰ σὲ περιμένω μ' ἐμπιστοσύνη. Μόνον θέλω νὰ μοῦ γράφῃς... Θὰ μοῦ γράφῃς ὅσον μπορεῖς συχνότερα.

— Ὢ ναί, κάθε μέρα, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. Θὰ σοῦ στέλνω ἡμερολόγιο.

— Νὰ πάρῃς μαζύ σου δελτάρια, καὶ σὲ κάθε σταθμὸ νὰ μοῦ πετᾷς ἀπὸ ἕνα.

— Κι' ἀπὸ δυό, κι' ἀπὸ τρία.

— Νὰ μοῦ τὰ γράφῃς ὅλα ὅσα σοῦ συμβαίνουν καὶ... ὅτι ἄλλο θέλεις. Στὸ σπίτι ξέρεις δὲν διαβάζει τὰ γράμματά μου κανείς...

— Καὶ ἅμα φθάσω στὴ Μαδρίτη, θὰ περιμένω γράμμα σου πόστ-ρεστάντ.

— Ἢ καλύτερα στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Στέμματος.

— Ὄχι, γιατὶ μπορεῖ νὰ μὴ πάω στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Στέμματος. Καλύτερα πὸστ ρεστάν.

— Μὰ γιατί ; ἀφοῦ σοῦ συστείνουν οἱ ἄνθρωποι αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο ;

— Ναί, ἀλλὰ ποῦ ξέρεις τί συμβαίνει ;...

Ἡ Νίνα ἔμεινε λίγο σκεπτική, ἔπειτα γέλασε καὶ εἶπε.

— Ὄχι, ὄχι, δὲν θὰ σοῦ συμβῇ τίποτε κακό. Ὅλα θὰ ἔλθουν ὡραῖα. Ἔχω πεποίθησι.

— Μόνο ποὺ γιὰ τὴν Μερσεδὲς φοβᾶσαι ἀκόμα λιγάκι...

— Ὄχι !... Τώρα οὔτε γι' αὐτή.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἐγύρισε ἀπέξω ὁ κὺρ Μιχάλης.

— Λοιπόν; τοὺς ἐφώναξε μπαίνοντας· κανονίσατε σεῖς τὶς ὑποθέσεις σας ;

— Ναί, ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Ἄγης. Ὡς τὶς μικρότερες λεπτομέρειες. Ὅλα εἶνε ἐν τάξει.

— Ἔλα λοιπὸν τώρα νὰ κανονίσουμε καὶ τὶς δικές μας, ἐξακολούθησε ὁ κὺρ Μιχάλης. Σοῦ ἔφερα ἐδῶ χίλιες ὀχτακόσιες δραχμές. Θὰ πληρώσῃς τὰ μπιλλιέτα σου στοῦ Κούκ, καὶ τὸ ὑπόλοιπο θὰ τὸ κάμῃς φράγκα στὸ σαράφη καὶ θὰ τὰ πάρῃς μαζί σου. Σοῦ φθάνει γιὰ τὸ ταξεῖδι μὲ τὸ παραπάνω. Τ' ἄλλα, γιὰ νὰ μὴ σέρνῃς μαζί σου τόσον παρά, θὰ τὰ

βρῇς ἅμα φθάσῃς στὴ Μαδρίτη. Θὰ σοῦ τὰ στείλω διὰ τῆς Τραπέζης τηλεγραφικῶς.

— Λαμπρά ! αὐτὸ εἶνε τὸ πιὸ σίγουρο... ἔκαμε ὁ Ἄγης.

— Θὰ σοῦ στείλω ἐφτὰ χιλιάδες ἀκόμη, κι' ἂν δὲν φθάσουν, μοῦ τηλεγραφεῖς.

— Θὰ φθάσουν καὶ θὰ περισσέψουν... ἐβεβαίωσε ὁ Ἄγης.

Καὶ ὄχι χωρὶς κάποια συγκίνησι, ἐπῆρε ἕνα καινούργιο χιλιάρικο καὶ μερικὰ ἑκατοστάρικα, τὰ *ἱερὰ χρήματα*, ποὺ τοῦ ἔτεινε ὁ κὺρ Μιχάλης.

— Ἄντε, παιδί μου, τοῦ εἶπε, βάλ' τα στὸ πορτοφόλι σου καὶ καλὴ ἐπιτυχία... Ἂν θέλῃς τώρα πᾶμε.

Ἀφοῦ «ἐκανόνισε τὶς ὑποθέσεις του» μὲ τὴ Νίνα, ὁ Ἄγης δὲν εἶχε πειὰ δουλειὰ στὸ σπίτι τοῦ Δελούση.

— Πᾶμε, εἶπε, εἶνε ὥρα...

Κι' ἀποχαιρέτησε τὶς δυὸ Δελούσαινες ποὺ δὲν ἔπαυαν νὰ τὸν εὔχουνται, καὶ τὴ Νίνα ποὺ δὲν ἔπαυε νὰ τὸν συμβουλεύῃ...

Ὁ Εὐτύχιος εἶχε πάει στὸ σχολειό του μὲ τὴ Μαργαρώ.

— Μιὰ στιγμή !... ἔκαμε ξαφνα ὁ κὺρ Μιχάλης. Ἄγη, περίμενέ με στὴ σκαλα, ἔφτασα !...

Καὶ γύρισε πίσω βιαστικά, γνέφοντας τῆς γυναίκας του πὼς κάτι θέλει νὰ τῆς πῇ.

Οἱ νέοι τὸ κατάλαβαν. Ἤθελε νὰ τοὺς ἀφίσῃ μονάχους τὴν τελευταίαν στιγμὴ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, γιὰ νὰ φιληθοῦν.

Κ' ἐκεῖ στὸ κεφαλόσκαλο, ὁ Ἄγης κ' ἡ Νίνα ἄλλαξαν τὸ πρῶτο φιλί.

Ἥσυχο φιλί, ἥμερο, ἀθῶο, νοικοκυρίστικο, φιλὶ στοργῆς, φιλὶ ἀρραβωνιασμένων..

Μὲ τὸ δίκηο του ὁ Δελούσης ἔκρινε, πὼς ἕνα τέτοιο φιλί, ἐκείνη τὴν ὥρα, ἄξιζε καλύτερα ἀπὸ ὅλους τοὺς λόγους κι' ἀπὸ ὅλα τὰ συμβόλαια καὶ τὰ δαχτυλίδια...

***

Στὶς δώδεκα καὶ τέταρτο, ὁ Ἄγη, ἐφωδιασμένος μὲ ὅ,τι τοῦ χρειάζουνταν γιὰ τὸ ταξεῖδι καὶ σὰν μεθυσμένος ἀπὸ τὴ χαρά του, βρίσκουνταν στὸ σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Πελοποννήσου. Ὁ πεθερός του (ἔτσι ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του τὸν Δελούση, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ φίλησε τὴ Νίνα), τὸν συνώδευε. Τὸ τραῖνο ἔφθασε μὲ τὴν ὥρα του κι' ὁ ταξιδιώτης μας ἔσπευσε νὰ τοποθετηθῇ μὲ τὰ πράγματά του σ' ἕνα βαγόνι πρώτης. Ὁ κὺρ Μιχάλης ἀνέβηκε μαζί του, τοῦ ἔδωσε τὶς τελευταῖες ὁδηγίες καὶ πῆρε καθαρογραμμένο μὲ μολύβι, τὸ τηλεγράφημα ποὺ θἄστελναν στὸν Μιχέλε:

«Ἀπεσταλμένος μου ἀνεχώρησε σήμερον. Μισελμαρς».

Κι' ὅταν κτύπησε τὸ κουδοῦνι, φίλησε τὸν Ἄγη καὶ κατέβηκε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Ὁ ξύλινος πῆχυς καὶ ὁ στρατηγός. Ὁ Ταλλευράνδος καὶ ἡ κυρία Δ... Ἡ «οἰκία Κουτσάβλω». Ὁ Χαρὲλ καὶ ἡ τραγῳδὸς Δὶς Ζώρζ. Ὁ ἐπικίνδυνος ἀντεραστής. Τὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας.

Ὁ περίφημος γάλλος δημοσιογράφος Ἀρμάνδος Καρρέλ, ποὺ ἦταν γυιὸς ἑνὸς φτωχοῦ ἐμπόρου εἶχε φοιτήσει, κατὰ τὴν νεότητά του, στὴν Στρατιωτικὴ Σχολὴ τοῦ Σαὶν-Σύρ. Οἱ συμμαθηταί του καὶ οἱ καθηγηταί του, δὲν τὸν ἐχώνευαν λόγῳ τῆς ταπεινῆς του καταγωγῆς.

Ὁ στρατηγὸς ντ' Ἀλμπινιάκ, μάλιστα, διοικητὴς τῆς Σχολῆς, θέλοντας μιὰ μέρα νὰ τὸν προσβάλῃ, τοῦ εἶπε :

— Ἄκουσε, παιδί μου... Ἐσὺ δὲν κάνεις γιὰ ἐδῶ... Χάνω τὸν καιρό μου ἀδίκως μὲ σένα... Σὲ βεβαιώνω ὅτι θὰ ἦταν προτιμώτερο καὶ γιὰ σένα καὶ γιὰ μένα, νὰ σὲ συναντοῦσα στὸ μαγαζί τοῦ πατέρα σου, νὰ κρατᾷς στὰ χέρια τὸν ξύλινο πῆχυ καὶ νὰ μετρᾷς ὑφάσματα...

— Ἐὰν ἐπραγματοποιεῖτο ποτέ, στρατηγέ, ἡ σκηνὴ ποὺ μοῦ λέτε, ἀπάντησε μὲ ὀργὴ ὁ Καρρέλ, βεβαιωθῆτε ὅτι τὸν ξύλινο πῆχυ δὲν θὰ τὸν μεταχειριζόμουν γιὰ νὰ μετρῶ ὑφάσματα !..

***

Στὶς ἀρχὲς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἔγινε στὸ Παρίσι ἕνα τραγικὸ δρᾶμα τὸ ὁποῖο ἀναστάτωσε ὅλη τὴ Γαλλία. Τὸ δρᾶμα αὐτὸ ἔλαβε χώραν μέσα σ' ἕνα ὕποπτο σπίτι, τὸ ὁποῖο διηύθυνε μιὰ περίφημη μέγαιρα ὀνομαζομένη «Κουτσάβλω». Τὸ ὄνομα τῆς Κουτσάβλως ἔγινε ἔτσι πασίγνωστο. Μιλοῦσαν γι' αὐτὴ παντοῦ. Τὴν ἴδια αὐτὴ περίοδο κάποια κυρία τοῦ καλοῦ κόσμου θέλοντας νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Ταλλευράνδον γιὰ κάτι λογοπαίγνια ποὺ εἶχε κάμει εἰς βάρος της ἐσκέφθηκε ὅτι τῆς παρουσιάζετο μοναδικὴ εὐκαιρία νὰ τοῦ ἀνταποδώσῃ τὰ ἴδια καλαμπουρίζοντας εἰς βάρος ἑνὸς φυσικοῦ του ἐλαττώματος — ὁ Ταλλευράνδος, ὡς γνωστόν, εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ εἶνε κουτσός.

Μπαίνοντας, λοιπόν, μιὰ μέρα στὸ σαλόνι του ποὺ ἦταν γεμᾶτο κόσμο, τοῦ εἶπε δυνατά, ὥστε νὰ τὴν ἀκούσουν ὅλοι :

— Τί κακὸς ποὺ εἶν' ὁ κόσμος κύριε Ταλλευράνδε ! Φαντασθῆτε ὅτι ἔγραψαν, μὲ κιμωλία, στὴν ἐξώπορτά σας : «Οἰκία Κουτσάβλως !...»

— Τί τὰ θέλετε, κυρία μου, ἀπήντησεν ἀμέσως στὸν ἴδιο τόνο φωνῆς ὁ Ταλλευράνδος. Ὁ κόσμος εἶνε κακός : Κάποιος θὰ σᾶς εἶδε, φαίνεται, τὴν ὥρα ποὺ μπαίνατε, στὸ σπίτι μου !...

***

Ἡ διάσημος γαλλὶς τραγῳδὸς Δὶς Ζώρζ, ἡ ὁποία ἦταν τεραστίων σωματικῶν διαστάσεων, συνεδέετο ἐρωτικῶς, καθὼς ἔλεγαν, μὲ τὸν διευθυντὴ τοῦ Παρισινοῦ «Ὀντεὸν» Χαρέλ.

Ὁ Χαρέλ αὐτός, εἶχε ἕναν τρομερὸν ἀντίπαλο, τὸν Ντ' Ἐπενύ, ὁ ὁποῖος προσπαθοῦσε νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὴν θέση του γιὰ νὰ τὴν καταλάβῃ αὐτός.

Ἕνας φίλος τοῦ Χαρέλ θέλοντας νὰ πειράξῃ τὸν Ντ' Ἐπενύ, τοῦ εἶπε :

— Τάμαθες ;... Ὁ Χαρέλ, ἂν ἐκλεγῇ πάλι διευθυντής, ἔχει σκοπὸ νἀνοίξῃ διάπλατες τὶς πόρτες τοῦ Ὀντεὸν γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ μποῦν ὅλα τὰ νέα ταλέντα ποὺ πραγματικῶς ἀξίζουν.

— Δὲν βρυέσαι... ἀπήντησεν ὁ Ντ' Ἐπενύ. Θἀνοίξῃ διάπλατες τὶς πόρτες, ἴσως, αὐτὸ ὅμως θὰ τὸ κάνῃ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ μπῇ ἡ Δὶς Ζώρζ !...

***

Ὁ διάσημος εὐφυολόγος Μισὼ συζητοῦσε μιὰ μέρα μ' ἕναν νέο, ἐνθουσιώδη θαυμαστὴ τῶν πρωταγωνιστῶν τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως.

— Κύριε, ἐφώναξε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ νέος μὲ ὁρμή, ὁ Ροβεσπιέρος δὲν ἐκρίθη ἀκόμη !... Ἡ ἱστορία θὰ τὸν κρίνῃ στὸ μέλλον..

— Εὐτυχῶς ὅμως ποὺ πρὸς τὸ παρὸν ἐκαρατομήθηκε... ἀπήντησεν ἥρεμα ὁ Μισώ.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Πές μου ποιὸν θαυμάζεις καὶ θὰ σοῦ πῶ ποιὸς εἶσαι :

— Ὁ μόνος τρόπος νὰ ζῇ κανεὶς εἰρηνικὰ μὲ τοὺς γείτονάς του, εἶνε νὰ μὴν ἔχῃ γείτονας.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΣΕΡΑΟ

Ἡ μεγάλη Ἰταλὶς μυθιστοριογράφος Ματθίλδη Σεράο, ἡ ὁποία πέθανε πέρυσι, γεννήθηκε ὡς γνωστὸν στὴν Πάτρα. Ὁ πατέρας της, ποὺ ἀντιπολιτευότανε τοὺς τελευταίους Βουρβώνους τῆς Νεαπόλεως, ἀναγκάσθηκε, καταδιωκόμενος, νὰ ζητήσῃ καταφύγιο στὴν Ἑλλάδα. Στὴν Πάτρα λοιπὸν ἡ Ματθίλδη Σεράο εἶδε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ κεῖ πέρασε τὰ πρῶτα παιδικά της χρόνια.

Ἡ ἀλήθεια βέβαια εἶνε πὼς ἡ παιδικὴ ζωή της δὲν στάθηκε πολὺ εὐτυχισμένη. Καὶ τοῦτο ὄχι γιατὶ δὲν τὴν ἀγαποῦσαν οἱ γονεῖς της. Μὰ βρισκόντανε τότε σ' ἐλεεινὴ οἰκονομικὴ κατάσταση— πρόσφυγες, χωρὶς πόρους σὲ ξένον τόπο—καὶ δὲν μπορούσανε νὰ ἱκανοποιήσουν ὅλες τὶς ἐπιθυμίες τῆς νεαρᾶς Ματθίλδης.

Ὡστόσο, ἡ μέλλουσα μυθιστοριογράφος δεν κακοκαρδιζότανε καὶ φρόντιζε νὰ σκορπάῃ ἄφθονα τὰ γέλοια καὶ τὴ χαρά στὸ φτωχικὸ σπιτικό τους μὲ τὸ δροσερὸ πνεῦμα της.

Ἕνα πρωΐ, ὅταν ξύπνησε, ἡ μητέρα της τὴ ρώτησε :

— Τί θέλεις νὰ σοῦ δώσω τώρα νὰ φᾷς ;

— Μμμ ! Ὄρνιθα, μαμά !

— Τί λές, παιδάκι μου ! Ὁ μπαμπάς σου φεύγοντας μοῦ ἄφησε μονάχα πενῆντα λεπτὰ γιὰ νὰ ψωνίσω τὸ φαΐ τῆς μέρας.

— Ἔ ! τότε ἀγόρασε πενῆντα λεπτῶν ὄρνιθα !...

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

ΚΑΡΥΔΟΠΗΤΑ

Γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ γλύκισμα χρειάζονται : ἕνα φλυτζάνι καρύδια κομμένα σὲ μικρὰ κομμάτια, δύο φλυτζάνια ἄσπρο ἀλεῦρι, δύο φλυτζάνια μαῦρο ἀλεῦρι, ἕνα αὐγό, μιὰ κουταλιὰ ἁλάτι, μισὸ φλυτζάνι γάλα, τέσσερες κουταλιὲς σκόνη προζυμιοῦ καὶ ἕνα φλυτζάνι ψιλὴ ζάχαρι. Βάζετε τὸ ἀλεῦρι σὲ μιὰ μικρὴ γαβάθα, προσθέτετε τὸ ἁλάτι, τὸ προζύμι κατόπιν, τὰ καρύδια, τὸ αὐγὸ καλὰ χτυπημένο, τὴν ζάχαρι καὶ τἀνακατώνετε ὅλα προσθέτοντας τὸ γάλα, χύνετε τὸ μῖγμα σὲ μιὰ βουτυρωμένη φόρμα, τ' ἀφήνετε νὰ σταθῇ ἐπὶ εἴκοσι λεπτὰ καὶ τὸ ψήνετε σὲ ζεστὸ φοῦρνο.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Μόνον ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἔχουν τίποτε εἶνε ἕτοιμοι νὰ μοιράσουν ἀδελφικὰ τὰ πάντα.

— Παρὰ πάνω ἀπὸ κάθε ἄλλο πολύτιμον πρᾶγμα φρόντισε ν' ἀποκτήσῃς ἕνα φίλο, ποὺ νὰ ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ σοῦ ὑποδεικνύῃ τὰ ἐλαττώματά σου.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΡΟΣΣΑΡ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Ὁ πλούσιος ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ μεγαλοεπιχειρηματίας Μάννι διευθυνόμενος πρὸς τὴν πόρτα φώναξε :

— Ἔλα, ἔλα, λίγα λόγια ! Αὔριο νὰ μοῦχῃς ἀδειάσει τὸ σπίτι.

Ὁ φτωχὸς ἐνοικιαστὴς ἔσκυψε τὸ κεφάλι του χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ τίποτε. Στὸ πρόσωπό του ὅμως ἦτανε ζωγραφισμένη μιὰ ἄφωνη λύπη, ἕνας ἄπειρος πόνος, μιὰ ὀδυνηρὴ καρτερικότης μπρὸς στὰ δυνατὰ χτυπήματα τῆς μοίρας. Ὁ Πέτρος Μπόντι μὴ μπορῶντας νὰ κάνῃ κι' ἀλλοιῶς ὑπέκυπτε στὸ μοιραῖο. Ἐδῶ καὶ λίγους μῆνες εἶχε δεχθῆ τὸ πρῶτο χτύπημα : εἶχε ἀπολυθῆ λόγῳ σωματικῆς ἀνικανότητος ἀπ' τὸ ἐργοστάσιο τοῦ Μάννι, τώρα ὅπου δούλευε. Τώρα ὁ σπιτονοικοκύρης του τὸν πετοῦσε στὸ πεζοδρόμιο μαζὺ μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του σκληρά, ἀπάνθρωπα, χωρὶς οἶκτο.

Ὁ σπιτονοικοκύρης βγῆκε ἔξω. Καὶ μέσα στὸ δωμάτιο ἔμεινε μονάχα ἡ ἠχὼ τῆς ἐπιτακτικῆς φωνῆς του.

Ὁ Πέτρος Μπόντι ρίχνοντας τότε ἕνα βλέμμα γύρω του ἔνοιωσε νὰ σφίγγεται ἡ καρδιά του. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπιτάκι ὅπου ἄλλοτε εἶχαν ἀνθίσει χαμόγελα εὐτυχίας, ὅπου εἶχε ζήσει ἥσυχα καὶ χαρούμενα μαζὺ μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του, ἔβλεπε τώρα τὴ δυστυχία ν' ἁπλώνεται... Ἔ, δὲν εἶχε πειὰ τὴ δύναμη νὰ ὑποφέρῃ... Τοῦ φαινόταν ὅτι θὰ πέθαινε ἀπ' τὴν λύπη του, ἔννοιωθε πῶς θὰ τρελλαινόταν. Ἦτανε δυστυχής, ἀπείρως δυστυχής...

***

Ὁ μεγαλοεπιχειρηματίας Μάννι, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Πέτρου Μπόντι, βρισκόταν τώρα στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἐφημερίδος «Κόσμος». Εἶχε πάει νὰ δῇ τὸν ἴδιο τὸν διευθυντὴ τὸν Τούλιο Σερνιέρι γιὰ ἕνα ἄρθρο ποὺ εἶχε δημοσιευθῆ τὴν προηγουμένη ἡμέρα καὶ ποὺ τὸν ἔθιγε. Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μια χρυσῆ τσιγαροθήκη καὶ τείνοντάς την πρὸς τὸν συνομιλητή του, τοῦ εἶπε εὐγενικά :

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς προσφέρω ἕνα τσιγάρο ;

— Εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ὁ Τούλιο Σερνιέρι καὶ τοῦ πρόσφερε τὰ σπίρτα του χωρὶς ν' ἀγγίξῃ τὰ τσιγάρα του.

— Λοιπόν, ἐπανέλαβε ὁ Μάννι, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς ἐπαναλάβω τὰ παράπονά μου... Εἶνε ἀλήθεια βέβαια ὅτι ἡ ἐφημερίδα σας δὲν ἀναφέρει μέχρι τῆς στιγμῆς τὸ ὄνομά μου. Ἀλλὰ θὰ καταλαβαίνετε ὅτι, σὲ μιὰ μικρὴ πόλι σὰν τὴ δική μας, ὅταν γράφετε «γνωστὸς μεγαλοβιομήχανος, ἰδιοκτήτης πολλῶν οἰκοδομῶν κ. λ. π.» ὁ κόσμος καταλαμβάνει ἀμέσως ὅτι πρόκειται γιὰ μένα. Ἐξ ἄλλου ὅλοι ξέρουν ὅτι ἔχω μιὰ θέση στὸ Διοικητικὸ συμβούλιο τῆς Τραπέζης, καὶ ὅτι ὅλα σ' αὐτὴν γίνονται κατόπιν δικῆς μου ἐγκρίσεως, ἂν ὄχι ὑποδείξεως. Ἔ, δὲν χρειάζονται περισσότερες λεπτομέρειες γιὰ νὰ καταλάβουν καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ ἀκόμη ὅτι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἀφορᾷ τὸ χθεσινό σας ἄρθρο εἶμαι ἐγώ... Καὶ θὰ καταλαβαίνετε βέβαια, ὅτι ὅταν κανένας ἀνεβῇ κάπως ψηλώτερα στὴν κοινωνία, ὅπως ἐγώ...

— Ὁ Θεὸς ξέρει μὲ τί ἀτιμίες, σκέφθηκε ὁ Σερνιέρι...

— Βλέπει νὰ δημιουργῆται, γύρω του ἕνας κύκλος φθονερῶν ποὺ τὸν ζηλεύουν, ποὺ σπέρνουν ζιζάνια στὶς δουλειές του καὶ ποὺ σκορπίζουν συκοφαντίες εἰς βάρος του. Σᾶς διαβεβαιῶ λοιπὸν ἀγαπητέ μου, διευθυντά, ὅτι δὲν περίμενα νὰ ἰδῶ καὶ τὴν ἐφημερίδα σας νὰ ξεσπαθώνῃ ἐναντίον μου. Ἀσφαλῶς θὰ ἔπεσε θῦμα κακοβούλων πληροφοριῶν.

— Ἡ ἐφημερίδα μου, διέκοψε ὁ Σερνιέρι, προσπαθεῖ νὰ ρίξῃ λίγο φῶς σ' αὐτὸ τὸ τραπεζιτικὸ σκάνδαλο. Ἂν αὐτὸ ἔχει ἀντίκτυπο σὲ μερικοὺς ὑπευθύνους λυποῦμαι πολὺ ἀλλὰ ξέρετε ὅτι ἕνας δημοσιογράφος ἔχει μερικὰ ὑψηλὰ καθήκοντα ἀπέναντι τῆς κοινωνίας. Ὅταν πρόκειται γι' αὐτὰ ἡ ἐφημερίδα μου δὲν λυπᾶται κανέναν.

— Σύμφωνοι, ἀπολύτως σύμφωνοι, ἀγαπητέ μου διευθυντά. εἶπε ὁ τραπεζίτης κάνοντας γλυκειὰ τὴ φωνή του. Σεῖς, ἀγαπητέ μου Σερνιέρι, εἶσθε ἄνθρωπος τῆς παλαιᾶς σχολῆς, ἴσιος σὰν κόψι μαχαιριοῦ καὶ καθαρὸς σὰν κρυστάλλινος καθρέφτης...

— Καὶ εἶμαι ὑπερήφανος γι' αὐτό ! Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν μπορῶ νὰ δείξω καμμιὰ ἐπιείκεια σὲ τέτοιες περιστάσεις οὔτε καὶ ν' ἀφίσω νὰ μὲ παρασύρουν ψεύτικοι αἰσθηματισμοί. Σεῖς, ἀγαπητέ μου, ξεχνᾶτε ὅτι ἡ «λυπηρὰ αὐτὴ ὑπόθεσις» ὅπως τὴν ὀνομάζετε σεῖς ἡ «σκανδαλώδης ὑπόθεσις» ὅπως τὴν ὀνομάζω ἐγώ, πέταξε στὸν δρόμο ἕνα σωρὸ φτωχὲς οἰκογένειες. Ἐὰν ὑπάρχουν ὑπεύθυνοι γι' αὐτὴν πρέπει νὰ ἀποκαλυφθοῦν καὶ νὰ παταχθοῦν. Ὅλα αὐτά, τὸ καταλαβαίνω, σᾶς στενοχωροῦν. Ἀλλὰ δὲν ξέρω τί μπορῶ νὰ σᾶς κάνω.

Ὁ Μάννι ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀμίλητος. Ἔπειτα μὲ μιὰ κίνησι ἀργὴ ξεκούμπωσε τὸ γουνένιο ἐπανωφόρι του, ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του καὶ στριφογυρίζοντάς το στὰ χέρια του, εἶπε :

— Κύριε Σερνιέρι, ἐνθυμοῦμαι ὅτι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν στὴν Λέσχη τῶν Κυνηγῶν, ἐνῶ μιλοῦσατε σὲ μερικοὺς φίλους σας, τοὺς λέγατε ὅτι ἡ ἐφημερίδα σας ἔχει μερικὲς οἰκονομικὲς στενοχώριες.. Βέβαια εἴχατε δίκηο, εἶνε μιὰ περίστασις δύσκολη γιὰ ὅλους.. Λοιπὸν—καὶ ὁ Μάννι ἔβαλε τὸ πορτοφόλι του ἐπάνω στὸ τραπέζι—πέστε μου πόσα σᾶς χρειάζονται;

Ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτικὸς κι' ἀναποφάσιστος

Ὁ Τούλιο Σερνιέρι ἔγινε κατακόκκινος. Ἀλλὰ συγκρατήθηκε. Ἔβαλε μόνο τὸ χέρι του στὸ κουδοῦνι ποὺ ἦταν ἐπάνω στὸ τραπέζι καὶ τὸ ἐπίεσε.

— Λοιπόν ; ἐπέμεινε ὁ Μάννι.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε μέσα ὁ Τζοβάνι, ὁ θυρωρὸς τῆς συντάξεως.

— Χτυπήσατε, κύριε διευθυντά ; ρώτησε.

— Ναί. Συνόδευσε τὸν κύριο ἔξω.. Ὠρεβουάρ, κύριε Μάννι, εἶπε ὁ Σερνιέρι.

Καὶ ἔκανε πῶς δὲν εἶδε τὸ χέρι ποὺ τοῦ ἔτεινε ὁ μεγαλοεπιχειρηματίας.

***

Ὅταν γύρισε στὸ γραφεῖο του ὁ μεγαλοεπιχειρηματίας πέταξε τὸ καπέλλο του σὲ μιὰ γωνιά, ἔρριξε τὸ γουνένιο ἐπανωφόρι του στὸ ἐρεισίνωτο μιᾶς πολυθρόνας καὶ πῆγε καὶ κάθησε στὸ γραφεῖο του χτυπῶντας τὸ ξύλο μὲ τὰ δάχτυλά του.

— Ἀπειλεῖται τρικυμία ! ψιθύρισαν οἱ ὑπάλληλοι του ὅταν εἶδαν τὴν σκυθρωπὴ ἔκφρασι τοῦ προϊσταμένου τους.

— Αὐτὸς ὁ παληοεφημεριδογράφος λοιπὸν θὰ μοῦ ἀντισταθῇ ; εἶπε μονολογῶντας ὁ Μάννι. Καὶ ἐτόλμησε νὰ μὲ βγάλῃ ἔξω ἀπ' τὸ γραφεῖο του. Βέβαια τὸ λέει ἡ καρδιά του δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Ἀλλὰ θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ ἀκριβά. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως... Μπᾶ, τὸ χρῆμα εἶνε τὸ μεγαλείτερο ἐπιχείρημα ὅταν ξέρῃ κανεὶς νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ.

Ἕνας χτύπος διακριτικὸς ἀκούσθηκε στὴν πόρτα.

— Ἐμπρός, φώναξε ὁ βιομήχανος.

Καὶ ἔπειτα βλέποντας ὅτι ἦταν ὁ διευθυντὴς τοῦ γραφείου του, τὸν ρώτησε :

— Τί συμβαίνει, Καλοῦζι ;

Ἐκεῖνος φαινόταν σὰν νὰ δίσταζε νὰ μιλήσῃ.

— Λοιπόν, τί τρέχει ; ἐπανέλαβε ὁ τραπεζίτης.

— Κύριε προϊστάμενε, ἤθελα νὰ σᾶς μιλήσω γι' αὐτὸν τὸν Πέτρο Μπόντι, ξέρετε τὸν γέρο ἐργάτη μας ποὺ τὸν ἀπολύσαμε τὶς προάλλες ὅταν ἀρρώστησε, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ δουλέψῃ.

— Τὸν θυμᾶμαι.

— Βρίσκεται σὲ πολὺ κακὴ κατάστασι τώρα, κύριε προϊστάμενε. Ἦρθε νὰ μοῦ πῇ κλαίγοντας ὅτι τὸ ἕνα ἀπ' τὰ παιδιά του εἶνε ἄρρωστο καὶ ὅτι αὔριο τὸν διατάξατε νὰ σᾶς ἀδειάσῃ τὸ σπίτι.

— Καὶ βέβαια, τὸν διέταξα νὰ φύγῃ... Εἶνε τρεῖς μῆνες ποὺ δὲν μοῦ ἔχει πληρώσει τὸ νοῖκι.

— Κύριε προϊστάμενε, ἔχει πέντε μῆνες χωρὶς δουλειά. Ὡς τώρα κατώρθωνε νὰ τὰ βγάζῃ πέρα πουλῶντας τὰ ἔπιπλά του ἕνα-ἕνα. Εἶνε ἀξιολύπητος.

— Καὶ τί πρέπει νὰ τοῦ κάνω ἐγώ. Δὲν μπορῶ νὰ κρατῶ στὰ σπίτια μου ἐνοικιαστὰς ποὺ δὲν μοῦ πληρώνουν τὸ νοῖκι.

— Ἂν κάνατε λίγη ὑπομονὴ ἀκόμη, κύριε προϊστάμενε.

— Ἄκουσε Καλοῦζι ! Ἂν δὲν ἤσουν ἐσὺ καὶ μοῦ μιλοῦσε ἄλλος θὰ τὸν ἅρπαζα ἀπ' τὸ γιακᾶ καὶ θὰ τὸν πετοῦσα ἔξω ἀπ' τὸ γραφεῖο μου... Ἀλλὰ ἐσὺ εἶσαι παληὸς φίλος τοῦ πατέρα μου, ἀφοσιωμένος σ' ἐκεῖνον καὶ σὲ μένα. Καὶ γι' αὐτὸ σοῦ λέω μόνο νὰ μὴν ἀσχολεῖσαι μ' αὐτὸν τὸν παληάνθρωπο. Δὲν ἀνήκει πειὰ στὸ προσωπικό μας καὶ δὲν πρέπει νὰ σ' ἐνδιαφέρῃ τί κάνει. Νὰ κυττάζῃς τοὺς ἐργάτας σου !... Συνεννοηθήκαμε; Πήγαινε τώρα, πήγαινε. Περιττὸν νὰ στέκεσαι μὲ αὐτὸ τὸ ἀποβλακωμένο ὕφος. Καὶ μὴν ξεχνᾷς ὅτι ὅταν δείχνῃ κανεὶς αἰσθηματικότητα πρὸς τοὺς κατωτέρους του πάντα ζημιωμένος βγαίνει.

***

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ ὁ Τούλιο Σερνιέρι, διευθυντὴς τοῦ «Κόσμου» μπῆκε εὔθυμος στὸ γραφεῖο τῆς Συντάξεως.

— Καλημέρα παιδιά ! φώναξε στοὺς συντάκτας. Ἔχουμε τίποτε καινούργια ; Καλά, καλά. Μπέρτι, θέλω νὰ σὲ ἰδῶ μιὰ στιγμή.

Ὁ ἀρθρογράφος τὸν ἀκολούθησε στὸ γραφεῖο τῆς διευθύνσεως. Ὁ Σερνιέρι κάθησε, καὶ τοῦ ἔδειξε ἕνα κάθισμα ἀπέναντί του, λέγοντας :

— Ἐσὺ Μπέρτι, εἶσαι ἕνα πολὺ καλὸ καὶ τίμιο παιδί. Μὴ μὲ διακόπτῃς.. Ἐδιάβασα ἐκ νέου τὸ ἀρθράκι σου γιὰ τὸν ἐργάτη ποὺ τὸν πετάει στὸν δρόμο ἐκεῖνος ὁ παληάνθρωπος ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ του. Ἔκανες πολὺ καλὰ ποὺ τὤγραφες. Ὅταν μαθαίνῃς τέτοια περιστατικὰ νὰ τὰ χτυπᾷς ἀλύπητα, χωρὶς οἶκτο ! Τὸ θέλω ! Καὶ νἀγράφῃς καὶ τὰ ὀνόματα χωρὶς νὰ κάνῃς ἐξαίρεσι γιὰ κανέναν.

— Ναί, ἀλλὰ στὴν περίστασι αὐτὴν ἐπρόκειτο γιὰ τὸν βιομήχανο Μάννι.

— Ξέρεις λοιπὸν ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ Μάννι ; εἶπε ὁ διευθυντής. Εἶνε ἕνας παληάνθρωπος, ἕνας ἀσυνείδητος καὶ ἀναίσθητος. Σὺ εἶσαι παιδὶ ἀκόμη καὶ δὲν μπορεῖς νὰ ξέρῃς σὲ ποιὸ σημεῖο φθάνει ἡ ἀτιμία μερικῶν ἀνθρώπων. Καὶ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶνε ὁ Μάννι. Στὸ ὁρκίζομαι Στάσου ὅμως μιὰ στιγμὴ νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὴν ἀλληλογραφία. Νὰ αὐτὸ εἶνε γιὰ σένα. Νὰ κι' ἕνα ἀνακοινωθὲν τοῦ δημαρχείου. Μὰ αὐτὸ ;... τί εἶν' αὐτό ; ποιὸς τὤφερε αὐτὸ τὸ γράμμα.

Ἄνοιξε τὸ γράμμα, γιὰ τὸ ὁποῖο μιλοῦσε, καὶ ἄρχισε νὰ τὸ διαβάζῃ. Ὅταν τελείωσε τὴν ἀνάγνωσι ἄρχισε νὰ λέῃ, χωρὶς νὰ προσέχῃ ὅτι τὸν ἄκουγε ὁ συντάκτης του.

— Τὸν παληάνθρωπο ! Δὲν τοῦ ἔφθασε λοιπὸν τὸ μάθημα ποὺ τοῦδωσα χθές ; Θέλει νὰ μοῦ κλείσῃ τὸ στόμα μὲ κάθε τρόπο. Μοῦ στέλνει δέκα χιλιάδες λιρέττες γιὰ νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν σιωπή μου. Ἄ ! Τὸν ἄτιμο. Εἴκοσι χρόνια τώρα ποὺ εἶμαι διευθυντὴς ἐφημερίδος δὲν ἔχω στὸ παθητικό μου τίποτε ποὺ νὰ μὲ κάνῃ νὰ κοκκινίζω, σήμερα αὐτὸς θέλει νὰ γίνω συνένοχός του... Αὐτὸ ὄχι ! Δὲν θὰ γίνῃ ποτέ !.. Ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ πεθάνω τῆς πείνας.

Ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτικὸς καὶ ἀναποφάσιστος. Ἔπειτα ἔβγαλε ἀπ' τὸν φάκελλο τὸ τσὲκ τῶν δέκα χιλιάδων λιρεττῶν καὶ τὸ κύτταζε μονολογῶντας.

— Τί νὰ τὰ κάνω ; τί νὰ τὰ κάνω ; Θὰ ἤθελα νὰ τοῦ τὰ πετάξω κατάμουτρα.

Ἔπειτα, ξαφνικά, σὰν νὰ τοῦ ἦρθε κάποια ἔμπνευσις, φώναξε :

— Ἄ ! Βρῆκα. Θὰ τὸν περιποιηθῶ ὅπως τοῦ ἀξίζει.

Σηκώθηκε ἀποτόμως, φόρεσε τὸ καπέλλο του καὶ ὥρμησε ἔξω.

Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα γύρισε, τὸ πρόσωπό του εἶχε μιὰ ἔκφρασι θριάμβου.

— Μπέρτι, φώναξε στὸν ἀρθρογράφο του, ἔλα ἐδῶ. Κάθησε κεῖ. Πάρε χαρτὶ καὶ γράφε :

Καὶ τοῦ ὑπαγόρευσε :

«Προσφορὰ ὑπὲρ ἀναξιοπαθούσης οἰκογενείας». «Ὁ βιομήχανος Τερέντζιο Μάννι, ἔστειλε σήμερα τὸ πρωΐ στὸν διευθυντὴ μας δέκα χιλιάδες λιρέττες γιὰ νὰ τὶς διαθέσῃ ὅπως θέλῃ ὑπὲρ ἀγαθοεργοῦ σκοποῦ. Ὁ διευθυντής μας, γνωρίζων τὴν κατάστασι τοῦ ἀτυχοῦς ἐργάτου Πέτρου Μπόντι, γιὰ τὸν ὁποῖο εἴχαμε γράψει χθὲς ὅτι ὁ ἀπαίσιος ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ του, τὸν πέταξε στὸν δρόμο, πῆγε αὐτοπροσώπως σήμερα τὸ πρωΐ καὶ παρέδωσε στὸν ἀναξιοπαθοῦντα αὐτὸν ἐργάτη τὶς δέκα χιλιάδες λιρέττες. γιὰ τὶς ὁποῖες καὶ πῆρε ἀπόδειξι παραλαβῆς, τὴν ὁποία ἔχει στὴν διάθεσι τοῦ δωρητοῦ».

Ὁ Μπέρτι κύτταζε κατάπληκτος τὸν διευθυντή του.

— Μὰ πῶς ὁ Μάννι... τὰ λεφτὰ τοῦ Μάννι στὸν Πέτρο Μπόντι.

— Αἴ φίλε μου, βλέπεις ὑπάρχει Θεία πρόνοια γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀπάντησε ὁ Σερνιέρι. Καὶ τώρα ἐμπρὸς στὴ δουλειά μας.

MAURIZIO ROSSAR

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

— Οἱ λησταὶ—στρατιῶται

Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη δεκαετηρίδων ὁ ἀγγλικὸς στρατός, καθὼς εἶνε γνωστόν, ἀπετελεῖτο κυρίως ἀπὸ διαφόρους κακοποιοὺς καὶ ταραξίας.

Κάποια νύχτα, ἕνας εἰρηνικὸς διαβάτης, περνῶντας ἀπὸ κάποια ἀπομεμακρυσμένη συνοικία τοῦ Λουσίν, συνελήφθη ἀπὸ μιὰ ὁμάδα στρατιωτῶν οἱ ὁποῖοι δὲν τὸν ἄφισαν ἐλεύθερο παρὰ ἀφοῦ τὸν ἀπεγύμνωσαν ἀπὸ τὸ ρολόϊ του, τὸ πορτοφόλι του καὶ τὰ ἐνδύματα ποὺ φοροῦσε.

Ὁ διαβάτης καταγανακτισμένος, ἔσπευσε νὰ παρουσιασθῇ στὸν διοικητὴ τοῦ πλησίον στρατοπεδεύοντος συντάγματος, γιὰ νὰ κάμῃ τὰ παράπονά του.

Ἀφοῦ ἄκουσε τὴν ἀφήγηση τῆς ληστείας, ὁ ἀξιωματικὸς τὸν ἐρώτησε, κυττάζοντάς τον ἐρευνητικὰ ἀπὸ πάνω ἕως κάτω :

— Ὅταν συνελήφθητε ἀπὸ τοὺς κακοποιοὺς αὐτούς, φορούσατε αὐτὸ τὸ γελέκο ;

— Μάλιστα κύριε, ἀπήντησε ὁ ληστευθείς.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, φίλε μου, τοῦ ἀπήντησε τότε ὁ ἀξιωματικός, μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι οἱ στρατιῶται ποὺ σᾶς συνέλαβον δὲν ἀνήκουν στὸ σύνταγμά μου. Γιατί, διαφορετικά, νὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι δὲν θὰ σᾶς ἄφιναν οὔτε τὸ γελέκο σας οὔτε τὸ πουκάμισό σας !...

— Ἡ μυστικότης τοῦ Μετέλλου

Κάποιος ἐπίεζε κάποτε τὸν ρωμαῖο συγκλητικὸ Μέτελλο νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ ἕνα σπουδαῖο μυστικὸ τοῦ κράτους.

— Ἐὰν φανταζόμουν, ἀπήντησεν ὁ γέρων συγκλητικός, ὅτι ὑπάρχει κίνδυνος νὰ τὸ μάθῃ τὸ πουκάμισό μου, θὰ τοῦ ἔβαζα φωτιὰ χωρὶς νὰ διστάσω οὔτε στιγμή !..

— Ἀπάντησις πληρωμένη

Ὁ ἀγέρωχος ὑπουργὸς τοῦ Λουδοβίκου 15ου δοὺξ ντὲ Σουαζέλ, ἔτυχε νὰ ἔλθῃ σὲ ἀντεγκλήσεις, κάποτε, μὲ τὸν διάδοχο τοῦ γαλλικοῦ θρόνου, ὁ ὁποῖος τοῦ ζητοῦσε κάποιο παράλογο ρουσφέτι.

Ὁ διάδοχος, πειραγμένος ἀπὸ τὴν στάση τοῦ ὑπουργοῦ, τοῦ εἶπε :

— Μὴ λησμονεῖτε κύριε, ὅτι θὰ ἔλθῃ μιὰ μέρα κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ γίνετε ὑπήκοός μου !

— Πιθανόν, Ὑψηλότατε, ἀπήντησεν ὑπερήφανα ὁ δούξ, νὰ μοῦ συμβῇ κάποτε τὸ δυστύχημα νὰ γίνω ὑπήκοός σας. «Ὑποτελῆ» σας ὅμως, δὲν θὰ μὲ δῆτε ποτέ !..

— Τὸ κύτταγμα τοῦ Πιρὼν

Ὁ περίφημος σατυρικὸς ποιητὴς Πιρών, εὑρισκόμενος κάποτε στὸ θέατρο, δὲν ξεκολλοῦσε τὸ βλέμμα του ἀπὸ μιὰ κυρία ποὺ καθόταν στὸ διπλανό του θεωρεῖο, καὶ ἡ ὁποία ἦταν διάσημος γιὰ τὴν σκανδαλώδη διαγωγή της. Ἡ κυρία, πειραχθεῖσα στὸ τέλος ἀπὸ τὸ ἐπίμονο κύτταγμα τοῦ ποιητοῦ, ἐγύρισε καὶ τοῦ εἶπε:

— Τί μὲ κυττᾶτε ἔτσι ἐρευνητικά, κύριε ; Προσπαθεῖτε, μήπως, νὰ ἐκτιμήσετε τὴν ἀξία μου ἀπὸ τὸ παρουσιαστικό μου ;...

— Σᾶς κυττῶ, πράγματι, ἀπήντησεν ὁ δηκτικὸς ποιητής. Βεβαιωθῆτε, ὅμως, ὅτι δὲν σᾶς ἐκτιμῶ διόλου !..

— Οἱ ἔντιμες κυρίες

Σὲ κάποια σκανδαλώδη δίκη ποὺ ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ χώραν, κάποτε, στὸ Παρίσι, ἀπὸ τὸ πρωΐ εἶχαν σπεύσει νὰ καταλάβουν τὶς πρῶτες θέσεις στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου, διάφορες κυρίες τῆς Γαλλικῆς ἀριστοκρατίας. Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου, μαντεύοντας ὅτι κατὰ τὴν διάρκεια τῆς δίκης θὰ ἐγίνον οἱ διάφορες σκανδαλώδεις ἀποκαλύψεις, μόλις ἀνέβηκε στὴν ἕδρα του προέβη στὴν ἑξῆς δήλωσι πρὸς τὸ γυναικεῖο ἀκροατήριο :

— Παρακαλῶ ὅσες κυρίες εἶνε ἔντιμες, νὰ λάβουν τὴν καλωσύνη νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν αἴθουσα...

Βλέποντας, τότε, ὅτι καμμία κυρία δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ κουνήσῃ ἀπὸ τὴ θέσι της, ἐπρόσθεσε, γυρίζοντας πρὸς τὸν κλητῆρα :

— Καὶ τώρα, κλητήρ, ποὺ ἡ ἔντιμες κυρίες ἔφυγαν, βγάλτε ἔξω διὰ τῆς βίας τὶς ἄλλες !...

ΤΑ ΣΤΟΙΧΗΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΕΣ

Μιὰ ἀγγλικὴ ἑταιρεία ἡ «Ἑταιρεία τῆς ἐγκρατείας» κατηγορεῖ τελευταῖα τὸ βασιλέα τῆς Ἀγγλίας πῶς βάζει στοιχήματα στὶς ἱπποδρομίες.

Τὸ πρᾶγμα ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι γιατὶ οἱ Ἄγγλοι σέβονται πολὺ τὸ βασιλέα τους.

Ὁ ἱερεὺς Χ.βαρτ ποὺ ἄρχισε τὴν ἐπίθεσι αὐτὴν ἐναντίον τοῦ βασιλέως, εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς :

«Τρέφω τὸ μεγαλείτερο σεβασμὸ για τὸ θρόνο, ἀλλὰ κατακρίνω ζωηρότατα τὸ γεγονός, πῶς ὁ βασιλεὺς παίζει στὶς ἱπποδρομίες. Κατακρίνω ἀκόμα τὸ γεγονός, πῶς στὶς τελευταῖες ἱπποδρομίες ἕνας ἀπὸ τοὺς πολιτικοὺς ἀρχηγοὺς τῆς Ἀγγλίας, ὁ Τζὼν Τόμας, ἔχασε τριακόσιες λίρες στὸ «Ντέρμπυ».

Ὁ Τόμας ἦταν ἄλλοτε ὑπουργὸς τῶν Ἀποικιῶν καὶ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλείτερους ἀρχηγοὺς τοῦ κόμματος τῶν ἐργατικῶν.

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἐπιθέσεων αὐτῶν, ἐβεβαιώθηκε πὼς τὰ στοιχήματα γιὰ τὶς ἱπποδρομίες στὴν Ἀγγλία φθάνουν κάθε χρόνο σὲ ποσὸ δεκαοχτὼ καὶ πλέον ἑκατομμυρίων λιρῶν, ποσὸν τεράστιο πραγματικῶς, ἀλλὰ ὄχι καὶ ἀπίστευτο γιὰ ἐκείνους ποὺ ξέρουν τὴ μανία τῶν ἱπποδρομιῶν καὶ τῶν στοιχημάτων στὴν Ἀγγλία.

Ὁπωσδήποτε οἱ Ἄγγλοι δικαιολογοῦν τὸ βασιλέα τους μὲ τὸ ὅτι δὲν παίζει οὔτε τὸ ἕν τέταρτο ἀπὸ τὰ χρήματα ποὺ ἔπαιζε στὰ στοιχήματα ὁ πατέρας του Ἐδουάρδος 7ος, ποὺ ἦταν μανιώδης σπόρτσμαν.

ΓΝΩΜΙΚΑ

— Ἡ συκοφαντία μοιάζει μὲ τὴν φλόγα ποὺ μαυρίζει ὅσα δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάψῃ.

— Ὅποιος θέλει νὰ κατορθώσῃ μεγάλα πράγματα στὸν κόσμο δὲν πρέπει νὰ ὀπισθοδρομῇ οὔτε μπρὸς στοὺς κόπους, οὔτε μπρὸς στοὺς ἀγῶνες καὶ τὶς συγκρούσεις πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ νὰ ρίχνεται κλείνοντας τὰ μάτια του στὴν ἀνεμοζάλη.

— Μιὰ δίκη προκαλεῖ ἄλλες ἑκατό. Καλύτερα εἶν' ἕνας κακὸς συμβιβασμός, παρὰ μιὰ ἀπόφασις καλή.

Η ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

ΤΑ ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Μιὰ ἰδέα ποὺ ἀποδεικνύεται ἐσφαλμένη. Ποῦ βρίσκονται οἱ κροκόδειλοι, τὰ φείδια καὶ ἡ ἀλεποῖδες ποὺ συντελοῦν στὸ λοῦσο κάθε «κομψῆς κυρίας. Τὰ θηριοτροφεῖα τῆς Καλλιφορνίας. Τὸ μεγάλο κροκοδειλοτροφεῖο τοῦ Λὸς Ἄντζελες. Οἱ συνήθειες των κροκοδείλων. Τὰ χαριτωμένα μικρὰ κροκοδειλάκια. Σε τι ἡλικια φθάνουν οἱ κροκόδειλοι. Τὰ φείδια καὶ ἡ ἀνατροφή τους. Τὸ μυστικὸ τῶν ἀλεπούδων τοῦ Καναδᾶ. Ὁ κ. Γκραὶν καὶ τὸ λεοντοτροφεῖο του. Μιὰ πολὺ ἐπικίνδυνη ἀγάπη, κλπ.

Κάθε φορὰ ποὺ ρίχνετε ἐπάνω στοὺς ὤμους σας, ὡραῖες μου ἀναγνώστριες, τὴν πλούσια ἀλεπογοῦνα σας, ἢ ἀνοίγετε τὸ τσαντάκι σας ποὺ εἶνε ἀπὸ δέρμα κροκοδείλου ἢ φορᾶτε τὰ κομψά σας παπουτσάκια ποὺ γίνονται ἀπὸ δέρμα φειδιοῦ, φαντασθήκατε ποτὲ πῶς μπόρεσαν κ' ἔφτασαν ὅλα αὐτὰ τα ὡραῖα πράγματα ὡς ἐσᾶς; Ἐνενῆντα-ἐννέα τοῖς ἑκατό, οὔτε τὸ φαντασθήκατε ποτέ.

Ἤ, τὸ πολύ, θὰ σκεφθήκατε ἐγωϊστικὰ καὶ μὲ κρυφὸ καμάρι, ὅτι γιὰ νὰ σᾶς κάνουν ἐσᾶς πιὸ ὄμορφη, τολμηροὶ κυνηγοὶ διεκινδύνευσαν—καὶ ποιὸς ξέρει—ἔχασαν ἴσως καὶ τὴν ζωή τους κυνηγῶντας τὰ θηρία, τῶν ὁποίων το δέρμα μετεβλήθη σὲ ἐξάρτημα τῆς τουαλέτας σας.

Ἔ, λοιπόν, πρέπει νὰ σᾶς βγάλωμε ἀπ' αὐτὴν τὴν ὡραία πλάνη σας. Σήμερα πειὰ οὔτε τὰ φείδια, οὔτε τὶς ἀλεποῦδες οὔτε τοὺς κροκοδείλους τους κυνηγοῦν οἱ ἀτρόμητοι κυνηγοὶ στὰ παρθένα δάση τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς. Ἁπλούστατα στὴν ἐποχή μας ὑπάρχουν ἔξυπνοι ἐπιχειρηματίαι ποὺ ἀνατρέφουν ὅλ' αὐτὰ τα θηρία ἀπὸ μικρὰ μέσα σε ἀπέραντες εἰδικὲς ἐγκαταστάσεις, οἱ ὁποῖες εἶνε πρότυπα στὸ εἶδος τους. Τὰ τελειότερα «θηριοτροφεῖα» αὐτοῦ τοῦ εἴδους βρίσκονται—ποῦ ἀλλοῦ—στὴν Ἀμερικὴ καὶ μάλιστα στὴν Καλλιφορνία.

Στὰ πρόθυρα, ἔξαφνα, ἀκριβῶς τῆς μεγάλης πολιτείας τοῦ κινηματογράφου Λὸς Ἄντζελες βρίσκεται τὸ μεγαλείτερο κροκοδειλοτροφεῖο τοῦ κόσμου. Διακόσιοι περίπου κροκόδειλοι κάθε μεγέθους καὶ ἡλικίας βρίσκονται ἐκεῖ μέσα καὶ ἔχουνε τὶς εἰδικὲς λίμνες τους στὶς ὁποῖες κολυμποῦν, καθὼς καὶ τὰ κατάλληλα μέρη γιὰ νὰ τεντώνωνται καὶ νὰ λιάζωνται. Ἅμα τοὺς δεῖ κανεὶς ἐκεῖ νομίζει ὅτι ἔχει μπρός του τεράστιες σαῦρες καὶ δὲν αἰσθάνεται κανένα αἴσθημα φρίκης, τόσο εἶνε ἥσυχοι καὶ φρόνιμοι.

Ὅταν ὅμως ὁ φύλακας ρίξει ἀνάμεσά τους ἕνα κομμάτι ἀλογίσιο κρέας, τότε οἱ κροκόδειλοι χυμοῦν πρὸς αὐτό, ὅσο μποροῦν γρηγορώτερα.

Σωστὴ μάχη γίνεται γύρω ἀπὸ τὸ κρέας μέσα στὸ νερό. Μὲ μιὰ γρηγοράδα, ποὺ εἶνε ἀδύνατον νὰ τὴν φαντασθῇ κανεὶς στὰ τεμπέλικα αὐτὰ ἑρπετά, πέφτουν οἱ κροκόδειλοι μὲς στὸ νερὸ καὶ ἀνοίγουν ἀληθινὸ πόλεμο γύρω ἀπὸ τὸ κρέας ποιὸς νὰ τὸ πρωταρπάξῃ.

Περίεργα εἶνε καὶ τὰ μωρὰ τῶν κροκοδείλων. Μόλις βγοῦν ἀπὸ τὸ αὐγό τους εἶνε σχεδὸν ἐντελῶς τυφλὰ καὶ μοιάζουν μὲ σαῦρες. Εἶνε τόσο ἀκίνδυνα πού, ἂν θέλῃ κανεὶς ν' ἀστειευθῇ, μπορεῖ νὰ τοὺς χώσῃ τὸ μικρό του δάχτυλο μέσα στὸ στόμα γιὰ νὰ γελάῃ βλέποντάς τα νὰ τριγυρίζουν γύρω-γύρω προσπαθῶντας νὰ τοῦ τὸ κόψουν.

Στὰ κροκοδειλοτροφεῖα αὐτὰ οἱ κροκόδειλοι δὲν ἀνατρέφονται μόνον γιὰ νὰ «σφαχτοῦν» κατόπιν καὶ νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ τσάντες καὶ γιὰ παπούτσια. Πολλοὺς τοὺς γυμνάζουν ἐπίτηδες γιὰ νὰ τοὺς μοσχοπωλήσουν ἀργότερα στὰ ἱπποδρόμια. Ἔτσι βλέπει κανεὶς κροκοδείλους νὰ ἀνεβαίνουν μὲ βαρειὰ βήματα ἕνα εἶδος σκάλας καὶ ὕστερα νὰ πέφτουν στὸ νερὸ ἀπὸ μιὰ ἰδιαίτερη «τσουλήθρα» ἢ νὰ κάνουν διάφορα γυμνάσματα. Τὸ καμάρι ὅμως ὁλοκλήρου τοῦ κροκοδειλοτροφείου τοῦ Λὸς-Ἄντζελες εἶνε ὁ Τζόε, ἕνας κροκόδειλος ἡλικίας 150 ἐτῶν τοὐλάχιστον καὶ μήκους ἓξ μέτρων ποὺ εἶνε τόσο ἥμερος ὥστε τότε μόνον ἀνοίγει τὸ στόμα του ὅταν τὸν ἁρπάξῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν μύτη καὶ τὸν κουνήσῃ δυνατὰ (ἂν ἐννοεῖται ἔχει κανεὶς τὸ κουράγιο νὰ κάνῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα).

Ἐννοεῖται ὅτι οὔτε αὐτός, οὔτε καὶ οἱ σχετικῶς μεγαλείτεροι ἀπὸ τοὺς κροκοδείλους ἔχουν γεννηθεῖ μέσα στὸ κροκοδειλοτροφεῖο. Αὐτοὺς τοὺς ἔχουν πιάσει εἰδικοὶ κυνηγοὶ στὰ δάση τῆς Λουϊζιάνας, οἱ ὁποῖοι τοὺς πούλησαν στὸ κροκοδειλοτροφεῖο, ὅπου τοὺς ἐζευγάρωσαν καὶ ἐγέννησαν τοὺς νεωτέρους κροκοδείλους. Τοὺς μεγάλους αὐτοὺς κροκοδείλους τοὺς πληρώνονται πολὺ ἀκριβὰ οἱ κυνηγοί τους. Ἡ προμήθεια αὐτῶν ἄλλωστε εἶνε καὶ τὸ μεγαλείτερο ἔξοδο τοῦ κροκοδειλοτροφείου, γιατὶ τὰ ἄλλα ἔξοδα εἶνε σχεδὸν μηδαμινά. Ὁ κροκόδειλος εἶνε ἕνα ζῶο ἐγκρατέστατο καὶ ἀντέχει ἐξαιρετικὰ στὴν πεῖνα. Ζῇ, τρώγοντας ἔστω καὶ μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα. Ὅσο γιὰ τὸ εἶδος τῆς τροφῆς δὲν εἶνε ἐξαιρετικὰ ἐκλεκτικός. Οἱ κροκόδειλοι τοὐλάχιστον τοῦ κροκοδειλοτροφείου τοῦ κ. Κάμπελ τρέφονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ τὰ ἄχρηστα ἀπορρίμματα ἑνὸς μεγάλου γειτονικοῦ ἐργοστασίου ποὺ κατασκευάζει κονσέρβες κρέατος.

Κροκόδειλος τοῦ κροκοδειλοτροφείου τῆς Καλλιφορνίας καὶ μία τσάντα ἀπὸ τὸ δέρμα του.

Ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὁποῖο φροντίζουν περισσότερο οἱ ὑπάλληλοι τοῦ κροκοδειλοτροφείου... εἶνε νὰ χωρίζουν τοὺς κροκοδείλους κατὰ μεγέθη. Καὶ τοῦτο γιατὶ οἱ κροκόδειλοι παρ' ὅλη τὴν ὀλιγαρκειά τους εἶνε ἀληθινοὶ καννίβαλοι. Τίποτε δὲ δὲν τρώνε μὲ μεγαλείτερη εὐχαρίστησι ἀπὸ τοὺς ὁμοίους των.

Τὰ μικρὰ κροκοδειλάκια εἶνε μάλιστα γι' αὐτοὺς ὁ νοστιμώτερος μεζές. Οἱ κροκόδειλοι ὅμως ποὺ ἔχουν τὸ ἴδιο ἐπάνω-κάτω μέγεθος συμβιβάζονται θαυμάσια μεταξύ τους καὶ μόνον κατὰ τὸν Ἰούνιο, τὸν μῆνα τῶν ἐρώτων τους, τὸ κροκοδειλοτροφεῖο γίνεται θέατρον ὁμηρικῶν μαχῶν μεταξὺ τῶν ἀρσενικῶν κροκοδείλων ποὺ διεκδικοῦν τὶς διάφορες κροκοδειλίνες. Οἱ μάχες αὐτὲς θὰ εἶχαν τραγικὰ ἀποτελέσματα, ἂν δὲν ἐπενέβαιναν οἱ ὑπάλληλοι τοῦ κροκοδειλοτροφείου. Κατὰ τὸ μῆνα αὐτὸ οἱ κροκόδειλοι εἶνε ἀσυγκρίτως πιο ἐπικίνδυνοι ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐποχὴ τοῦ ἔτους.

Ἀπὸ τὸν Ἰούλιο κι' ὅλας οἱ κροκοδειλίνες ἀρχίζουν νὰ ἑτοιμάζουν τὶς φωληὲς ὅπου θὰ τοποθετήσουν τὰ κροκοδειλάκια ποὺ θὰ γεννήσουν. Μαζεύουν μὲ τα πισινὰ πόδια τους ἕναν σωρὸ ἀπὸ βοῦρκο, ἄμμο, σάπια φυτὰ καὶ ἄλλα τέτοια καὶ ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸν σωρὸ γεννοῦν τριαντα ὡς ἑξῆντα αὐγά. Ὕστερα τὰ σκεπάζουν μὲ ἕνα ἐλαφρὸ στρῶμα ἀπὸ λάσπη καὶ ἀφήνουν πειὰ τὴν περαιτέρω φροντιδα για τὴν ἀνάπτυξι τῶν τέκνων τους στὴν μητέρα ὅλων μας, τὴν φύσι.

Μολαταῦτα ὅμως δὲν φεύγουν ἀπὸ κεῖ, ἀλλὰ στέκονται διαρκῶς κοντὰ στὴν φωληά τους σὰν ἄγρυπνοι φύλακες. Ἀλλοίμονο ἂν κανείς, εἴτε ἐπίτηδες, εἴτε ἀπὸ ἄγνοια, πλησιάσῃ τὴν φωληὰ χωρὶς νὰ λάβῃ ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα! Ἡ κροκοδειλίνα δὲν ἀστειεύεται. Καὶ γι' αὐτὸ οὔτε πλησιάζει κανείς, γιατί, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν εἶνε καθόλου εὐχάριστο πρᾶγμα τὸ νὰ αἰσθανθῇ τὸ κρέας του ἀνάμεσα στὰ δόντια της ἢ νὰ δεχθῇ κανένα θανάσιμο χτύπημα ἀπὸ τὴν φοβερὴ οὐρά της.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ τὰ κροκοδειλάκια θὰ βγοῦν ἀπὸ τὰ αὐγά τους ἡ μητέρα τους παύει πειὰ νὰ ἐνδιαφέρεται γι' αὐτά. Δὲν αἰσθάνονται καμμία ἀπολύτως στοργὴ γιὰ τὰ παιδια τους καὶ ἐνῷ θὰ ἦταν πρόθυμη νὰ ὑπερασπίσῃ τὰ αὐγά της θυσιαζοντας τὴν ἴδια τὴν ζωή της, ἀπ' την ὥρα ποὺ θὰ βγοῦν τα μικρὰ ἀπὸ τὸ αὐγὸ δείχνει ἀπέναντί τους ἀπόλυτη ἀδιαφορία ἀκόμα κι' ὅταν δῇ τοὺς ἀνθρώπους νὰ τὰ πέρνουν ἀπὸ κοντά της ἢ κανέναν ἄλλο κροκόδειλο νὰ τα καταβροχθίζῃ μὲ τὴν μεγαλείτερη ἀπόλαυσι.

Μετὰ τὴν ἐκκόλαψή τους τὰ κροκοδειλάκια ἔχουν τὸ μέγεθος μιᾶς κοινῆς σαύρας καὶ εἶνε ἐξαιρετικὰ χαριτωμένα ζωαράκια. Οἱ κυρίες μάλιστα τ Ἀμερικανικῆ ἀριστοκρατίας τὰ χρησιμοποιοῦν καὶ γιὰ «μασκώτ» καὶ γιὰ οἰκιακὰ ζῶα. Ἐπειδὴ δὲ ἀργοῦν πολὺ νὰ μεγαλώσουν καὶ εἶνε ὀλιγαρκῆ εἶνε περιζήτητα ἀπ' ὅλους. Ὁ κ. Κάμπελ μάλιστα γιὰ νὰ αὐξήσῃ τὴν παραγωγή τους προμηθεύτηκε τελευταῖα μεγάλες ἐκκολαπτικὲς μηχανὲς ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ χρησιμοποιοῦν καὶ γιὰ τὰ κοτοπουλάκια καὶ πουλάει τοὺς μικροὺς κροκοδείλους στοὺς πολυπληθεῖς ξένους ποὺ πηγαίνουν γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ κροκοδειλοτροφεῖο του πρὸς δύο δολλάρια τὸ ἕνα!

Κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως, τὰ κέρδη τοῦ κροκοδειλοτροφείου δὲν εἶνε ἐξαιρετικά, γιατί, ὅπως εἴπαμε καὶ παραπάνω, οἱ κροκόδειλοι ἀργοῦν πολὺ νὰ μεγαλώσουν τόσο καὶ νὰ γίνουν χρήσιμοι γιὰ τὸ ἐμπόριο. Ἕνας κροκόδειλος ἔξαφνα μάκρους ἑνὸς πήχεος εἶνε ἤδη δεκαπέντε ἐτῶν, οἱ δὲ μεγάλοι κροκόδειλοι τῶν τριῶν, τεσσάρων καὶ πέντε μέτρων εἶνε ἑβδομῆντα πέντε ὡς ἑκατὸν πενῆντα ἐτῶν τουλάχιστον. Ὁ κροκόδειλος θεωρεῖται ὡς ὁ Μαθουσάλας τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου. Κι' ἀκόμη ἂν δὲν ἀληθεύουν ἡ βεβαιώσεις τῶν σοφῶν, οἱ ὁποῖοι διατείνονται ὅτι ὁ κροκόδειλος μπορεῖ νὰ ζήσῃ καὶ 500 χρόνια πάντως ἀπὸ τὶς παρατηρήσεις ποὺ ἔχουν γίνει στὴν ἀνάπτυξι τῶν κροκοδείλων ποὺ μεγαλώνουν στην αἰχμαλωσία δὲν μένει οὔτε ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ μακροβιότητά τους. Ἔτσι ὁ Τζόε, ποὺ ἀναφέραμε πάρα πάνω, καὶ ποὺ ἔχει ἡλικία ἑκατὸν πενῆντα ἐτῶν τουλάχιστον δὲν δείχνει σημεῖα γήρατος καὶ ἐξασθενήσεως καὶ ἀσφαλῶς —ἐκτὸς ἐὰν συμβῇ κανένα ἀπρόοπτο, θὰ ἐπιζήσῃ καὶ τῆς τωρινῆς καὶ τῆς μελλούσης γενεᾶς τῶν ἀνθρώπων!

Οἱ κροκόδειλοι ἀκόμη δὲν ἀρρωσταίνουν ποτὲ καὶ εἶνε ζῶα ἐξαιρετικῆς ἀντοχῆς.

Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ κροκοδειλοτροφεῖο τοῦ κ. Κάμπελ εἶνε τὸ φειδοτροφεῖο του, ὅπου τὰ φείδια

Ἡ στρουθοκάμηλος ὡς ὑποζύγιο καὶ ὡς μέσον στολισμοῦ.

τρέφονται ὄχι μόνον γιὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ τὸ δέρμα τους σὲ βιομηχανικοὺς σκοπούς, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ παρασκευασθῇ εἰδικὸς ὀρὸς ἀπὸ τὸ δηλητήριο τῶν δοντιῶν τους ἐναντίον τῶν δηγμάτων τους. Τὰ φείδια κατοικοῦν μέσα σὲ ἰδιαίτερα καλυβάκια ὅπου ἔχουν ὅλες τὶς ἀνέσεις τους, οἱ δὲ φύλακές τους εἶνε εἰδικοὶ γόητες τῶν φειδιῶν ποὺ ξέρουν νά τὰ ἐξημερώνουν. Ἕνας ποὺ δὲν γνωρίζει ἀπὸ φείδια εἶνε ἀδύνατον νὰ πλησιάζῃ τὶς φωληές τους χωρὶς νὰ τὸν δαγκάσουν.

Στὴν Καλλιφορνία ἐπίσης βρίσκεται καὶ στρουθοκαμηλοτροφεῖο ἀπ' ὅπου βγαίνουν ὡραῖες βεντάλιες, φτερὰ γιὰ τὰ καπέλλα καὶ γαρνιτοῦρες γιὰ τὰ φορέματα ποὺ ἦταν τόσο τῆς μόδας πέρυσι. Ἡ ἐγκατάστασις αὐτὴ δὲν ἔχει κανένα ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον γιατὶ μοιάζει μὲ ἕνα κοινὸ ὀρνιθοτροφεῖο. Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν μάλιστα εἶχαν γίνει δοκιμὲς γιὰ νὰ γυμνάζωνται οἱ στρουθοκάμηλοι γιὰ ἀγῶνας δρόμου. Φαίνεται ὅμως ὅτι οἱ προσπάθειες αὐτὲς ἀπέτυχαν γιατὶ τὸ κεφάλι τῶν στρουθοκαμήλων εἶνε στ' ἀλήθεια πολύ... μικρὸ καὶ δὲν πέρνει ἀπὸ κανενὸς εἴδους διαπαιδαγώγησι.

Πολὺ πιὸ ἐνδιαφέρον εἶνε τὸ μεγάλωμα σὲ εἰδικὲς ἐγκαταστάσεις, τῶν ἀλεποῦδων—ὄχι ὅμως ὅλων γιατὶ ὅλες δὲν ἔχουνε ἀξία—ἀλλὰ ἐκείνες ποὺ ἡ κυρίες τὶς ξέρουν ὡς **κρενὰρ-ἀρζαντέ**. Οἱ ἀλεποῦδες αὐτὲς ποὺ εἶνε περιζήτητες γιὰ τὸ θαυμάσιό τους τρίχωμα ἀνατρέφονται σὲ εἰδικὰ ἀλεπουδοτροφεῖα στὸν Καναδᾶ, τὰ ὁποῖα κάνουν σχετικὲς προμήθειες καὶ σήμερα ἀκόμη στοὺς ἐμπόρους γουναρικῶν ὅλου τοῦ κόσμου. Ἐπὶ τριάντα χρόνια οἱ Καναδοὶ φύλαγαν μὲ τὶς μεγαλείτερες προφυλάξεις τὸ μυστικό τους καὶ πωλοῦσαν τὶς ἀλεποῦδες τους στὴν κολοσσιαία τιμὴ τῶν 90.000 δραχμῶν τὴν μία. Σήμερα ὅμως ὑπάρχουν καὶ σὲ ἄλλες χῶρες ἀλεπουδοτροφεῖα καὶ ἔτσι ἡ τιμὴ τῶν ἀλεποῦδων κατέβηκε στὶς 45 χιλιάδες καὶ ἴσως κατεβῇ ἀκόμη περισσότερο ἐξ αἰτίας τοῦ συναγωνισμοῦ. Στὴν Καλλιφορνία μάλιστα ἡ παραγωγὴ ἔχει φθάσει εἰς τέτοιο σημεῖο ὥστε νὰ ἐπαρκῇ γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ τόπου καὶ σὲ λίγο ἀσφαλῶς θὰ συμβῇ τὸ ἴδιο καὶ ἀλλοῦ. Ὅταν ὅμως φθάσῃ νὰ πουλιέται τὸ κρενὰρ ἀρζαντὲ πρὸς 100 δραχμὰς τὸ κομμάτι, τότε κανένας δὲν θὰ καταδέχεται πειὰ νὰ τὸ φορέσῃ.

Ἡ πιὸ ὡραία ὅμως καὶ ἡ πιὸ ἐνδιαφέρουσα ἀπ' ὅλες ἐγκατάστασις αὐτοῦ τοῦ εἴδους, εἶνε δίχως ἄλλο τὸ λεοντοτροφεῖον τοῦ Γκραὶν ποὺ βρίσκεται σὲ εἴκοσι χιλιομέτρων ἀπόστασι ἀπὸ τὸ Λὸς Ἄντζελες. Ἡ ἐγκατάστασις αὐτὴ μοιάζει μὲ μεγάλη δάσι γεμάτη φοίνικες. Κατοικοῦν δὲ σ' αὐτὴ ὁ κύριος Γκραὶν μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ μὲ 110 λεοντάρια κάθε μεγέθους καὶ κάθε ἡλικίας. Τὰ δύο τρίτα τῶν λεονταριῶν αὐτῶν εἶνε Ἀμερικανοὶ πολῖται, γιατὶ γεννήθηκαν καὶ μεγάλωσαν μέσα στὸ λεοντοτροφεῖο. Θὰ ἦταν ὅμως ὑπερβολὴ ἂν ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὰ λεοντάρια αὐτὰ ἔχουν πιὸ πολιτισμένους τρόπους ἀπὸ τοὺς ὑπερηφάνους συγγενεῖς τους ποὺ γεννήθηκαν στὰ παρθένα δάση.

Ὁ κύριος Γκραὶν κυκλοφορεῖ μὲ τὴν μεγαλείτερη ψυχραιμία τοῦ κόσμου μέσα σ' ἕναν περίβολο ποὺ χρησιμεύει ὡς κατοικία σὲ 40 μεγαλοπρεπεῖς λέαινες μολονότι ξέρει ὅτι τὸ πρᾶγμα αὐτὸ δὲν εἶνε τόσο ἀκίνδυνο ὅσο φαίνεται—καὶ τὸ ξέρει ἐκ πικρᾶς πείρας. Γιατὶ μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν βγῆκε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, ὅπου ἔμεινε ὀκτὼ ὁλόκληρες βδομάδες γιὰ νὰ τὸν μπαλώσουν καὶ νὰ τὸν συγυρίσουν ἀπὸ τὰ χάδια τῶν τροφίμων του. Βρισκόταν μέσα στὸν ἴδιο περίβολο ὅταν τοῦ ἐπετέθησαν δύο λέαινες καὶ τὸ ὅτι ἔσωσε τὴν ζωή του τὸ ὀφείλει μόνον στὸ θάρρος του καὶ στην ἀντοχὴ ποὺ ἔδειξε μένοντας ὀρθὸς παρ' ὅλες τις φοβερὲς πληγὲς τῶν ποδιῶν του. Ἂν εἶχε πέσει κάτω οἱ λέαινες θὰ τὸν εἶχαν κατασπαράξει.

Μολαταῦτα τὰ παθήματά του δὲν τοῦ γίνονται μαθήματα καὶ ὁ μίστερ Γκραὶν δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ λεοντοτροφεῖο του παρ' ὅλο ποὺ τοῦ προσέφεραν γιὰ νὰ τὸ ἀγοράσουν μισὸ ἑκατομμύριο δολλάρια, δηλαδὴ σαράντα ἑκατομμύρια δραχμές. Γι' αὐτὸν τὸ ν' ἀνατρέφῃ τα λεοντάρια εἶνε πάθος, ὅπως γιὰ ἕναν ἄλλον εἶνε πάθος τὸ νὰ μαζεύῃ γραμματόσημα. Περὶ ὀρέξεως οὐδεὶς λόγος, βλέπετε!

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΕΜΩ

Η ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ

Ἦσαν καὶ τὰ δυὸ ὀρφανά. Ὁ μεγαλείτερο, ὁ Στέφανος, ἦταν 16 χρόνων, ὁ μικρότερος ὁ Πετρούλης μόλις ἐννηά.

Ὅταν βρέθηκαν μονάχα τους—μαῦρα τῆς μοίρας ἀποπαίδια—εἶχαν νοιώσει νὰ πλημμυρίζῃ τὴν καρδοῦλα τους μιὰ μεγάλη ἀπελπισία, μιὰ ἀπεριόριστη συντριβή.

Ὁ μεγαλείτερος ὅμως, σὰν ὑπερήφανο Παρισινὸ χαμίνι ποὺ ἦταν συνῆλθε γρήγορα, ἔννοιωσε τὸν ρόλο του ἀμέσως καὶ χαϊδεύοντας τὸν Πετρούλη τοῦ εἶπε:

— Μικρέ μου, πρέπει νὰ κάνουμε θάρρος γιὰ νὰ γίνουμε ἀληθινοὶ ἄνδρες ὅταν θὰ μεγαλώσουμε. Μὴν κλαῖς πειά. Ὁ πατερούλης μας ἔλεγε συχνὰ πὼς «ἡ ἐργασία παρηγορεῖ». Ἄλλωστε, πρέπει νὰ ἐργαστοῦμε γιὰ νὰ ζήσουμε. Εὐτυχῶς ξέρω μιὰ τέχνη ποὺ μοῦ τὴν ἔμαθε ὁ πατέρας. Μᾶς μένουν ἀκόμα καὶ μερικὰ λεπτά. Θ' ἀγοράσω λοιπὸν ὑλικὰ καὶ θὰ φτειάνω παιγνίδια γιὰ τὰ παιδάκια. Σύ, ἀδελφούλη μου, θὰ πηγαίνῃς νὰ τὰ πουλᾷς;

— Ναί, Στέφανε, ἀπάντησε ὁ μικρὸς σκουπίζοντας τὸ τελευταῖο του δάκρυ. Ἂς ἐργασθοῦμε μαζὺ πάντα ἀγαπημένοι...

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ταχτικά, κάθε πρωῒ ὁ Πετρούλης κατέβαινε ἀπ' τὰ ὑψώματα τοῦ Παρισινοῦ προαστείου Μπελβίλλ, ὅπου κατοικοῦσαν, φορτωμένος ἕνα σωρὸ παιγνίδια.

Ὅλος ὁ κόσμος τὸν ἤξερε πειὰ στὴ συνοικία κι' ὅλοι ἐκτιμοῦσαν τὸ χαριτωμένο ἐμποράκο. Ὁ Πετρούλης ὅμως δὲ στεκόταν καθόλου στὴ συνοικία του. Πήγαινε στὰ βουλεβάρτα κι' ἐκεῖ ἔξεθετε σ' ἕνα πεζοδρόμιο τὰ ὡραῖα του παιγνίδια.

Μὲ κάποιο σφίξιμο τῆς καρδιᾶς του ὅμως ἔβλεπε νὰ φεύγουν ἕνα-ἕνα ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὄμορφα παιγνίδια ποὺ τὰ λάτρευε. Εἶνε βλέπετε, μόνο ἐννηὰ χρόνων, βρίσκεται δηλαδὴ στὴν ἡλικία ἐκείνη ὅπου τὰ παιδιὰ ξεύρουν μόνον τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς καὶ τὴ γλύκα τῶν παιγνιδιῶν.

Ὅταν, λοιπόν, παραδίδει στὰ χέρια περαστικοῦ πελάτη κάποιο ἀπὸ τὰ παιγνιδάκια του, τοῦ φαίνεται πὼς ἀποχωρίζεται ἕναν φίλο καὶ τὰ καϋμένα τα ματάκια του πέρνουν μιὰ μελαγχολικὴ ἔκφρασι. Ἀνάμεσα στὰ παιγνίδια ἐκεῖνα ἕνα πρὸ πάντων τὸ λατρεύει ξεχωριστά. Μιὰ χαριτωμένη ξανθὴ κουκλίτσα, μιὰ μοδιστρούλα, ζωηρή, εὐκίνητη καὶ κομψή, ποὺ μ' ὅλο τὸ ἁπλό της ντύσιμο, ποὺ φαίνεται σὰν ἀχτίδα ἡλίου. Ἦταν ἡ «Μαρκιζέτα» ὅπως τὴν ὠνόμαζε.

Τὴν κουκλίτσα αὐτὴ τὴν λατρεύει· εἶνε ἡ ἔμπιστή του κι' ἡ φίλη του. Κι' ἐπειδὴ πουλιέται σε μεγαλη τιμή, ἐλπίζει πὼς θὰ τὴν κρατήσῃ, κι' αὐτὸ τὸν παρηγορεῖ.

***

Ἕνα βράδυ ὁ Πετρούλης ἀνεβαίνει σκεπτικὸς τὰ ὑψώματα τῆς Μπελβίλλ. Εἶχε δοκιμάσει πρὶν ἀπὸ λίγην ὥρα μιὰ μεγάλη συγκίνησι, κι' ὅλο συλλογίζεται τὸ σύντομο δρᾶμα ποὺ ἀναστάτωσε τὴν καρδοῦλα του καὶ τὸν πιάνει ρῖγος σ' ὅλο του τὸ κορμί.

Τώρα τελευταῖα ἐπήγαινε καὶ πουλοῦσε τὸ ἐμπόρευμά του στὰ Ἠλύσια πεδια καὶ τὰ κομψὰ παιγνιδάκια του εἶχαν κατακτήσει τὴν ἐκλεχτὴ πελατεία τῆς ἀριστοκρατικῆς ἐκείνης συνοικίας.

Ξαφνικὰ τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο ἕνα ἀγοράκι, πλούσια ντυμένο, εἶχε σταματήσει γεμᾶτο θαυμασμὸ ἐμπρὸς στὰ ὡραῖα αὐτόματα. Ξαφνικὰ ἐγύρισε καὶ εἶπε στὴ μαμά του.

— Μαμά, πῶς το ἤθελα αὐτό!

Κι' ἔδειξε τὴ Μαρκιζέτα.

Ὁ Πετρούλης ἐρρίγησε ὅλος.

Ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ τὸ ρώτησε τότε:

— Πόσο ἔχει αὐτὸ τὸ παιγνιδάκι, μικρούλη μου;

Ὁ Πετρούλης ἀπάντησε μὲ πνιγμένη φωνή:

— Δέκα φράγκα.

Ἡ κυρία ἐπλήρωσε κι' ὁ μικροσκοπικὸς ἐμποράκος ἐπρόσφερε μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν τὴν ἀγαπημένη του κουκλίτσα. Χωρὶς νὰ θέλῃ, ὅμως, ἡ ἀγωνία τοῦ ἔπνιξε τὴν καρδιὰ καὶ χοντρὰ δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια του.

Τὸ ἄλλο παιδί, γεμᾶτο κατάπληξι μὲ τὸ παιγνίδι ἀκόμα στὰ χέρια, παρακολουθοῦσε τὸ μεγάλο αὐτὸ πόνο χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ τίποτε. Ἐπὶ τέλους ρώτησε:

— Γιατὶ κλαῖς;

Μὲ κομμένα λόγια τότε ὁ Πετρούλης ἐξήγησε τὴν ἀγάπη του γιὰ τὴν μικρούλα Παριζιάνα καὶ τὸν πόνο του γιὰ τὸν ἀποχωρισμό της.

Τὸ εὐγενικὸ παιδὶ τότε ἔκανε ἕνα κίνημα καλωσύνης. Ἀφῆκε τὴν Μαρκιζέτα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ μικροῦ πωλητοῦ καὶ τοῦ εἶπε:

— Φύλαξέ την... Σοῦ τὴν χαρίζω. Ποτὲ δὲν θὰ τὴν ἀγαπήσω ἐγὼ ὅπως τὴν ἀγαπᾷς σύ!

— Εὐχαριστῶ, ὤ, εὐχαριστῶ! ἀπάντησ' ὁ Πετρούλης μὲ δάκρυα πάλι στὰ μάτια, δάκρυα ὅμως χαρᾶς κι' εὐγνωμοσύνης.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔγιναν φίλοι. Κάθε φορὰ ποὺ ὁ Ἰάκωβος ἐπερνοῦσε μπρὸς ἀπ' τὸν μικροσκοπικὸ ἐμποράκο, στεκόταν καὶ ἐθαύμαζε τὰ χαριτωμένα του παιγνίδια. Ὁ Πετρούλης πάλι τὸν κύτταζε μ' ἕνα χαμόγελο εὐγνωμοσύνης.

Καὶ ἡ ἀγάπη τους ἦταν ἀληθινή, γιατὶ εἶχε γεννηθῇ ἀπὸ ἕνα αὐθόρμητο αἴσθημα μιᾶς εὐγενικῆς ψυχῆς.

***

Αὐτὸ τὸ πρωΐ, ὅμως εἶνε πολὺ θλιμμένος ὁ Πετρούλης. Ὁ πόνος δὲν προέρχεται ἀπὸ τὴν φθινοπωρινὴ μαυρίλα. Τὸ πένθος βρίσκεται στὴν καρδιά του ποὺ ἔμαθε ν' ἀγαπᾷ.

Εἶνε μιὰ βδομάδα τώρα ποὺ δὲν εἶδε τὸν καλό του φίλο καὶ τὸν πνίγει ἡ ἀγωνία. Μὰ τὸ μυαλό του κάνει χίλιες-δύο ὑποθέσεις, τὴ μιὰ πιὸ δυσάρεστη ἀπ' τὴν ἄλλη κι' ἡ καρδιά του σφίγγεται περισσότερο.

Ξαφνικὰ ἀρχίζει νὰ τρέμῃ ὁλόκληρος. Ἐκεῖ κάτω στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, βλέπει μιὰ κυρία ντυμένη στὰ μαῦρα καὶ τὴν ἀναγνωρίζει ἀμέσως· Εἶνε ἡ μητέρα τοῦ μικροῦ του φίλου Ἰακώβου. Αὐτὴ τὸν πλησιάζει, τὸν κυττάζει μὲ πόνο καὶ τοῦ λέει:

— Καϋμενούλη μου, δὲν θα ξαναϊδῇς τὸν μικρό σου φίλο...

— Γιατί; ρωτάει ἐκεῖνος τρέμοντας ὅλος...

— Γιατί, ἀλλοίμονο, πέθανε...

Λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ κάτω ὁ Πετρούλης κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ μ' ἀπελπισία τὴ χαμένη ἀδελφική του ἀγάπη...

Ἡ κυρία ἔφυγε σὲ λίγο. Ἀμέσως ὁ Πετρούλης μαζεύει τὰ ἐμπορεύματά του καὶ ἄρχισε νὰ προχωρῇ βιαστικά. Ποῦ πάει; Πηγαίνει στο νεκροταφεῖο ὅπου κοιμᾶται ὁ Ἰάκωβος. Σφίγγει τὴν Μαρκιζέτα στὴν ἀγκαλιά του, σὰν νὰ φοβᾶται μὴν τοῦ τὴν κλέψουν. Σὲ λίγο ὁ Πετρούλης βρίσκεται ἐμπρὸς στὸν τάφο τοῦ μικροῦ του φίλου. Δὲν ξέρει καλὰ καλὰ τὶ εἶνε ὁ θάνατος, μὲ τὸ παιδικό του ὅμως μυαλὸ νοιώθει πὼς κρύβει κάτι ἀνεπανόρθωτο καὶ πὼς δὲν θὰ ξαναϊδῇ ποτὲ πειὰ τὸ συμπαθητικὸ χαμόγελο τοῦ παιδιοῦ, ποὺ κοιμᾶται γιὰ πάντα κάτω ἀπ' τὴν κρύα ἐκείνη πέτρα.

Συλλογίζεται πὼς ὁ ἀγαπημένος του σύντροφος εἶνε ἐκεῖ ὁλομόναχος μέσα στὴν σκοτεινιά, μέσα στὸ ἄγνωστο.

Καὶ τότε, ἁπαλά, μ' εὐλάβεια, παίρνει στὰ τρεμάμενα χέρια του τὴν ὄμορφη κουκλίτσα τὴ Μαρκιζέτα, τὴν ἀφίνει ἀπάνω στὸν τάφο καὶ ψιθυρίζει:

— Σοῦ τὴν δίδω πίσω, Γιακωβάκη μου, γιὰ νὰ μὴν εἶσαι πειὰ ὁλομόναχος καὶ γιὰ νὰ μὴ μὲ ξεχνᾷς, ἀγαπημένε μου.

ΖΑΝ ΝΕΜΩ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ

— Γιὰ τὰ δόντια.

Μπορεῖτε νὰ ἔχετε μιὰ θαυμασία σκόνη γιὰ τὰ δόντια σας, ἡ ὁποία τὰ καθαρίζει καὶ τ' ἀσπρίζει χωρὶς καθόλου νὰ τὰ βλάπτῃ, ἐὰν ἀνακατώσετε ἴσην ποσότητα bi-borax-oriental καὶ gomme de myrrhe pulvirisée.

— Γιὰ τὰ χέρια

Ἐὰν θέλετε νὰ ἔχετε πάντοτε καθαρὰ καὶ ἄσπρα χέρια νὰ τὰ τρίβετε κάθε βράδυ μὲ ἴσην δόσιν ἀμμωνίας καὶ κολώνιας.

ΜΙΑ ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΗ ΜΥΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΟΥ-ΚΛΟΥΞ-ΚΛΑΝ

Ὁ σκοπὸς τῆς Κ. Κ. Κ. Ἡ καταδίωξις τῶν Μαύρων. Πῶς λαμβάνονται ἀποφάσεις. Αἱ θανατικαὶ ἐκτελέσεις. Τρομοκρατικὰ μέτρα. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ὀργανώσεως. Ὁ στιγματισμός, κλπ.

Ὁ Γεν. ἀρχηγὸς τῆς Κ. Κ. Κ.

«Κ. Κ. Κ.» ἢ «Κοῦ—Κλοὺξ—Κλάν», εἶνε ἡ τρομερὴ μυστικὴ Ἑταιρία τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἡ παντοδύναμη αὐτὴ ὀργάνωσις ποὺ ἀριθμεῖ περίπου 500 000 μέλη καὶ ποὺ ἔχει ἁπλώσει τοὺς πλοκάμους της ἀπὸ τὴν μιὰ ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς βορείου Ἀμερικῆς.

Ἡ Κοῦ—Κλοὺξ—Κλάν, τῆς ὁποίας τὸ παράξενο ὄνομα δὲν ξέρει κανεὶς τί σημαίνει, ἦταν στὴν ἀρχὴ μιὰ παλαιὰ ὀργάνωσις τῶν λευκῶν ἡ ὁποία εἶχε σκοπὸ νὰ διατηρῇ σὲ διαρκῆ δουλεία τοὺς Μαύρους τῆς Ἀμερικῆς. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως, ἐφ' ὅσον στοὺς μαύρους ἐδόθηκαν τὰ ἴδια δικαιώματα μὲ τοὺς λευκοὺς ἡ ὀργάνωσις αὐτὴ ἐξεφυλίσθη ἕως ὅτου ἐξέλιπε ἐντελῶς.

Πρὸ ὀλίγων ὅμως ἐτῶν ἕνας Ἀμερικανὸς πάστωρ, τῆς αἱρέσεως τῶν μεθοδιστῶν, σκέφθηκε νὰ τὴν ἐπανιδρύσῃ καὶ κατήρτισε τὸ καταστατικό της, τὸ ὁποῖο μὲ λίγες λέξεις μπορεῖ νὰ συνοψισθῇ ὡς ἑξῆς:

— Νὰ διατηρηθῇ ἀκεραία ἡ ὑπεροχὴ τῆς Λευκῆς Φυλῆς ἀπέναντι τῶν Μαύρων.

— Νὰ προστατευθῇ ἡ τιμὴ τῆς γυναικὸς καὶ ἡ ἱερότης τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας.

— Πόλεμος ἐναντίον τῶν ξένων. Ἐξοστρακισμὸς λοιπὸν τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν Καθολικῶν. Διότι οἱ πρῶτοι ἀναγνωρίζουν μιὰ παγκόσμια ἀλληλεγγύη μεταξὺ τῶν ὁμοεθνῶν των καὶ οἱ δεύτεροι ὑπακούουν στὴν ἐξουσία τοῦ Πάπα, δηλαδὴ σὲ μιὰ ἐξουσία ξένη, μὴ ἀμερικανική.

Οἱ ἑταῖροι τῆς Κοῦ—Κλοὺξ—Κλὰν ἐνεργοῦν πάντοτε τὴν νύχτα. Καὶ ὅταν ἀρχίσουν μιὰ ἐνέργεια πρέπει νὰ τὴν ἀποτελειώσουν μὲ κάθε τρόπο καὶ μὲ κάθε θυσία.

Εἰς τὸ ἔργον τῆς προστασίας τῆς γυναικείας τιμῆς ἀπὸ τὶς προσβολὲς τῶν νέγρων ἡ Κοῦ—Κλοὺξ—Κλὰν ἐνεργεῖ μὲ μιὰ ταχύτητα καταπληκτική.

Πρὸ ἐτῶν λόγου χάριν ἕνας νέγρος ποὺ ὑπηρετοῦσε ὡς ὑποδηματοκαθαριστὴς σ' ἕνα μεγάλο ξενοδοχεῖο τῆς πόλεως Ἀτλάντα ἐτόλμησε νὰ προσβάλῃ μιὰ λευκὴ γυναῖκα. Ἐνόμιζε ὁ δυστυχὴς ὅτι κανεὶς δὲν θὰ μάθαινε τὴν πρᾶξι του, ἀφοῦ ἡ γυναῖκα δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ τὸ πῇ πουθενά.

Καὶ ὅμως τὴν νύχτα ξαφνικά, μιὰ μεγάλη ὁμὰς μετημφιεσμένων μπῆκε μέσα στὴν κάμαρά του, τὸν ἅρπαξε ἄρον-ἄρον καὶ τὸν μετέφερε σὲ μιὰ πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ Στόν.

Ἐκεῖ τοῦ ἐδήλωσαν ὅτι θὰ τὸν σκότωναν, ἂν δὲν ὁρκιζόταν ὅτι ποτὲ πειὰ στὴ ζωή του δὲν θὰ ἔπιανε σχέσεις μὲ γυναῖκα τῆς λευκῆς φυλῆς. Τοῦ ἔδωσαν πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας γιὰ νὰ σκεφθῇ ἂν θὰ ὁρκισθῇ ἢ ὄχι. Ὁ δυστυχὴς γονάτισε ἀμέσως καὶ ὁρκίσθηκε. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ἔφυγε διὰ παντὸς ἀπ' τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

Ἡ μέθοδος τὴν ὁποίαν προτιμοῦν τὰ μέλη τῆς Κοῦ-Κλοὺξ-Κλὰν εἶνε νὰ τρομοκρατοῦν χωρὶς νὰ χύνουν αἷμα.

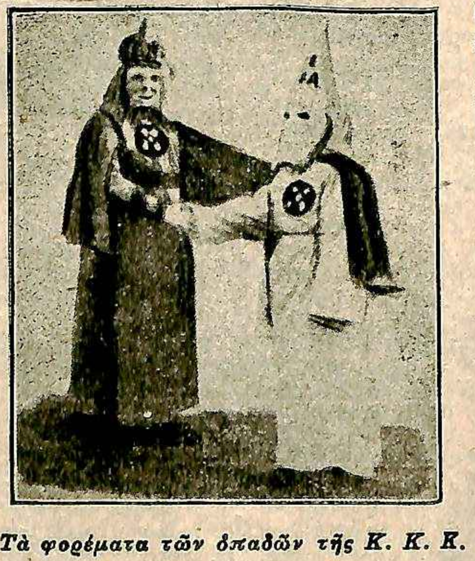

Τὰ φορέματα τῶν ὀπαδῶν τῆς Κ. Κ. Κ.

Ἕνα βράδυ, λόγου χάριν, πρὸ ἐτῶν σὲ μιὰ μικρὴ πόλι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἔφθασε ἕνας καβαλάρης μὲ ἕνα ράσο κατάσπρο καὶ μὲ μιὰ δίχρωμη κουκούλα προσωπίδα. Ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν; Κανένας δὲν τόλμησε νὰ τὸν ρωτήσῃ.

Μὲ μιὰ φωνὴ σοβαρή, βαρειά, σχεδὸν ὑποχθόνια, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἀνήγγειλε ὅτι ἔπειτα ἀπὸ λίγην ὥρα θὰ διέσχιζον τὴν πόλι διακόσιοι ἱππεῖς.

— Ἀλλοίμονο, ἐπρόσθεσε, σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ τολμήσῃ νὰ τοὺς ἐνοχλήσῃ ἢ νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ.

Καὶ πράγματι ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὴν ὥρα ἀκούσθηκε ἕνας δυνατὸς καλπασμὸς καὶ μιὰ πυκνὴ φάλαγξ ὡπλισμένων ἱππέων μπῆκαν μέσα στὴν πόλι. Εἶχε νυχτώσει πειά. Μόλις ἐμφανίσθηκαν οἱ μυστηριώδεις ἐκεῖνοι καβαλαρέοι ὡς διὰ μαγείας ὅλα τὰ φῶτα τῆς πόλεως ἔσβυσαν καὶ δὲν ἄναψαν παρὰ μόνον ὅταν οἱ ἄγνωστοι ἔφυγαν.... Τὴν ἄλλη μέρα οἱ κάτοικοι τῆς μικρᾶς πόλεως ἀντελήφθησαν ὅτι εἶχε γίνει ἄφαντος ἕνας νέγρος ποὺ φημιζόταν γιὰ τὴν κακοήθειά του.

Πολλὲς φορὲς ἐγράφη ὅτι οἱ ὀπαδοὶ τῆς Κοῦ—Κλοὺξ—Κλὰν διαπράττουν φρικαλεότητες ἐναντίον τῶν μαύρων κατὰ τὶς νυκτερινὲς ἐπιδρομές των. Ὁ ἀρχηγός των ὅμως μίστερ Σίμονς τὸ διέψευσε κατηγορηματικά.

— Οἱ φίλοι μου, εἶπε, εἶνε κάθε ἄλλο παρὰ δολοφόνοι καὶ κακοποιοί. Εἶνε ἄνθρωποι ἀγαθοὶ ποὺ ἀναλαμβάνουν νὰ εἶνε φύλακες καὶ ἐκδικηταὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας τῶν συμπολιτῶν τους.

Καὶ πράγματι πρὸ ἐτῶν εἶχε σημειωθῇ μιὰ καταπληκτικὴ αὔξησις τῶν ἐγκλημάτων στὸ Μπίρμιγχαμ. Κάποια μέρα ὅμως ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἔλαβε ἕνα μυστηριῶδες σημείωμα τοῦ ὁποίου ὁ συντάκτης ὑποσχόταν νὰ ξεκαθαρίσῃ τοὺς κακοποιοὺς σὲ πολὺ μικρὸ χρονικὸ διάστημα.

Ἀπὸ τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα κάθε νύχτα ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της στοὺς δρόμους τῆς πόλεως μιὰ φάλαγξ ἀπὸ ἑφτακόσιους ἱππεῖς τῆς Κοῦ-Κλοὺξ-Κλάν. Ἀπὸ τότε τὰ ἐγκλήματα ἐσταμάτησαν στὸ Μπίρμιγχαμ καὶ ὁ κυβερνήτης τῆς πολιτείας ἐκείνης ἔγραφε στὴν Κεντρικὴ Κυβέρνησι ὅτι «ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ εἶχε τρομοκρατήσει τὴν ψυχὴ τῶν κακοποιῶν καὶ στὴν πόλι δὲν συνέβαιναν πειὰ ἐγκλήματα».

Ἐν τούτοις παρὰ τὴν ἀρχή τους νὰ ἀποφεύγουν νὰ χύσουν αἷμα οἱ ἄνθρωποι τῆς Κοῦ Κλοὺξ Κλὰν μερικὲς φορές, ὅταν φρονοῦν ὅτι ὁ νόμος τοῦ Κράτους εἶνε ὑπερβολικὰ ἐπιεικής, ἐπεμβαίνουν αὐτοί, ἁρπάζουν—πολλὲς φορὲς καὶ μέσα ἀπὸ τὶς φυλακὲς—ἕναν κατηγορούμενο, τὸν ὁδηγοῦν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι καὶ ἐκεῖ ἐφαρμόζουν τὸν νόμον τοῦ Λύντς.

Διότι,—πρέπει νὰ σημειωθῇ—ὅτι ἡ πανίσχυρη αὐτὴ ἑταιρία δὲν στρέφεται μόνον ἐναντίον τῶν μαύρων ἀλλὰ καὶ ἐναντίον ὅλων ἐν γένει τῶν κακοποιῶν. Δὲν σφάλλει δὲ ποτὲ στὶς πληροφορίες της. Τὸ εἰδικὸ τμῆμα της ἔχει θαυμασία ὀργάνωσι.

Μιὰ ἀπὸ τὶς τιμωρίες ποὺ ἐπιβάλλει ἡ Κοῦ-Κλοὺξ Κλὰν εἶνε καὶ ὁ στιγματισμός. Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος ὑποπέσῃ σ' ἕνα ἀδίκημα οἱ νόμοι τῆς ὀργανώσεως τὸ τιμωροῦν μὲ στιγματισμό, δὲν μπορεῖ μὲ κανένα τρόπο νὰ γλυτώσῃ ἀπ' αὐτόν. Μιὰ νύχτα βλέπει ἄξαφνα νὰ ἐμφανίζεται γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι του μιὰ φάλαγξ προσωπιδοφόρων, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους μπαίνουν μέσα καὶ τὸν σηκώνουν στὰ χέρια. Τὸν βγάζουν ἔξω, τὸν ἀνεβάζουν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἄλογά τους, ἀνεβαίνουν καὶ αὐτοὶ κατόπιν καὶ τὸν ὁδηγοῦν σ' ἕνα μέρος ἐρημικό, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι. Ἐκεῖ τὸν γδύνουν, τὸν δένουν σ' ἕνα δένδρο, τοῦ δίνουν τόσους ραβδισμούς, ὅσους προβλέπει ὁ νόμος τῆς Κλὰν γιὰ τὸ ἀδίκημά του καὶ στὸ τέλος μὲ ἕνα σίδερο καφτὸ τοῦ χαράζουν ἀπάνω στὸ μέτωπό του τὰ τρία ψηφία «Κ.Κ.Κ.».

Ἡ Κοῦ-Κλοὺξ-Κλὰν ἔχει ὀπαδοὺς σὲ ὅλα τὰ μέρη τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, οἱ ὁποῖοι ὑπόκεινται στὴν αὐστηρότερη πειθαρχία ποὺ μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανείς.

Γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς μέλος τῆς ὀργανώσεως πρέπει ὄχι μόνο νὰ ἔχῃ γεννηθῇ στὴν Ἀμερική, ἀλλὰ καὶ οἱ γονεῖς του νὰ εἶνε Ἀμερικανοί. Καὶ ὄχι μόνο αὐτό, πρέπει ἀκόμα νὰ πιστεύῃ στὸν χριστιανισμὸ καὶ ἐπὶ πλέον νὰ ὁρκισθῇ ὅτι δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ καμμιὰ ἄλλη ἐξουσία στὸν κόσμο, πολιτικὴ ἢ θρησκευτικὴ ξένης ἐθνικότητος, ἐκτὸς τῆς Ἀμερικανικῆς. Δὲν μποροῦν π. χ. νὰ γίνουν μέλη τῆς Κοῦ-Κλοὺξ-Κλὰν οἱ Ἰρλανδοὶ - Ἀμερικανοί, διότι λόγῳ τοῦ ὅτι εἶνε καθολικοὶ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸν Πάπα, οὔτε οἱ Γερμανοαμερικανοί, οὔτε οἱ Μπολσεβῖκοι κλπ.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Κ. Κ. Κ. ὑπάρχουν ἀνώτεροι δικασταί, μέλη τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, βουλευταί, ὑπουργοί, διάσημοι δικηγόροι, ἐπιστήμονες, πολυεκατομμυριοῦχοι, τραπεζῖται, διευθυνταὶ ἀστυνομιῶν καὶ ἀνώτεροι ἀστυνομικοὶ κλπ. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι κανένας ἀπ' αὐτοὺς δὲν φανερώνεται δημοσίᾳ, οὔτε εἶνε γνωστὸ τὸ ὄνομά του. Μόνον ὁ «αὐτοκρατορικὸς ἱερεὺς» ὅπως αὐτωνομάσθη ὁ μίστερ Γουλιέλμος Σίμονς, μόνον αὐτὸς ἐμφανίζεται δημοσίᾳ, αὐτοῦ τὸ ὄνομα ἀκούγεται, αὐτὸς δίνει συνεντεύξεις γιὰ τὰ ζητήματα τῆς Κλάν. Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνακοίνωσις οἱουδήποτε ὀνόματος μέλους, ἐπὶ ποινῇ θανάτου.

Ὁ μίστερ Σίμονς κατοικεῖ στὴν πόλι Ἀτλάντα καὶ εἶνε καθηγητὴς τῆς ἱστορίας στὸ Πανεπιστήμιο τῆς πόλεως αὐτῆς. Εἶνε ἄνθρωπος μὲ μόρφωσι, ἀντίληψι, δραστηριότητα καὶ ἐπιμονὴ ὄχι κοινήν. Ὀνομάζεται αὐτοκρατορικὸς ἱερεὺς ἢ καὶ συνταγματάρχης.

Οἱ ὀπαδοὶ τῆς Κ. Κ. Κ. φοροῦν ἕνα φαρδὺ καὶ μακρὺ κατάσπρο ράσο, στολισμένο μ' ἕναν σταυρὸ καὶ ἔχουν τὸ πρόσωπο καὶ τὸ κεφάλι σκεπασμένα μὲ μιὰ μεγάλη κουκούλα μάσκα, στολισμένη μὲ μερικὰ καβαλιστικὰ σημεῖα.

Ἡ τελετὴ τῆς μυήσεως τῶν ὀπαδῶν γίνεται πάντοτε μεσάνυχτα σὲ κάποιο δάσος ἢ σὲ κάποια πλαγιὰ ἑνὸς βουνοῦ, τελειώνει δὲ πάντοτε μὲ παρέλασι διὰ τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως.

Καὶ ἡ συνεδριάσεις ἐπίσης γίνονται στὰ ἴδια μέρη.

ΑΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Η ΨΑΡΟΠΟΥΛΑ

Μιὰ ψαροποῦλα καστανὴ
βλέπω στὴ βάρκα κάθε μέρα,
γοργὰ τὸ κόκκινο πανὶ
ν' ἀνοίγῃ στὸν τρελλὸν ἀέρα

Τὸ λιμανάκι μὲ χαρὰ
ἀφίνει μόνη, δίχως ἔννοια
καὶ ρίχνει στὰ βαθειὰ νερὰ
τὰ δίχτυα της τὰ μεταξένια

Ἄχ! ψαροποῦλα καστανὴ
πάρε στὴ βάρκα σου κι' ἐμένα
κι' ἂν ἴσως ψάρι δὲν φανῇ
μέσ' τὰ νερὰ τ' ἀσημωμένα

Κι' ἂν δῇς τὰ δίχτυα σου ἀδειανὰ
μὴν κοκκινίζεις πεισμωμένη!
τὰ μάτια σου τὰ καστανὰ
καρδιὰ τρελλὴ θἄχουν πιασμένη.

Νικ. Δαμιανοῦ

ΓΝΩΜΕΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ὅταν ὁ ἄντρας καὶ ἡ γυναῖκα τσακώνονται ἀδιάκοπα, δυὸ πράγματα μπορεῖ νὰ συμβαίνουν: ἢ δὲν μποροῦν νὰ ὑποφέρουν πειὰ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο ἢ λατρεύονται ἐξαιρετικά.

— Ἡ γυναῖκα ποὺ ἔχει καλὰ ἤθη, ἔχει ἀρκετὰ μεγάλη προῖκα.

— Ποτὲ μιὰ γυναῖκα δὲν δυσαρεστεῖται ἐναντίον ἑνὸς ἀνδρὸς γιατὶ αὐτὸς ἀρέσει καὶ σ' ἄλλες γυναῖκες. Φτάνει μονάχα νὰ ἔχῃ αὐτὴ τὴν προτίμησί του.

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΤΟΥ ΤΕΩΣ ΚΑΪΖΕΡ

Αἱ μηνύσεις τοῦ Κάϊζερ. Τὸ θέαμα ποὺ εἶδε ἕνας Νορβηγὸς χωρικός. Ὁ τραγικὸς ποδηλάτης. Στὸ βάθος τῆς ἀβύσσου. Στὴ θαλαμηγὸ «Χοεντζόλερν». Ἕνας μπάτσος στὸ μάγουλο τοῦ Κάϊζερ. Τὸ ἔκτακτο ναυτοδικεῖο, κλπ.

Στὰ Γερμανικὰ δικαστήρια ἔχουν ὑποβληθῇ ἐκ μέρους τοῦ πρώην Καΐζερ Γουλιέλμου ἕνα σωρὸ μηνύσεις ἐναντίον ὡρισμένων συγγραφέων καὶ ἐφημερίδων ἐπὶ ἐξυβρίσει καὶ συκοφαντίᾳ.

Μιὰ ἀπὸ τὶς μηνύσεις αὐτὲς στρέφεται ἐναντίον τῶν ἐφημερίδων «Φόλκςφρόϋντ» τῆς πόλεως Γκότα καὶ «Τζενεράλ Ἀντζάϊγερ» τοῦ Ντόρτμουντ, διότι ἐδημοσίευσαν τὴν ἀφήγησι ἑνὸς τραγικοῦ ἐπεισοδίου ποὺ συνέβη τὸ 1897 μεταξὺ τοῦ Κάϊζερ καὶ ἑνὸς ἀξιωματικοῦ του, κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς θαλασσίας ἐκδρομῆς του στὴν Βόρειο θάλασσα μὲ τὴ θαλαμηγό του. Ἰδοὺ πῶς συνέβη τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ τοῦ αὐτοκράτορος.

Ὁ Κάϊζερ

Στὰς 11 Ἰουνίου 1897, ἕνας γέρος χωρικὸς ἀπ' τὸ Ὄντε τῆς Νορβηγίας, καθόταν μαζὶ μὲ τὸ ἐγγονάκι του κοντὰ στὸν καταρράκτη Δάκτεφος. Ἕναν ἀπ' τοὺς ὡραιοτέρους καταρράκτες τῆς Νορβηγίας, ὅταν ξαφνικὰ εἶδε νὰ διαδραματίζεται μπροστὰ στὰ μάτια του σὲ μιὰ στιγμὴ μιὰ τραγικωτάτη σκηνή.

Ἕνας ἄνδρας μὲ στολὴ Γερμανοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ Ναυτικοῦ, παρουσιάστηκε μ' ἕνα ποδήλατο, τρέχοντας μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα τὸν κατήφορο τοῦ καταρράκτη. Δὲν ἄργησε νὰ φτάσῃ στὴν ἄκρη τοῦ γκρεμνοῦ, ἀπ' ὅπου ἔπεσε μέσ' στὴν δίνη τοῦ νεροῦ καὶ ἔγινε ἄφαντος.

Ἡ πρώτη σκέψις τοῦ γέρου χωρικοῦ ἦταν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ δυστυχήματος. Σχεδὸν ἀμέσως ὅμως εἶδε ἕναν ὅμιλο ἀξιωματικῶν ποὺ φοροῦσαν τὴν ἴδια στολὴ μὲ τὸν τραγικὸ ποδηλάτη, οἱ ὁποῖοι στεκόντουσαν κοντὰ στὸν καταρράκτη. Ἡ στάσις τους φανέρωνε ὅτι εἶχαν παραστῇ μάρτυρες τῆς τραγικῆς σκηνῆς χωρὶς νὰ κάνουν τίποτε γιὰ νὰ σώσουν τὸν συνάδελφό τους.

Σὲ λίγο οἱ ἀξιωματικοὶ ἐκεῖνοι κατέβηκαν στὸ χωριὸ Ὄντο καὶ εἰδοποίησαν τὶς τοπικὲς ἀρχές, ὅτι κάποιος συνάδελφός τους, ὁ ὑποπλοίαρχος φὸν Χάνκεν, ἐνῶ ἔτρεχε μὲ τὸ ποδήλατό του κοντὰ στὸν καταρράκτη ἔπεσε ἀπὸ ἀπροσεξία στὸ γκρεμνὸ καὶ σκοτώθηκε. Ἔπειτα ἐπιβιβάσθησαν σ' ἕνα κομψὸ πλοῖο μὲ Γερμανικὴ σημαία ποὺ ἦταν ἀγκυροβολημένο ἀπέναντι ἀπ' τὸ χωριό.

Τὸ πλοῖο ἐκεῖνο ἦταν τὸ «Χοεντζόλερν», ἡ περίφημη θαλαμηγὸς τοῦ Καΐζερ μὲ τὴν ὁποία ὁ Γερμανὸς αὐτοκράτωρ ἔκανε κάθε χρόνο θαλάσσιες ἐκδρομὲς στὰ παράλια τῆς Νορβηγίας.

Ἐπάνω στὴ θαλαμηγὸ ἐκείνη εἶχε διαδραματισθεῖ τὸ ἴδιο πρωῒ ἕνα δραματικὸ ἐπεισόδιο μεταξὺ τοῦ Κάϊζερ καὶ τοῦ ὑπολοχαγοῦ φὸν Χάνκεν, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ἦταν ὁ τραγικὸς θάνατος τοῦ τελευταίου.

Ἐδῶ ἡ θαλαμηγός του εἶχε ἀγκυροβολήσει ἀπέναντι στὸ χωριὸ Ὄντο, ὁ Κάϊζερ εἶχε βγῇ μὲ τὴν ἀκολουθία του γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ περίφημο παγοβουνὶ τοῦ Μπούασμπραε καὶ νὰ θαυμάσῃ τὸ ὑπέροχο θέαμα. Ἡ ἐκδρομὴ ἐπρόκειτο νὰ διαρκέσῃ πέντε ὧρες.

Μεταξὺ τῶν ἀξιωματικῶν ποὺ εἶχαν μείνει ἐπάνω στὴ «Χοεντζόλερν» συγκατελέγετο καὶ ὁ φὸν Χάνκεν, ὁ ὁποῖος ἦταν τῆς ὑπηρεσίας. Ὁ φὸν Χάνκεν ἦταν μανιώδης ποδηλάτης καὶ εἶχε μαζύ του μέσ' στὴν καμπίνα του ἕνα ποδήλατο γιὰ νὰ κάνῃ ἐκδρομὲς στὰ νορβηγικὰ τοπεῖα, ὁσάκις τοῦ ἐδίδετο εὐκαιρία.

Τὸ πρωῒ ἐκεῖνο ἐπωφελούμενος τῆς ἀπουσίας τοῦ Κάϊζερ καὶ τῆς ἀκολουθίας του, ὁ νεαρὸς ὑποπλοίαρχος ἔβγαλε τὸ ποδήλατο ἀπ' τὴν καμπίνα του καὶ ἔκανε μὲ αὐτὸ ἐπάνω στὸ κατάστρωμα διάφορα γυμνάσματα. Διασκέδαζε πολὺ καὶ ἦταν ἐντελῶς ἀφοσιωμένος στὸ σπόρ του, ὅταν ἔξαφνα κάποια στιγμὴ στάθηκε σὰν ἀπολιθωμένος. Ἐπάνω στὸ κατάστρωμα, ἀκριβῶς ἀπέναντί του, ἀντίκρυσε τὸν Κάϊζερ ποὺ εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴν ἐκδρομή του καὶ ὁ ὁποῖος τὸν κύτταξε ἀγριωπός.

Ὁ δυστυχὴς ὑποπλοίαρχος δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τὴν ἀτμάκατο τοῦ Καΐζερ ποὺ πλησίαζε στὴν θαλαμηγὸ καὶ συνεπῶς δὲν εἶχε προφθάσει νὰ παρατάξῃ τὴν φρουρὰ γιὰ νὰ παρουσιάσῃ ὅπλα στὸν Αὐτοκράτορα, ὅπως ἐπέβαλαν οἱ κανονισμοί.

Ὁ Καΐζερ ἔγινε ἔξω φρενῶν γιὰ τὴν ἀμέλεια ἐκείνη τοῦ ὑποπλοιάρχου του καὶ ἄρχισε νὰ τὸν βρίζῃ χυδαιότατα. Σὲ μιὰ στιγμὴ τοῦ ἀπηύθυνε λόγια τόσο βαρειὰ ὥστε ὁ ὑποπλοίαρχος δὲν βάσταξε. Ξεχνῶντας ποιὸς ἦταν αὐτὸς καὶ ποιὸς ἦταν ὁ συνομιλητής του ἀσυναισθήτως σήκωσε τὸ χέρι του καὶ κατάφερε κατὰ τοῦ Αὐτοκράτορος ἕναν μπάτσο μὲ τόση δύναμι ὥστε τὸν ἔρριξε κάτω.

Ὅλοι ὅσοι παρευρίσκοντο στὴ καταπληκτικὴ ἐκείνη σκηνὴ στάθηκαν σὰν ἀπολιθωμένοι...

Ὁ Καΐζερ σηκώθηκε χωρὶς νὰ πῇ λέξι, ἔφερε τὸ χέρι του στὸ πονεμένο μάγουλό του κι' ἐκύτταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν ὑποπλοίαρχο. Ἔπειτα ἀμίλητος πάντα, ἔκανε μιὰ χειρονομία ποὺ ἐσήμαινε ὅτι ἔπρεπε νὰ συλληφθῇ ὁ Χάνκεν καὶ μπῆκε στὸ διαμέρισμά του.

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα συνεκροτήθη ἐπάνω στὴν θαλαμηγὸ ἔκτακτο ναυτοδικεῖο ἀπὸ ἀνωτέρους ἀξιωματικούς, τὸ ὁποῖο χωρὶς μεγάλη διαδικασία καὶ χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις δίκασε καὶ κατεδίκασε τὸν ὑποπλοίαρχο Χάνκεν εἰς θάνατον.

Ἀμέσως παρουσίασαν τὴν ἀπόφασι τοῦ Καΐζερ, ὁ ὁποῖος τὴν ἐνέκρινε. Ὁ ὑποπλοίαρχος κανονικὰ ἔπρεπε νὰ τουφεκισθῇ. Ὁ Καΐζερ ὅμως τοῦ ἐπέτρεπε νὰ αὐτοκτονήσῃ μὲ ἕναν τρόπο τὸν ὁποῖον θὰ διάλεγε ὁ ἴδιος οὕτως ὥστε νὰ φανῇ ὅτι σκοτώθηκε τυχαίως. Ἔτσι δὲν θὰ ἐβάρυνε τὴν οἰκογένειά του ἡ ἀτίμωσις μιᾶς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως. «Ἦταν, εἶπε ὁ Κάϊζερ, μιὰ χάρις ποὺ ἔκανε στὸν ὑποπλοίαρχο λόγῳ τοῦ ἀμέμπτου παρελθόντος του». Οὐσιαστικῶς ὅμως ἦταν ἕνας τρόπος νὰ σκεπασθῇ ἡ ὑπόθεσις καὶ νὰ μὴν ἀποκαλυφθοῦν ἡ λεπτομέρειές της στὸ πολὺ κοινόν.

Συνέπεια τῆς ἀποφάσεως τοῦ ναυτοδικείου καὶ τῆς χάριτος τοῦ Κάϊζερ ἦταν ἡ τραγικὴ σκηνὴ ποὺ εἶδε ὁ γέρος χωρικὸς τοῦ Ὄντο καὶ τὸ ἐγγονάκι του.

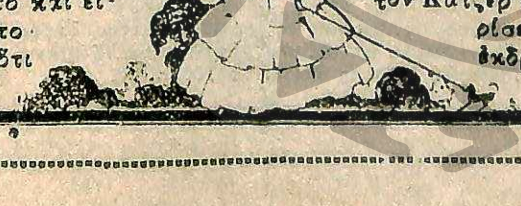

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Ο ΜΙΜΙΚΟΣ ΚΑΙ Η ΜΑΙΡΗ

Ἱστορικὴ σελίς, σὲ τρεῖς συνέχειες, μὲ τὰ παρασκήνια τοῦ δράματος αὐτοῦ, μὲ ἀγνώστους λεπτομερείας, κτλ. κτλ.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΚΩ (ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΤΟΥ ΒΑΛΟΥΑ)

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ὁ Ντ' Ὠμπιὰκ λοιπὸν παρ' ὅλα τὰ ροῦσα μαλλιά, τὴ ζαρωμένη ἐπιδερμίδα του καὶ τὴν κατακόκκινη μύτη του ἔγινε ἐπίσημος φίλος τῆς ἀπογόνου αὐτῆς τῶν Μεδίκων καὶ τῶν Βαλλουᾶ. Ὁ διοικητὴς τοῦ Καρλᾶ, ὁ ὁποῖος ἔφερε στὸ φῶς, τὸ μυστικὸ αὐτό, δηλητηριάστηκε κατόπιν διαταγῆς τῆς Μαργαρίτας. Συγχρόνως ὅμως μὲ τοὺς βασιλικοὺς ἔρωτάς του, ὁ ντ' Ὠμπιὰκ φρόντιζε νὰ ἐπαναστατήσῃ τοὺς Γασκώνους ἐναντίον τοῦ βασιλέως, μὰ τὸ σχέδιό του ἀπεκαλύφθη καὶ ἀναγκάστηκαν νὰ φύγουν κρυφά. Ὁ μαρκήσιος ὅμως Κανιγιὰκ τοὺς κατεδίωξε καὶ στὸ τέλος, συνέλαβε τὴ Μαργαρίτα μὲ τὸ φίλο της «τὸν ὁποῖο βγῆκε κρυμένο κάτω ἀπὸ ἕνα σωρὸ κουρέλια, χωρὶς γενειάδα καὶ χωρὶς μαλλιά, γιατὶ τοῦ τὰ εἶχε κόψει ἡ Μαργαρίτα γιὰ νὰ τὸν μεταμφιέσῃ καλύτερα». Ὁ Κανιγιάκ, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐρωτευμένος ἤδη μὲ τὴ Μαργαρίτα, δείχτηκε διπλὰ αὐστηρὸς πρὸς τὸν ἐπαναστάτη ντ' Ὠμπιὰκ ποὺ ἦταν καὶ ἀντίζηλος στὸν ἔρωτά του. Τὸν ἀπηγχόνισε στὸ Αἰγπέρς. Ἐκεῖνος ὅμως ὡς τὴν τελευταία του στιγμὴ φιλοῦσε ἕνα μανσὸν ἀπὸ βελοῦδο μπλὲ ποὺ τοῦ εἶχε χαρίσει ἡ βασίλισσα.

Ὁ Κανιγιάκ, ἀφοῦ ξέκανε τὸν ἀντίζηλό του, μιὰ φροντίδα εἶχε πειά : πῶς ν' ἀρέσῃ στὴ Μαργαρίτα. Καὶ νοιαζόταν πολὺ γι' αὐτὸ γιατὶ οὔτε νέος ἦταν, οὔτε ὡραῖος, οὔτε καὶ καθόλου καθαρός. Γι' αὐτὸ καὶ φρόντισε νὰ μεταμορφωθῇ μπρὸς στὰ μάτια τῆς ὡραίας του αἰχμαλώτου. Μιὰ μέρα τέλος γονάτισε μπροστά της καὶ τῆς ἐξομολογήθηκε τὸν ἔρωτά του. Ἐκείνη ἂν καὶ δὲν ἔνοιωθε καμμιὰ συμπάθεια γι' αὐτόν, ἔκανε γιὰ τὸ συμφέρον της πὼς τὸν ἀγαποῦσε. Ἐκεῖνος τὸ πίστευε καὶ στὸ τέλος τὴν ἄφησε ἀπόλυτο κυρία τοῦ πύργου Οὐσσόν, ὅπου τὴν εἶχε ὁδηγήσει. Γιὰ νὰ πετύχῃ πέρα γιὰ πέρα τοὺς σκοπούς της, ἡ Μαργαρίτα τοῦ παραπονέθηκε ὅτι θὰ ζοῦσε καλύτερα μαζί του, ἂν τῆς ἔδειχνε περισσότερη ἐμπιστοσύνη. Ὁ Κανιγιὰκ γιὰ νὰ τῆς φανῇ τότε εὐχάριστος ἀντικατέστησε τὴ φρουρὰ τοῦ πύργου μὲ ἄλλους ἄντρες ἔμπιστους τῆς βασιλίσσης. Μὰ ὅταν ἐκεῖνος γύρισε πάλι στὸν πύργο ἀπ' τὰ περίχωρα ὅπου εἶχε συνοδεύσει τὴ φρουρά, ἡ Μαργαρίτα τοῦ ἔκλεισε τὴν πόρτα τοῦ φρουρίου κατάμουτρα κι' οὔτε θέλησε πειὰ νὰ ἀκούσῃ νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτό...

Ἡ βασίλισσα ἔπιασε τότε φίλο κάποιον Δομινί, παιδὶ ἑνὸς λεβητοποιοῦ, ποὺ τὸ γνώρισε μέσα στὸν καθεδρικὸ ναὸ ὅπου τραγουδοῦσε στὸ χορό. Τὴν εἶχε γοητεύσει ἡ φωνή του καὶ τὸν ἔκανε ἰδιαίτερο γραμματέα της. Αὐτὸς ἦταν ὁ πιὸ ἀγαπημένος ἀπ' ὅλους της τοὺς φίλους.

* * *

Ἀπ' ὅλα αὐτά, καταλαβαίνει κανεὶς εὔκολα ὅτι ὁ Ἐρρῖκος τῆς Ναβάρρας, ὁ ὁποῖος ἐντωμεταξὺ γίνηκε καὶ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ἐπιθυμοῦσε ἐξαιρετικὰ νὰ χωρίσῃ ὁλότελα καὶ γιὰ πάντα ἀπὸ μιὰ τέτοια γυναῖκα ποὺ τὸν ἐντρέπιαζε μὲ τὴ διαγωγή της. Ἡ πρῶτες προτάσεις διαζυγίου ποὺ ἔκανε χρονολογοῦνται ἀπὸ τὸ 1593. Μὰ μόλις στὶς 29 Ἰουλίου 1599, ἡ Μαργαρίτα τοῦ ἔδωσε τὴν ἐπίσημη συγκατάθεσή της. Μολονότι συγκινήθηκε ὁ Ἐρρῖκος ἀπ' αὐτό, ὡστόσο, κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του τώρα, μόλις μετὰ ἕξη χρόνια τῆς ἐπέτρεψε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ Παρίσι ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔλειπε εἰκοσιπέντε ὁλόκληρα χρόνια.

Γονάτισε μπροστά της καὶ τῆς ἐξομολογήθηκε τὸν ἔρωτά του...

Ἡ ἐμφάνισις τῆς Μαργαρίτας στὸ Παρίσι ἔκανε τὴν ἐντύπωση νεκραναστάσεως. Ὁ βασιλεὺς ἀμέσως, μόλις ἐκείνη ἔφτασ' ἐκεῖ, ἔσπευσε νὰ τῆς κάνῃ δυὸ συστάσεις : καὶ πρῶτον, γιὰ νὰ μὴ βλάπτῃ τὴν ὑγεία της, νὰ μὴ κάνῃ, ὅπως συνήθιζε τὴ νύχτα μέρα καὶ τὴ μέρα νύχτα καὶ δεύτερο νὰ περιορίσῃ λίγο τὴν ἐλευθεριότητά της καὶ νὰ γίνῃ κάπως νοικοκυρά, γιατὶ δὲν ἤτανε πειὰ κοριτσάκι. Ἐκείνη τότε τοῦ ἀπάντησε μὲ εἰλικρίνεια : «Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ. Μὰ δὲν ἔκανε οὔτε αὐτὸ ποὺ μποροῦσε.

Ἡ Μαργαρίτα, ὕστερ' ἀπὸ διάφορα μέγαρα ποὺ ἄλλαξε, ἐγκαταστάθηκε στὸ τέλος, σ' ἕνα ἀνάκτορο τὸ ὁποῖο ἀγόρασε στὸ προάστειο τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, κοντὰ στὸ Σηκουάνα, καὶ στὸ ὁποῖο ἔκανε μεγάλες ἐπισκευές.

Ἐκεῖ περιεβλήθη τὸ μοναστικὸ ἔνδυμα, χωρὶς ὅμως μ' αὐτὸ νὰ γίνῃ καὶ πιὸ ἐνάρετη, γιατί, ὅταν δὲν βρισκόταν στὴν ἐκκλησία, βρισκόταν σίγουρα στὸ δωμάτιό της μὲ κάποιο φίλο της.

Κι' ὁ θρησκευτικὸς ζῆλος τῆς Μαργαρίτας ἦτανε πολὺ παράδοξος. Ἔβαλε κ' ἔχτισαν, πραγματοποιῶντας ἕνα «τάμα» της, στὸ Παρίσι, κοντὰ στὸ ἀνάκτορό της, ἕνα μοναστήρι στὸ ὁποῖο ἔδωσε τὸ ἀλλόκοτο ὄνομα «Βωμὸς τοῦ Ἰακώβ», τὸ δὲ παρεκκλήσιό του τὸ βάφτισε «Παρεκκλήσιο τῶν Αἴνων». Ἐκεῖ, κατὰ διαταγή της δεκατέσσερες ἀδελφοὶ μοναχοὶ ἔψελναν ἀδιάκοπα νύχτα καὶ μέρα, ἀνὰ δύο, ἀντικαθιστάμενοι κάθε μιὰ ὥρα. Οἱ ὕμνοι καὶ ψαλμοὶ ποὺ τραγουδοῦσαν εἰς δόξαν τοῦ Κυρίου ἦσαν τονισμένοι σὲ μοντέρνους σκοπούς. Στοὺς μοναχοὺς αὐτοὺς ἀπαγορευότανε ἀπολύτως ἡ ἔξοδός τους ἀπὸ τὸ μοναστήρι καὶ ἡ ἐπικοινωνία τους μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Ὁ τέως σύζυγός της Ἐρρῖκος IV γελοῦσε μ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἐκκεντρικότητές της. Μὰ γελοῦσε λιγώτερο ὅταν τοῦ παρουσίαζαν τοὺς λογαριασμοὺς τῶν ἐξόδων της γιὰ νὰ τοὺς πληρώσῃ. Πολὺ ἀκριβὰ τοῦ στοίχιζε, καὶ μετὰ τὸ διαζύγιό τους, ἡ πρώτη του γυναῖκα !

* * *

Ἡ τελευταία ἐρωτικὴ περιπέτεια τῆς Μαργαρίτας ἀξίζει ν' ἀναφερθῇ ἐδῶ ἐξ αἰτίας τῆς διπλὰ τραγικῆς λύσεώς της.

Βρισκόμαστε στὸ 1608, ἡ βασίλισσα Μαργαρίτα ἤτανε τότε πενῆντα ἕξη χρόνων. Μ' αὐτὸ δὲν τὴν ἐμπόδιζε νὰ ἔχῃ δυὸ φίλους συγχρόνως : ἕνα δεκαεφτάχρονο νέο ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, ὀνόματι Βερνόν, καὶ τὸ γυιὸ ἑνὸς ξυλουργοῦ ἀπὸ τὸ Ἄρλ ποὺ ἦταν ἄλλοτε λακὲς στὸ παλάτι καὶ λεγόταν Σαὶν Ζουλιέν.

Μιὰ μέρα ὁ Βερνὸν βρῆκε τὸν Σαὶν Ζουλιὲν μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Μαργαρίτας. Ἕνας λογικὸς ἄνθρωπος θὰ γελοῦσε μ' αὐτό. Ὁ Βερνὸν ὅμως, ποὺ ἦταν δεκαοχτὼ χρόνων, θύμωσε, ἔκλαψε, φώναξε..

Ἡ Μαργαρίτα τότε τὸν διέταξε νὰ πάῃ νὰ κλάψῃ καὶ νὰ φωνάξῃ ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιό της.

Ἐκεῖνος βγῆκε πράγματι ἔξω. Ἐκεῖ περίμενε στὴν πόρτα τὴν ἔξοδο τοῦ ἀντιζήλου του. Μόλις βγῆκε ἔξω κεῖνος, τὸν σκότωσε μὲ μιὰ πιστολιά.

Ἡ Μαργαρίτα, ἔξω φρενῶν τότε, ἐζήτησε ἀπὸ τὸ βασιλέα τὴν παραδειγματικὴ τιμωρία τοῦ ζηλιάρη φίλου της. Ἀπεκεφάλισαν λοιπὸν τὸ δυστυχισμένο παιδί, μπρὸς στὸ παλάτι τῆς βασιλίσσης, κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς κρεββατοκάμαρής της.

Ἂς ὁμολογήσωμ' ἐδῶ ὅτι ὁ Ἐρρῖκος IV, ὁ ἐπωνομασθεὶς καὶ «καλὸς βασιλεὺς» φάνηκε σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι κάπως περισσότερο ἀπ' ὅτι ἔπρεπε λεπτὸς ἀπέναντι τῆς πρώην συζύγου του. Μποροῦσε νὰ τὸν διασκέδαζε τὸ γεγονὸς ὅτι ἐκείνη εἶχε τριανταέξη φίλους, μὰ τὸ νὰ τοῦ ζητάῃ καὶ νὰ πετύχῃ τὸ θάνατο ἐκείνων ἀπ' αὐτοὺς ἀπ' τοὺς ὁποίους δὲν ἦταν εὐχαριστημένη, αὐτὸ ἦταν πάρα πολὺ !...

* * *

Ἡ Μαργαρίτα πέθανε στὶς 27 Μαρτίου 1615 σὲ ἡλικία ἑξῆντα τριῶν χρόνων. Ὑπῆρξε μιὰ θλιβερὴ βασίλισσα, παρ' ὅλα ὅσα ἔγραψαν, γιὰ νὰ ἐλαφρώσουν τὴ θέση της διάφοροι συγγραφεῖς μὲ τὸν Ἀλέξανδρο Δουμᾶ πρῶτο.

ΤΕΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ
Στὴ σειρὰ τῶν ἐρώτων τῶν διασήμων γυναικῶν
Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΑΝΔΑΥΛΟΥ
Παθητικώτατο, γλυκύτατο, ἐρωτικώτατο ἱστορικὸ ἀνάγνωσμα ἑλληνικῆς ὑποθέσεως, διαδραματιζόμενο στὴ Λυδία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας κατὰ τὸ 700 π. Χ.

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΦΑΛΚ

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

— Ὄχι Κολέτ, ὄχι παιδί μου, δὲν θὰ τὸν παντρευτῇς !

— Κ' ἐγώ, μαμά, σοῦ λέω πὼς τὸν ἀγαπῶ καὶ θὰ τὸν πάρω. Εἶνε ὡραῖος, κομψὸς καὶ τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί μου.

— Ἄχ! πόσο μετανοῶ τώρα ποὺ σ' ἄφισα νὰ χορέψῃς, νὰ βγῇς περίπατο καὶ νὰ κάνῃς μπάνιο μαζί του! Μὰ τί φαντάσθηκες, παιδί μου, πὼς δὲν ζήτησα νὰ πάρω πληροφορίες γιὰ τὸν κύριο αὐτόν; Καὶ ξέρεις τί ἔμαθα; Εἶνε ἕνας τεμπέλης, κανεὶς δὲν γνωρίζει ἀπὸ ποῦ κρατᾶ ἡ σκούφια του, πῶς ζῇ μ' ἄδηλους πόρους καὶ σ' ἔχει βάλει στὸ μάτι μονάχα γιὰ τὴν προῖκα σου !...

— Ἐκεῖνοι ποὺ σοῦ τὰ εἶπαν ὅλ' αὐτὰ εἶνε φθονεροὶ καὶ κακόπιστοι ἄνθρωποι...

— Κολέτ, παιδί μου, ἔλα στὰ σύγκαλά σου.

— Τίποτα ! Τελείωσε ! Μιὰ φορὰ μιλάω ἐγώ! Τὸν ἀγαπῶ καὶ θὰ τὸν πάρω ! Μάλιστα !

Καὶ ἡ Κολέτ—μιὰ ὡραία ξανθιὰ νέα ὡς εἴκοσι ἐτῶν, ἔφυγε ἀπ' τὸ δωμάτιο, χτυπῶντας μὲ δύναμι τὴν πόρτα πίσω της. Ἡ μητέρα της ἔμεινε μόνη στὸ σαλόνι, τὸ ὁποῖο ἤτανε κομψὰ ἐπιπλωμένο μὲ ὡραῖα ἔπιπλα παληοῦ ρυθμοῦ καὶ μὲ διάφορα κομψοτεχνήματα.

Ὅταν ἡ κυρία Λεφόλ, ἡ μητέρα τῆς Κολέτ, ἔμεινε χήρα σὲ ἡλικία 35 ἐτῶν, ἀπεφάσισε, γιὰ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα, νὰ κάνῃ ἐμπόριο παλαιῶν πολυτίμων ἀντικειμένων. Μὲ τὸ λεπτὸ γοῦστο ποὺ τὴν διέκρινε καὶ μὲ τὸ πρόσχαρο μειδίαμά της, τὰ κατάφερε νὰ δημιουργήσῃ μιὰ καλὴ καὶ μόνιμη πελατεία. Καὶ τώρα σὲ ἡλικία 60 ἐτῶν, ἡ κυρία Λεφόλ—πάντα ὡραία καὶ ἐπιθυμητὴ—εἶχε ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὸ ἐμπόριο, μ' ἕνα ἀρκετὰ καλὸ εἰσόδημα, ἀποφασισμένη νὰ καλοθρέψῃ τὴ μοναχοκόρη της τὴν Κολέτ. Καὶ ὅμως : ἡ ἄμυαλη ἡ Κολὲτ πῆγε καὶ μπλέχτηκε στὰ δίχτυα ἑνὸς ἀσυνείδητου τυχοθήρα !

— Ἂς εἶνε ! ἐγὼ φταίω γι' αὐτό ! εἶπε μὲ τὸ νοῦ της ἡ κυρία Λεφόλ. Ἔπρεπε νὰ τῆς δώσω καλύτερη ἀνατροφή ..

Ἀχ! τί εὔκολα ποὺ ξεμυαλίζονται σήμερα οἱ νέες !... Μὰ τὸ καλύτερο ποὺ ἔχω νὰ κάνω εἶνε νὰ τρέξω νὰ ἐνεργήσω γιὰ νὰ μὴ γίνῃ αὐτὸς ὁ γάμος... Μά, τί νὰ κάνω, τί νὰ κάνω!...

Ἔξαφνα, τὸ πρόσωπο τῆς κυρίας Λεφὸλ φωτίσθηκε ἀπὸ χαρά.

— Βρῆκα ! φώναξε.

Πέρασε στὴν τουαλέττα της, ἄλλαξε βιαστικὰ—καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγο χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ μικροῦ ἀπαρτεμὰν ποὺ κρατοῦσε ὁ κ. Φερνάνδος Τροπέθ, σ' ἕνα ἀπ' τοὺς κεντρικωτέρους δρόμους τοῦ Ὠτεΐγ. Ἕνας νεαρὸς καὶ ὡραῖος ὑπηρέτης τὴν ὡδήγησε σ' ἕνα ξωτικὸ σαλονάκι, μὲ πολύχρωμα μαξιλαράκια ἁπλωμένα παντοῦ καὶ μὲ μοντέρνα ἰδιότροπα ἔπιπλα. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο παρουσιάστηκε καὶ ὁ Φερνάνδος Τροπέθ, πεταχτός, χαριτωμένος, χλωμοπρόσωπος, ἀρωματισμένος, εὐγενικώτατος...

— Ὤ, τὴν ἀγαπητή μου κυρία Λεφόλ ! ἀνεφώνησε... Ποῦ ὀφείλω ν' ἀποδώσω τὴν τιμὴ τῆς ἐπισκέψεώς σας ;

— Μὴ μεταχειρίζεσθε, σᾶς παρακαλῶ πολύ, τὴ λέξι «τιμή», τοῦ εἶπε ἡ κυρία Λεφόλ, γιατὶ δὲν πρόκειται νὰ γίνετε γαμπρός μου.

Ὁ κ. Φερνάνδος Τροπὲθ χαμογέλασε διακριτικά.

— Δὲν θὰ πάρετε τὴν κόρη μου γυναίκα—ἐξακολούθησε ἡ κυρία Λεφόλ—ἐπειδὴ ἔχετε βάλει στὸ μάτι τὴν προῖκα της...

— Ὢ ! κυρία Λεφόλ, πῶς μπορέσατε νὰ τὸ φαντασθῆτε τέτοιο πρᾶγμα !...

— Ἐξάλλου, κύριε Τροπέθ, προορίζω τὴν κόρη μου γι' ἄλλου...

— Μά, τὴν ἔχετε ρωτήσει καὶ τὴν ἴδια, ἂν τὰ γοῦστα της συμφωνοῦν μὲ τὰ δικά σας γοῦστα ;

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, δὲν ἦρθα ἐδῶ γιὰ ν' ἀνοίξουμε τέτοια συζήτησι. Ἔχετε αὐτὴ τὴ στιγμὴ μπροστά σας...

— Μιὰ κυρία λιγάκι θυμωμένη, τὴν ὁποία ὅμως ὁ θυμὸς τὴν κάνει νὰ φαίνεται ἐξαιρετικὰ ὡραία !... τὴν διέκοψε ὁ Τροπέθ, ὑποκλινόμενος ἱπποτικώτατα.

— Κύριε Τροπέθ, νὰ μοῦ κάνετε σᾶς παρακαλῶ τὴ χάρη ν' ἀφίσετε κατὰ μέρος τὰ κρύα κομπλιμέντα. Ἔχετε, λοιπόν, μπροστά σας μιὰ μητέρα ποὺ σᾶς ζητάει νὰ τῆς δώσετε πίσω τὴν κόρη της. Σημειώσατε δὲ πὼς αὐτὴ ἡ μητέρα εἶνε διατεθειμένη νὰ πληρώσῃ ἀκριβὰ αὐτὴ τὴ θυσία σας.

— Ὢ ! κυρία μου, τί εἶνε αὐτὰ ποὺ λέτε..., εἶπε ὁ Τροπέθ.

Μὰ ἡ κυρία Λεφὸλ δὲν ἤτανε γυναίκα νὰ δειλιάσῃ.

— Κύριε Τροπέθ, εἶπε μὲ δυνατὴ φωνή, σᾶς ὑπογράφω ἕνα τσὲκ ἑκατὸ χιλιάδων φράγκων ἂν διακόψετε μὲ τὴν κόρη μου κάθε σχέση...

— Ὢ ! κυρία μου !...

* * *

...Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Κολὲτ ὡρμοῦσε σὰν ἀστραπὴ στὴν κάμαρα τῆς μητέρας της, κρατῶντας στὸ χέρι ἕνα γρᾶμμα.

— Ὁ Φερνάνδος Τροπέθ, εἶπε ἡ Κολὲτ μὲ συγκινημένη φωνή, μοῦ δίνει πίσω τὸ λόγο του...

— Ἔ, καὶ ὕστερα ; ρώτησε ἡ μητέρα της, προσποιουμένη ὅτι τότε μάθαινε γιὰ πρώτη φορὰ αὐτὸ τὸ νέο... Γι' αὐτὸ χολοσκᾶς, παιδάκι μου ; Ἀμ ἀπὸ κάτι τέτοιους παληανθρώπους, ὅλα πρέπει νὰ τὰ περιμένῃ κανείς. . . Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς θὰ βρῆκε ἄλλη προῖκα, μεγαλείτερη ἀπὸ τὴ δική σου...

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε ! ἀποκρίθηκε ἡ Κολὲτ μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ ἀγανάκτηση. Τὸ γράμμα του δὲν λέει τίποτα τὸ ὁριστικό... Θὰ πάω νὰ τὸν βρῶ σπίτι του καὶ θὰ τοῦ ζητήσω προφορικὲς ἐξηγήσεις. Δὲ θὰ μοῦ τὶς ἀρνηθῇ ὑποθέτω...

— Σοῦ τὸ ἀπαγορεύω νὰ τὸ κάνῃς αὐτό ! φώναξε τότε ἡ κυρία Λεφόλ. Μά, κουτὸ παιδί, ἔχασες τόσο πολὺ τὴν ἀξιοπρέπειά σου, ὥστε νὰ καταδεχθῇς νὰ πᾷς νὰ χτυπήσῃς τὴν πόρτα αὐτοῦ τοῦ τυχοδιώκτη ; Δὲν σὲ ἀναγνωρίζω πειά, κόρη μου...

Ἡ κυρία Λεφὸλ τὰ κατάφερε πράγματι νὰ συγκινήσῃ τὴν κόρη της στὸ πιὸ εὐαίσθητο σημεῖο της : στὴν περηφάνεια.

— Ναί, ἔχεις δίκηο, εἶπε ἡ Κολέτ. Δὲν θὰ πάω νὰ τὸν δῶ... Ὁ κύριος αὐτὸς δὲν ὑπάρχει πειὰ γιὰ μένα...

Καί, τὴν ἴδια στιγμή, ἡ Κολὲτ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της κλαίοντας μὲ δυνατὰ ἀναφυλλητά. Ἡ κυρία Λεφὸλ παρηγόρησε ὅσο καλύτερα μποροῦσε τὴν πονεμένη κόρη της καὶ ὕστερα τῆς εἶπε :

— Εἶσαι ὑποθέτω ἀρκετὰ χαριτωμένη γιὰ νὰ σ' ἐρωτευθῇ ἕνας ἄντρας καὶ χωρὶς προῖκα. Ἐλπίζω ὅτι τώρα θὰ κυττάξῃς μὲ μεγαλείτερη προσοχὴ τὸ νέο Παρμελώ, τὸ λαμπρὸ αὐτὸ παιδί, ποὺ σ' ἀγαπάει ἀπὸ καιρό. Συλλογίσου τί λαμπρὸ μέλλον τὸν περιμένει...

— Ναί, μαμά, ἀλλὰ ὁ νέος αὐτὸς μὲ παίρνει μὲ τὴν προῖκα ποὺ ἔχω ;

— Αὐτός, παιδί μου, ἐσένα μονάχα θέλει. Πρῶτα ὁ Θεός, δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν προῖκα σου... Ἄχ ! Κολέτ μου, σὲ συμβουλεύω σὰν μητέρα ποὺ θέλω τὸ καλό σου, νὰ δεχτῇς τὸ Βίκτωρα Παρμελώ. Θὰ γίνῃς εὐτυχισμένη μαζύ του...

— Ἔστω, μαμά, θὰ τὸν δεχθῶ. Ναί, θὰ τὸ κάνω αὐτὸ γιὰ νὰ δώσω στὸν ἄλλον νὰ καταλάβῃ πὼς τὸν περιφρονῶ, πὼς τὸν μισῶ.

Ὁ τόνος μὲ τὸν ὁποῖο ἡ Κολὲτ ἐπρόφερε τὰ τελευταῖα λόγια, ἔκανε τὴν πολύπειρη καὶ πολύξερη κυρία Λεφὸλ ν' ἀνησυχήσῃ. Ἡ Κολὲτ ἤτανε ἀκόμα θυμωμένη μὲ τὸ Φερνάνδο Τροπέθ. Ἄρα τὸν ἀγαποῦσε ἀκόμα, δὲν τὸν εἶχε βγάλει ἀκόμα ἀπὸ τὴν καρδιά της. Καὶ ποιὸς ξέρει ! ἴσως μιὰ τυχαία συνάντηση μὲ τὸν Τροπὲθ καὶ ξανάναβε στὴν καρδιὰ τῆς Κολὲτ τὸ μεγάλο αἴσθημά της. Ὁ Φερνάνδος εἶχε βέβαια ὑποσχεθῇ στὴν κυρία Λεφὸλ νὰ κρατήσῃ μυστικὴ τὴ συμφωνία τους—ὡστόσο ἐκείνη δὲν τοῦ εἶχε καμμιὰ ἀπολύτως ἐμπιστοσύνη. Τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα ἤτανε ν' ἀπομακρυνθῇ ὁ ἐπικίνδυνος γόης. Ἡ κυρία Λεφὸλ πῆγε καὶ τὸν θερμοπαρακάλεσε νὰ πάῃ νὰ ἐγκατασταθῇ ἀλλοῦ... Ἐκεῖνος ὅμως ἀρνήθηκε, προφασιζόμενος πὼς οἱ πολλαπλὲς ὑποθέσεις του δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ μετακινηθῇ.

— Ἔννοια σας καὶ θ' ἀναγνωρίσω τὴ μεγάλη ὑπηρεσία ποὺ θὰ μοῦ προσφέρετε, εἶπε στὸ τέλος ἡ κυρία Λεφόλ, καταλαβαίνοντας πὼς μονάχα μ' αὐτὸ τὸ μέσο θὰ ἔπειθε τὸ φιλοχρήματο Φερνάνδο...

— Ἆ ! ἔτσι λοιπόν, ἔ ; τὴ ρώτησε τότε κεῖνος μὲ φωνὴ θωπευτική, γλυκοχαμογελῶντας.

— Θὰ σᾶς νοικιάσω μιὰ ἐξοχικὴ ἔπαυλη μακρυὰ ἀπὸ δῶ, τοῦ εἶπε ἡ κυρία Λεφόλ. Καὶ γιὰ νὰ μὴ μοῦ τὸ σκάσετε ἀπὸ κεῖ σᾶς προειδοποιῶ πὼς θἄρχωμαι συχνὰ νὰ κάνω αἰφνηδιασμοὺς στὴν ἔπαυλή σας, καὶ νὰ βλέπω ἂν κρατᾶτε πράγματι τὴν ὑπόσχεσή σας.

— Ἀφοῦ θὰ ἔρχεσθε νὰ μὲ βλέπετε στὸ ἐρημητήριό μου, δὲν θὰ ἔχω τίποτ' ἄλλο καλύτερο νὰ ἐπιθυμήσω... Τῆς εἶπε τότε μὲ γλυκύτατο μειδίαμα ὁ Φερνάνδος Τροπέθ. Αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ μεγαλείτερη εὐτυχία τῆς ζωῆς μου, ἀγαπητή μου κυρία...

— Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες φεύγουμε, ἀποκρίθηκε ἡ κυρία Λεφόλ, κάνοντας πὼς δὲν κατάλαβε τὸ κομπλιμέντο...

Ἡ καϋμένη ἡ κυρία Λεφόλ : γιὰ νὰ σώσῃ τὴν Κολὲτ ἀπὸ τὴν γοητεία ποὺ ἐξασκοῦσε πάνω της ὁ τυχοδιώκτης ἀπεφάσιζε νὰ τὸν ἔχῃ αὐτὴ βάρος...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ἡ κυρία Λεφὸλ ἀνεκοίνωσε στὴν κόρη της πὼς ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ πάῃ στὰς Κάννας γιὰ νὰ κανονίσῃ μερικὲς ὑποθέσεις της. Ἐνεπιστεύθη τὴν κόρη της στὴν ἐπίβλεψη μιᾶς γρηᾶς γειτόνισσας. Κουβάλησε τὸ Βίκτωρα σπίτι της, τὸν ἔρριξε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Κολέτ, τοὺς εἶδε ν' ἀνταλλάσσουν μπροστά της τὸ φίλημα τοῦ ἀρραβῶνος καὶ ὕστερα ἔφυγε γιὰ τὰς Κάννας. Ὁ Τροπὲθ εἶχε ξεκινήσει μιὰ μέρα πιὸ μπροστά. Ἐκεῖ τοῦ εἶχε νοικιάσει μιὰ θαυμασία βίλλα.

Ὅταν ἡ κυρία Λεφὸλ ἔφτασε κεῖ θέλησε νὰ τοῦ ὑπογράψῃ ἕνα τσέκ. Ἐκεῖνος ὅμως ἀρνήθηκε :

— Ὄχι, τῆς εἶπε, δὲν θέλω πειὰ νὰ δεχθῶ ἀπὸ σᾶς χρήματα... Τώρα ποὺ σᾶς ἐγνώρισα καλύτερα, αἰσθάνομαι γιὰ σᾶς ἐξαιρετικὴ ἐκτίμηση καὶ συμπάθεια. Θὰ προτιμοῦσα ἀντὶ χρήματα νὰ ἔχω ἁπλῶς τὴ φιλία σας.

— Μά, τὴν ἔχετε, ἀγαπητέ μου φίλε, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ κυρία Λεφὸλ συγκινημένη.

Πέρασαν ἀρκετὲς μέρες μαζύ. Ὁ Φερνάνδος δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὴν περιποιηθῇ. Ἕνα βράδυ, ἐνῶ χόρευαν στὸ χὼλ ἑνὸς μεγάλου ξενοδοχείου τῆς ψιθύρισε στ' αὐτί :

— Πόσον ἐλαφρὰ εἶσθε, κυρία μου ! Καὶ μὲ τί χάρη χορεύετε !

— Ψεύτη, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη γελῶντας μὲ φιλαρέσκεια.

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ βδομάδα, ἡ κυρία Λεφὸλ ἐπέστρεψε σπίτι της. Ἀρραβώνιασε ἐπισήμως τὴν κόρη της μὲ τὸ Βίκτωρα. Καί, μέχρι τὴ μέρα ποὺ ἔκαναν τοὺς γάμους των, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μῆνες δηλαδή, ἡ κυρία Λεφὸλ ἤτανε ὑποχρεωμένη νὰ πηγαίνῃ στὰς Κάννας γιὰ «σοβαρὲς ὑποθέσεις».

Τὴν ἐπαύριο τοῦ γάμου τῆς κόρης της, ἡ κυρία Λεφὸλ πῆγε καὶ ἐγκαταστάθηκε γιὰ πάντα στὰς Κάννας, μαζὶ μὲ τὸν Φερνάνδο Τροπέθ. Εἶχε θυσιαστεῖ, ἡ καϋμένη, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐτυχία καὶ τὴν ἡσυχία τῆς κόρης της.

Στὸ μεταξύ, μερικὲς παράξενες διαδόσεις ἔφθασαν ὡς τ' αὐτιὰ τοῦ γαμπροῦ καὶ τῆς κόρης της. Οἱ κακὲς γλῶσσες ἔλεγαν πὼς ἡ κυρία Λεφὸλ εἶχε ξεμυαλιστεῖ ἀπὸ κάποιο τυχοδιώκτη, κάποιο βαρῶνο Τερναί (ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Τροπέθ) καὶ πὼς ἐσκόπευε μάλιστα νὰ τὸν παντρευτῇ.

Ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ἡ Κολέτ, ἔμπηξε τὰ γέλια.

— Ἆ ! μὰ αὐτὸ εἶνε ἀδύνατο ! εἶπε τοῦ ἀνδρός της. Ἡ μαμὰ δὲν εἶνε γυναίκα νὰ πέσῃ εὔκολα θῦμα ἑνὸς τυχοδιώκτου. Τοὺς ξέρει καλὰ τοὺς ἄντρες ! Ὁ βαρῶνος Τερναὶ θὰ εἶνε τίμιος...

Καί, ἀπὸ μέσα της, ἡ Κολὲτ συνεπλήρωσε :

— «Πῶς μπορεῖ ἡ μαμὰ νὰ μπλεχτῇ στὰ δίχτυα ἑνὸς τυχοδιώκτου, ἀφοῦ ἐκείνη μὲ γλύτωσε ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ Φερνάνδου Τροπέθ !»

ΑΝΡΥ ΦΑΛΚ

ΤΑ ΕΞΩΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΩΝ ΧΙΛΙΩΝ ΚΑΙ ΜΙΑΣ ΗΜΕΡΩΝ

Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΧΑΛΙΜΑ

ΣΤΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ ΤΩΝ ΘΡΥΛΛΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ ἂν δὲν θέλετε νὰ ἐκδικηθῆτε ἐσεῖς μὲ τὸ χέρι σας, ἀφῆστε με ἐμένα νὰ τιμωρήσω αὐτὴ τὴν ἄθλια ποὺ βάφηκε μὲ τὸ αἷμα ἑνὸς παιδιοῦ.

Κι' ἐπῆρε ἀμέσως τὸ μαχαῖρι κι' ἑτοιμάσθηκε νὰ τὸ μπήξῃ στὴν καρδιὰ τῆς Ρεψίμας, ποὺ εἶχε μείνει τόσο κατάπληκτη ἀπὸ ὅσα ἔβλεπε καὶ ἄκουγε εἰς βάρος της, ὥστε σιωποῦσε σὰν νὰ εἶχε παγώσει ἡ φωνὴ στὸ λάρυγγά της. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ἀράπης εἶχε ὑψώσει τὸ μαχαῖρι γιὰ νὰ τὴ χτυπήσῃ, χωρὶς ἐκείνη νὰ ἔχῃ τὴ δύναμι νὰ μιλήσῃ γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ, ὁ μαῦρος τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι καὶ τὸν ἐμπόδισε.

— Τί κάνετε; τοῦ εἶπε ὁ Καλίντ. Μ' ἐμποδίζετε νὰ τιμωρήσω μιὰ κακὴ γυναῖκα ποὺ ξέχασε πῶς ἔφαγε ἐδῶ ψωμὶ κι' ἁλάτι; Θ' ἀφῆστε νὰ βορύνῃ τὴ γῆ ἕνα τέρας ποὺ θὰ κάμῃ κι' ἄλλα ἐγκλήματα, ἂν βρῇ τὴν εὐκαιρία.

Καὶ σήκωσε τὸ μαχαῖρι γιὰ δεύτερη φορά, μὲ μεγαλείτερη μάλιστα ὁρμὴ γιὰ νὰ εἶνε θανάσιμο, ἀλλὰ ὁ μαῦρος τὸν κράτησε πάλι. Ὁ ληστὴς παρ' ὅλη τὴν ἀπελπισία του καὶ μολονότι ὅλα ἐφώναζαν ἐναντίον τῆς γυναίκας τοῦ Τεμίν, θεωροῦσε ἀκατανόητο ὅτι αὐτὴ ἦταν ἔνοχος. Ἤθελε νὰ τὴν ἀκούσῃ ν' ἀπολογηθῇ. Καὶ τὴ ρώτησε γιατὶ ἐδολοφόνησε τὸ παιδί του.

Ἐκείνη ἀπάντησε ὅτι δὲν ἤξερε τίποτα ἀπολύτως γι' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ τόσο σπαρακτικὰ ὥστε ὁ ληστὴς συγκινήθηκε.

Ὁ ἀράπης τὸ κατάλαβε καὶ παρὰ τὴν ἐπέμβασι τοῦ κυρίου του προσπάθησε πάλι νὰ τὴν τραβήξῃ κοντά του καὶ νὰ τὴν σκοτώσῃ. Ἀλλὰ ἡ βιασύνη ποὺ ἔδειχνε νὰ ξεμπερδέψῃ τὴ Ρεψίμα, δὲν ἄρεσε στὸ ληστὴ καὶ τὸν διέταξε ν' ἀποσυρθῇ.

— Πήγαινε Καλίντ, τοῦ εἶπε. Δείχνεις πάρα πολὺ ζῆλο. Δὲν θέλω νὰ σκοτωθῇ αὐτὴ ἡ γυναῖκα. Τὴν πιστεύω ἀθώα παρ' ὅλα τὰ φαινόμενα ποὺ εἶνε ἐναντίον της.

Ἀλλὰ οὔτε ἡ γυναῖκα τοῦ ληστῆ παρ' ὅλη τὴ λύπη της γιὰ τὸ παιδί της ἦταν βέβαιη ὅτι ἡ Ρεψίμα εἶχε κάμει τὸ ἔγκλημα ποὺ τῆς ἀπέδιδε ὁ Καλίντ. Καὶ εἶπε στὸν ἄνδρα της:

— Τὸ καλύτερο εἶνε νὰ διώξουμε αὐτὴ τὴ γυναῖκα, χωρὶς νὰ τῆς κάνουμε τὸ παραμικρὸ κακὸ ἀφοῦ δὲν εἴμαστε βέβαιοι ὅτι αὐτὴ σκότωσε τὸ παιδί.

Ὁ ληστὴς εὑρῆκε σωστὴ αὐτὴ τὴ γνώμη καὶ εἶπε στὴ Ρεψίμα:

— Καὶ ἀθώα ἂν εἶσθε δὲν μπορῶ πειὰ νὰ σᾶς κρατήσω ἐδῶ. Κάθε φορὰ ποὺ θὰ σᾶς βλέπουμε ἡ γυναῖκα μου κι' ἐγώ, θὰ θυμόμαστε τὸ παιδάκι μας, κι' αὐτὴ ἡ ἀνάμνησις θ' ἀνανεώνῃ τὸν πόνο μας. Φύγετε ἀπὸ αὐτὴ τὴ σκηνή, καὶ πηγαίνετε νὰ βρῆτε ἄσυλο ὅπου σᾶς ἀρέσῃ. Πρέπει νὰ εἶσθε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴ μετριοπάθειά μου. Ὄχι μόνο δὲν σᾶς ἀφαιρῶ τὴ ζωὴ ἀλλὰ καὶ θὰ σᾶς δώσω χρήματα γιὰ νὰ συντηρηθῆτε.

Ἡ Ρεψίμα τοῦ ἀπάντησε ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε δίκαιος καὶ ὅτι μιὰ μέρα θὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὸν δολοφόνο. Ὕστερα τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὴν καλωσύνη του καὶ ὅταν ἐκεῖνος ἔκαμε νὰ τῆς δώσῃ ἕνα πουγγὶ μ' ἑκατὸ φλουριὰ ἀρνήθηκε νὰ τὸ δεχθῇ.

— Κρατῆστε τὰ χρήματά σας τοῦ εἶπε, καὶ ἀφῆστε με στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς θὰ φροντίσῃ γιὰ μένα.

— Ὄχι, ὄχι, εἶπε ὁ ληστής. Ἔχω τὴν ἀξίωσι νὰ πάρετε αὐτὰ τὰ χρήματα. Θὰ σᾶς χρησιμεύσουν.

Ἡ ἐπιμονή του ἦταν τόση ὥστε ἐκείνη τὰ δέχτηκε, καὶ ἀφοῦ παρεκάλεσε τὴ γυναῖκα τοῦ ληστῆ νὰ μὴ λέῃ κακὸ λόγο γι' αὐτὴ ἔφυγε.

Ἐβάδιζε ὅλη τὴν ἡμέρα χωρὶς ν' ἀναπαυθῇ κι' ὅταν ἐνύχτωσε ἔφθασε στὴν πόλη μιᾶς πολιτείας ποὺ δὲν ἦταν μακρυὰ ἀπὸ τὴ θάλασσα. Ἐχτύπησε κατὰ τύχην τὴν πόρτα ἑνὸς μικροῦ σπιτιοῦ. Μιὰ καλὴ γρηὰ ποὺ κατοικοῦσε τῆς ἄνοιξε ἀμέσως καὶ τὴν ἐρώτησε τί ἤθελε.

— Θειά μου, τῆς ἀπάντησε ἡ Ρεψίμα, εἶμαι ξένη καὶ φθάνω σ' αὐτὴ τὴν πόλη χωρὶς νὰ γνωρίζω κανένα. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ φανῆτε καλὴ καὶ νὰ μὲ δεχθῆτε στὸ σπίτι σας.

Ἡ γρηὰ συγκατετέθηκε καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα μικρὸ δωμάτιο. Τότε ἡ γυναῖκα τοῦ Τεμὶν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πουγγί της ἕνα φλουρὶ καὶ βάζοντάς το στὸ χέρι τῆς γρηᾶς, τῆς εἶπε:

— Φροντῆστε ν' ἀγοράσετε κάτι γιὰ νὰ φᾶμε.

Ἡ γρηὰ τὸ πῆρε κι' ἔφυγε καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισε στὸ σπίτι μὲ τρόφιμα. Ἐκάθησαν κι' ἔφαγαν μαζὺ καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸ γεῦμα ἡ Ρεψίμα διηγήθηκε στὴν γρηὰ τὴν ἱστορία της, ποὺ τὴ συνεκίνησε πολύ. Κι' ἔπειτα ἐκοιμήθησαν.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ γυναῖκα τοῦ Τεμὶν ἤθελε νὰ πάῃ στὸ λουτρό. Ἡ γρηὰ τὴν συνώδευσε γιὰ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ. Στὸ δρόμο ποὺ πήγαιναν εἶδαν ἕνα νέο ποὺ ἐβάδιζε μὲ τὰ χέρια δεμένα καὶ ἕνα σχοινὶ στὸ λαιμό. Ἦταν κατάδικος καὶ ὁ δήμιος τὸν ἐπήγαινε στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως. Πλῆθος λαοῦ ἀκολουθοῦσε.

Ἡ Ρεψίμα ρώτησε τί ἔγκλημα εἶχε διαπράξει αὐτὸς ὁ νέος. Τῆς εἶπαν ὅτι χρωστοῦσε χρήματα καὶ ὅτι ὑπῆρχε νόμος σ' αὐτὴ τὴν πόλι νὰ κρεμοῦν ἐκείνους ποὺ δὲν πληρώνουν τὰ χρέη τους.

— Καὶ πόσα χρήματα ὀφείλει; ρώτησε ἡ γυναῖκα τοῦ Τεμίν.

— Ἑξῆντα φλουριά, τῆς ἀπάντησε ἕνας ἄνθρωπος. Ἂν τὰ πληρώσετε σεῖς θὰ τοῦ σώσετε τὴ ζωή.

— Θὰ τὸ κάμω μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, εἶπε ἐκείνη. Σὲ ποιὸν πρέπει νὰ δώσω τὸ χρῆμα;

Ἀμέσως ἐγνωστοποίησαν στὸν κατῆ ποὺ συνώδευε τὸν κατάδικο ὅτι μιὰ ἀρχόντισσα προσφέρθηκε νὰ πληρώσῃ γιὰ νὰ τὸν ἐλευθερώσουν.

Διέταξαν ἀμέσως νὰ ἔρθῃ ὁ δανειστὴς καὶ ἡ Ρεψίμα μέτρησε τὰ ἑξῆντα φλουριά. Ὁ νέος ἐλευθερώθηκε ἀμέσως. Ὅλος ὁ λαὸς ἐνθουσιάσθηκε καὶ συγκινήθηκε ἀπὸ τὴ γενναιότητα τῆς ξένης καὶ ἄρχισε νὰ στριμώχνωνται ὅλοι γύρω της γιὰ νὰ τὴν ἰδοῦν. Κι' ἐκείνη γιὰ ν' ἀποφύγῃ αὐτὴ τὴν ἐνοχλητικὴ περιέργεια συνεννοήθηκε μὲ τὴ γρηὰ καὶ ἀντὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ δρόμο της πρὸς τὰ λουτρὰ ἐβγῆκε ἀπὸ τὴν πόλι.

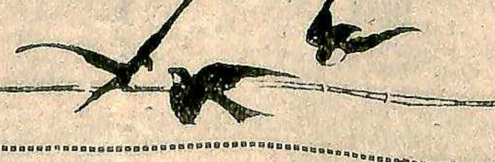

. . . .

Ὡς τόσο ὁ νέος ποὺ διέφυγε τὸν θάνατο, ἀναζήτησε ἐκείνη ποὺ τὸν ἔσωσε γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. Καὶ ὅταν τοῦ εἶπαν ὅτι ἐβγῆκε ἀπὸ τὴν πόλι, ἐπῆρε ἀμέσως τὸ δρόμο ποὺ τοῦ ἔδειξαν γιὰ νὰ τὴν εὕρῃ. Τὴ συνάντησε στὴν ὄχθη μιᾶς πηγῆς ὅπου εἶχε σταματήσῃ γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ. Τὴν ἐχαιρέτησε μὲ πολὺ σεβασμὸ καὶ τῆς προσεφέρθη νὰ γίνῃ σκλάβος της γιὰ νὰ τῆς δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνη της.

— Ὄχι, τοῦ εἶπε ἐκείνη. Δὲν ἐννοῶ νὰ πληρῶστε τόσο ἀκριβὰ τὴν ὑπηρεσία ποὺ σᾶς ἔκαμα. Δὲν εἶσθε τόσον ὑποχρεωμένος ἀπέναντί μου ὅσο φαντάζεσθε. Σᾶς ἔσωσα τὴ ζωὴ ὄχι ἀπὸ ἀγάπη σὲ σᾶς, ἀλλὰ μόνο γιὰ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλ' ἐνῷ τοῦ μιλοῦσε ἡ Ρεψίμα ὁ νέος εἶχε τὰ μάτια του ἐπάνω της. Ἡ ἐξαισία ὠμορφιά της τὸν εἶχε καταγοητεύσει καὶ τὴν ἐρωτεύθηκε. Τῆς ἐξομολογήθηκε ἀμέσως τὸ κεραυνοβόλο αἴσθημα ποὺ τοῦ ἐνέπνευσε καὶ γιὰ νὰ τῆς δείξῃ πόσο τὸν εἶχε γοητεύσει ἔπεσε μπροστὰ στὰ πόδια της καὶ τὴν ἐξώρκισε νὰ μὴ φανῇ ἀδιάφορη στὴ θερμὴ ἀγάπη του.

Ἀλλὰ ἡ ἐνάρετη γυναῖκα τοῦ Τεμὶν ἀντὶ νὰ ἰδῇ μ' εὐχαρίστησι ἕναν ἄνθρωπο ἕτοιμο νὰ τῆς ἀφοσιωθῇ καὶ νὰ πέσῃ μπροστὰ στὰ πόδια της, ἐθύμωσε ἐναντίον του καὶ τὸν μεταχειρίσθηκε αὐστηρὰ ὅπως τὸν ἀράπη.

— Δυστυχισμένε, τοῦ εἶπε, ξέρεις πολὺ καλὰ ὅτι χωρὶς ἐμένα δὲν θὰ βρισκόσουν τώρα στὸν κόσμο. Θὰ σοῦ εἶχαν ἀφαιρέσῃ τὴ ζωὴ μὲ τὸν πιὸ ἀτιμωτικὸ τρόπο. Τολμᾷς λοιπὸν νὰ θίξῃς τὴν τιμή μου; Καὶ εἶσαι τόσο θρασὺς ὥστε νὰ φαντάζεσαι ὅτι θὰ μὲ παρασύρῃς;

— Ὡραία κυρία, τῆς ἀπήντησε ὁ νέος, δὲν πιστεύω ὅτι σᾶς προσβάλλω ὅταν σᾶς ἐκφράζω ὅλα τὰ αἰσθήματα ποὺ ἐγέννησαν στὴν καρδιά μου ἡ εὐγνωμοσύνη καὶ ἡ ἐξαισία ὄψι σας. Σᾶς κάνω τόσο μεγάλο κακὸ ὅταν σᾶς λέω ὅτι μὲ ἔχετε καταγοητεύσει;

— Πάψε ἄθλιε, διέκοψε ἡ Ρεψίμα, καὶ μὴ νομίζῃς ὅτι θὰ σὲ ἀκούω νὰ μιλᾷς ἔτσι. Ματαίως κρύβεις τὸν πονηρό σου σκοπὸ μὲ λόγια γλυκὰ καὶ γεμᾶτα δῆθεν σεβασμό. Πήγαινε, φύγε, καὶ μὴ μὲ ἀναγκάσῃς νὰ μετανοήσω γιὰ τὴν ὑπηρεσία ποὺ σοῦ προσέφερα.

Ὁ τόνος ποὺ ἐπρόφερε αὐτὲς τὶς τελευταῖες λέξεις ἔκαμαν τὸν νέο νὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν εἶχε τίποτε νὰ ἐλπίζῃ. Καὶ χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτα σηκώθηκε καὶ προχώρησε ὡς τὴν ἀκτὴ τῆς θαλάσσης.

Εἶδε τότε ἕνα πλοῖο ἀραγμένο. Μόλις ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀποβιβαζόταν τὸ πλήρωμά του. Ἦσαν ἔμποροι ἀπὸ τὴ Βασόρα ποὺ ἐπήγαιναν στὸ Σερεντὶμπ. Τοὺς ἐπλησίασε καὶ ζήτησε τὸν πλοίαρχο.

— Ἔχω, τοῦ εἶπε, μιὰ νέα σκλάβα πάρα πολὺ ὤμορφη καὶ νέα καὶ θέλω νὰ τὴν πουλήσω. Δὲν μὲ ἀγαπᾷ καθόλου. Ἀπεφάσισα νὰ τὴν ξεφορτωθῶ. Τὴν ἄφισα στὴν ὄχθη μιᾶς πηγῆς δύο βήματα ἀπὸ δῶ. Ἀγοράστε τη καὶ θὰ σᾶς κάμω καλὰ παζάρια. Θὰ σᾶς τὴ δώσω γιὰ τρακόσια φλουριά.

— Σύμφωνοι, τοῦ ἀπάντησε ὁ πλοίαρχος, ἀλλὰ θέλω νὰ τὴν ἰδῶ πρῶτα ἂν εἶνε νέα καὶ ὡραία, καθὼς λέτε.

Ὁ νέος ὡδήγησε τὸν πλοίαρχο στὴν πηγή, ὅπου ἡ Ρεψίμα βρισκόταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ σὲ στάσι προσευχῆς. Ἐκεῖνος μόλις τὴν εἶδε ἐπλήρωσε ἀμέσως τὰ τρακόσια φλουριὰ στὸν νέο, ποὺ ἔφυγε γρήγορα γιὰ τὴν πόλι. Ὁ ἐμποροπλοίαρχος μόλις ἔμεινε μόνος μὲ τὴ Ρεψίμα τὴν ἐπλησίασε καὶ τῆς εἶπε.

— Ὡραία μου νέα, εἶμαι ἐνθουσιασμένος γι' αὐτὸ ποὺ ἔκαμα. Ἔχω ἤδη πολλὲς σκλάβες, ἔχω ἀγοράσῃ ὡς τώρα περισσότερες ἀπὸ χίλιες, ἀλλὰ σᾶς ὁμολογῶ πὼς τὶς ξεπερνᾶτε ὅλες. Τὰ μάτια σας εἶνε λαμπρότερα ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὸ κομψὸ ἀνάστημά σας εἶνε ἀσύγκριτο.

Ἡ Ρεψίμα ἔμεινε κατάπληκτη. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφταναν αὐτὰ εἶδε τὸν πλοίαρχο καὶ νὰ τῆς ἁπλώνῃ τὸ χέρι λέγοντάς της.

— Πᾶμε, πριγκηπέσσα μου. Θὰ σᾶς μπαρκάρω καὶ θὰ σᾶς βάλω στὰ δωμάτια ποὺ τὰ ἔχω φυλάξῃ γιὰ ἕνα εὕρημα σὰν καὶ σᾶς. Θ' ἀνοιχτοῦμε στὸ πέλαγος ἀμέσως καὶ θὰ κάμουμε μαζὶ τὸ ταξεῖδι τοῦ Σερεντὶμπ. Καὶ ὅταν ξαναγυρίσουμε στὴ Βασόρα θὰ σᾶς κάμω κυρία τῆς περιουσίας μου καὶ τοῦ σπιτιοῦ μου. Γιατὶ δὲν ἐννοῶ νὰ σᾶς πουλήσω. Ἂν σᾶς ἀγόρασα ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπο ποὺ μοῦ ὡμολόγησε ὅτι δὲν τὸν ἀγαπᾶτε καθόλου εἶνε γιὰ νὰ σᾶς κάμω τὴν εὐτυχέστερη γυναῖκα τοῦ κόσμου. Θὰ ἰδῆτε τί τρυφερότητα θὰ ἔχω γιὰ σᾶς καὶ ποίας περιποιήσεις θὰ σᾶς κάμω.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΤΥΠΟ

— Ψάρια-τενόροι.

Εἶνε πολὺ γνωστὴ ἡ φράσις «ἄφωνος σὰν ψάρι» καὶ τὴ χρησιμοποιοῦμε πολὺ συχνὰ στὶς κουβέντες μας. Ἡ φράσις ὅμως αὐτὴ δὲν εἶνε ἀληθινὴ γιατὶ ὑπάρχουν ψάρια πού, ὄχι μόνο, δὲν εἶνε ἄφωνα, ἀλλὰ καί... τραγουδοῦν. Καὶ ἐγράψαμε ἄλλοτε γιὰ τὰ παράξενα ψάρια τοῦ πελάγους τῶν Ἀντιλλῶν τὰ ὁποῖα σφυρίζουν μελωδικά. Ἐκτὸς ὅμως αὐτῶν σὲ μιὰ λίμνη τῆς νήσου Κευλάνη, βρίσκεται ἕνα ἄλλο εἶδος ψαριῶν τὰ ὁποῖα... τραγουδοῦν! Γι' αὐτὸ μάλιστα τὰ λένε καὶ ψάρια-τενόροι. Ὅταν πλέει κανεὶς μὲ βάρκα στὴν λίμνη αὐτή, ἀκούει ἔξαφνα ἕναν γλυκύτατο μελωδικὸν ἦχο, ποὺ νομίζει ὅτι προέρχεται ἀπὸ μυριάδες ἅρπες. Ἐὰν μάλιστα πλησιάσῃ τὸ αὐτί του, στὴν ἄκρη τοῦ κουπιοῦ τῆς βάρκας, ποὺ βρίσκεται βυθισμένο στὰ νερά, ἀκούει ἀκόμη ἐντονώτερα τὴν παράξενη αὐτὴ μουσική, ὁσοδήποτε μακρυὰ κι' ἂν βρίσκεται τὸ ψάρι ποὺ τραγουδάει. Ἐν τούτοις κανεὶς ὡς τώρα δὲν κατώρθωσε νὰ πιάσῃ ἔστω καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ μουσικὰ αὐτὰ ψάρια. Καὶ μολονότι οἱ ζωολόγοι καὶ ἰχθυολόγοι ἔχουν τὴν γνώμη ὅτι πρόκειται περὶ ψαριῶν, οἱ ἰθαγενεῖς ἐν τούτοις βεβαιώνουν ὅτι δὲν εἶνε ψάρια, ἀλλὰ μαλάκια ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ οἱ θαλασσογράφοι τὰ ὀνομάζουν «τσερίττιουμ παλοῦστρε». Αὐτὸ ὅμως φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε ἀληθινὸ γιατὶ σ' ἄλλες λίμνες, στὰ βάθη τῶν ὁποίων ὑπάρχουν ἀπὸ τὰ μαλάκια αὐτά, δὲν ἀκούγεται κανένας ἦχος!

— Ἂν ἔχῃς τύχη διάβαινε...

Στὸ Σαὶντ-Ἐτιὲν τῆς Γαλλίας συνέβη πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἕνα περίεργο γεγονός. Μιὰ μέρα πέθανε ἄξαφνα κάποια γρηά, φημισμένη γιὰ τὰ πλούτη της μὰ καὶ γιὰ τὴν ἀπάνθρωπη σκληρότητα μὲ τὴν ὁποία ἐφέρετο πρὸς ὅλους τοὺς συγγενεῖς της. Ἐξαίρεσι ἔκανε μόνο γιὰ κάποια ἀνηψιά της στὴν ὁποία εἶχε ὑποσχεθεῖ ὅτι θὰ τῆς ἄφηνε, μετὰ τὸ θάνατό της, ὅλη τὴν περιουσία της. Ἐν τούτοις, ὅταν πέθανε, οὔτε ὁ εἰρηνοδίκης, οὔτε τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα, οὔτε καὶ ἡ ἐνδιαφερομένη ἀνηψιὰ κατώρθωσαν νὰ βροῦνε πουθενὰ τὴ διαθήκη τῆς γρηᾶς. Ὅπως ἦταν ἑπόμενο, ἀμέσως οἱ ἄλλοι συγγενεῖς ποὺ δὲν ἔλπιζαν νὰ κληρονομήσουν τίποτε ἔσπευσαν νὰ διεκδικήσουν τὸ μερίδιό τους ἀπ' τὴν κληρονομία καὶ νὰ ἐκθέσουν σὲ πλειοδοτικὴ δημοπρασία τὸ σπίτι, καὶ τὰ ἔπιπλα, τῆς μακαρίτισσας γιὰ νὰ μοιρασθοῦν τὶς εἰσπράξεις μαζὺ μὲ 400 χιλιάδες φράγκα μετρητὰ ποὺ βρισκόντουσαν κατατεθειμένα σὲ κάποια τράπεζα. Στὴν δημοπρασία ἔτρεξε πολὺς κόσμος, μεταξὺ τοῦ ὁποίου καὶ κάποιος βενεδικτῖνος καλόγηρος, ὁ ὁποῖος ἀγόρασε μερικὰ παληὰ θρησκευτικὰ βιβλία. Ἀλλά, καθὼς τὰ φυλλομετροῦσε, βρῆκε μέσα σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ κάποιο χαρτί. Τὸ ἄνοιξε, τὸ διάβασε καὶ εἶδε πὼς ἦταν ἡ διαθήκη τῆς μακαρίτισσας ποὺ ὥριζε γενικὴ κληρονόμο τὴν εὐνοουμένη της ἀνηψιά. Ἀμέσως ἔσπευσε νὰ τὴν καταθέσῃ στὰς ἀρχάς, ἡ ὁποῖες διέταξαν τὴν ἀναστολὴ τῆς δημοπρασίας κ' ἐκάλεσαν τὴν δικαιοῦχο ἀνηψιὰ νὰ παρουσιασθῇ καὶ νὰ λάβῃ στὴν κατοχή της ὁλόκληρη τὴν κληρονομία.

Καὶ ἔτσι οἱ ἄλλοι συγγενεῖς ἔμειναν πάλι στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ στοὺς ὁποίους εἶχε φέξει γιὰ μιὰ στιγμὴ ἂν ἐλπίστα.

— Τὰ πουλιὰ τρομπέτες

Κάτι ἀνάλογο μὲ τὰ «ψάρια-τενόρους» τῆς Κευλάνης, γιὰ τὰ ὁποῖα γράφουμε παραπάνω, εἶνε καὶ τὰ «πουλιὰ τρομπέτες» ποὺ βρίσκονται στὶς βόρειες περιφέρειες τῆς νοτίου Ἀμερικῆς, καὶ συγκεκριμμένως στὴν Βραζιλία καὶ τὴν Γουϊνέα. Οἱ κτηματίαι τῶν δύο μερῶν αὐτῶν ἐμπιστεύονται τὴν φύλαξη τῶν σπιτιῶν καὶ τῶν κτημάτων τους στὰ παράξενα αὐτὰ πουλιὰ ὅπως συμβαίνῃ σὲ ἄλλα μέρη μὲ τὰ σκυλιά. Τὰ πουλιὰ-τρομπέτες τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται ἐπίσης καὶ «ἄγκαμοι» μοιάζουν μὲ τοὺς γερανοὺς καὶ τὸ σῶμα τους εἶνε ὅμοιο μὲ τῆς κόττας. Τὰ φτερά τους εἶνε τόσο κοντά, ὥστε δὲ μποροῦνε νὰ πετάξουν. Ἐν τούτοις περπατοῦν μὲ τόση ἐλαφρότητα καὶ μὲ τόση χάρι ὥστε, δικαίως, κάποιος ἀμερικανὸς ποιητὴς ἔγραψε γι' αὐτὰ ὅτι καὶ μόνο νὰ τὰ βλέπῃ κανεὶς ὅταν περπατοῦν νομίζει πὼς ἔχουν φτερά. Οἱ «ἄγκαμοι» ζοῦνε φιλικώτατα μὲ τοὺς σκύλους, τοὺς ὁποίους, ὅπως εἴπαμε, ἀναπληροῦν ἢ καὶ βοηθοῦν στὴ φύλαξη τῶν σπιτιῶν. Ὅταν ἰδοῦν νὰ πλησιάζῃ ξένος ἀρχίζουν νὰ κράζουν, βγάζουν ἄγριες καὶ στριγγὲς κραυγὲς ποὺ ἐμπνέουν τρόμο. Ὅταν ὅμως βλέπουν ὅτι, παρ' ὅλες τὶς φωνές τους, οἱ ἐπιδρομεῖς δὲν απομακρύνονται καὶ πρὸ πάντων ὅταν οἱ ἐπιδρομεῖς εἶνε λύκοι, ἢ ἀλεποῦδες, ἢ ἑρπετά, ποὺ ἀφθονοῦν σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη, τότε ὁρμοῦν ἐναντίον τους καὶ τοὺς δαγκώνουν μὲ τὰ ἐξαιρετικῶς μακρυὰ ράμφη τους καὶ μυτερὰ καὶ τοὺς χτυποῦν μὲ τὰ δυνατὰ φτερά τους.

— Τὰ καναρίνια.

Ξέρετε ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς ἦλθαν στὴν Εὐρώπη τὰ καναρίνια; Τὸ 1552 ἕνα ἱστιοφόρο προερχόμενο ἀπὸ τὰς Καναρίους Νήσους ἐναυάγησε κοντὰ στὶς Ἰταλικὲς ἀκτές, ἀπέναντι στὸ Λιβόρνο. Ἐπάνω στὸ ἱστιοφόρο αὐτό, βρισκόντανε μεγάλος ἀριθμὸς καναρινιῶν τὰ ὁποῖα ὁ πλοίαρχος τὰ εἶχε πάρει ἀπὸ τὰς Καναρίους Νήσους—ἡ ὁποῖες εἶχαν ἀνακαλυφθῆ πρὸ ὀλίγων μόλις ἐτῶν—γιὰ νὰ τὰ μεταφέρῃ στὴν Εὐρώπη. Προτοῦ βυθισθῇ τὸ πλοῖο, οἱ ναῦτες θυμήθηκαν τὰ καναρίνια, τὰ ἔβγαλαν ἀπὸ τὰ κλουβιά τους καὶ τὰ ἄφησαν ἐλεύθερα. Ἔτσι, ἐνῷ ὅλο σχεδὸν τὸ πλήρωμα ἐπνίγηκε, τὰ καναρίνια ἐσώθηκαν! Ἀντὶ ὅμως νὰ πετάξουν πρὸς τὶς Ἰταλικὲς ἀκτὲς ποὺ βρισκόντουσαν πολὺ κοντά, διευθύνθηκαν πρὸς νότον καὶ ἐσταμάτησαν στὴν νῆσο Ἔλβα. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἔλβας βλέποντας πόσο ὡραῖα ἦταν τὰ πουλιὰ ἐκεῖνα, ποὺ παρουσιάσθηκαν ξαφνικὰ στὸ δάσος τοῦ νησιοῦ τους καί, πρὸ πάντων, πόσο ὡραῖα κελαϊδοῦσαν ἄρχισαν νὰ τὰ πιάνουν μὲ δόκανα. Τὰ ἔκλεισαν σὲ κλουβιὰ ὅπου αὐτὰ ἄρχισαν νὰ πολλαπλασιάζωνται καὶ τὰ ἐμπορευόντουσαν.

Ἔτσι ἀπὸ τὴν Ἔλβα σιγὰ-σιγὰ τὰ καναρίνια ἔγιναν γνωστὰ σὲ ὅλες τὶς χῶρες τῆς Εὐρώπης. Σημειωτέον δὲ ὅτι σιγὰ-σιγὰ μὲ τὸν καιρὸ τὰ καναρίνια κάθε χώρας—ἴσως λόγῳ τῆς διαφορᾶς τοῦ κλήματος, τοῦ νεροῦ καὶ τῆς τροφῆς—ἄρχισαν νὰ σχηματίζουν ξεχωριστὴ κατηγορία.

Ἀπὸ ὅλα ὅμως τὰ εἴδη τῶν καναρινιῶν τὰ καλύτερα εἶνε τῆς νήσου Μαδέρας, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε μὲν τόσο ὡραῖα, ὅσο τὰ ἄλλα, ἀλλὰ κελαϊδοῦν τόσο γλυκὰ καὶ πρὸ πάντων τόσο πολὺ ὥστε πολλὲς φορὲς σκάζουν ἀπ' τὸ πολὺ κελάϊδημα!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ κουβεντιάζῃ μὲ γλυκύτητα μὲ μι' ἄλλη γυναῖκα, τὴν ὁποίαν μισεῖ, ἐνῷ δύο ἄνδρες, σὲ παρόμοια περίστασι, θὰ ἔσπαζε ὁ ἕνας τὸ κεφάλι τοῦ ἄλλου.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Στάς ἀρχὰς τῆς ἐποχῆς εἴδαμε πολλὰ ταγιέρ, πρωϊνὰ καὶ ἀπογευματινά, ἀπὸ διαφόρων εἰδῶν ὑφάσματα, μεταξωτὰ καὶ μή, τώρα, ὅσο προχωρεῖ τὸ καλοκαῖρι βλέπομε φορέματα πιὸ ἐλαφρὰ καὶ πιὸ ἰδιόρρυθμα. Γιὰ τοὺς πρωϊνοὺς περιπάτους θεωροῦνται τώρα πολὺ κατάλληλα τὰ ντὲ-πιές, ἢ τὰ ἀνσάμπλ ἀπὸ ἐλαφρὸ λαινὰζ καθὼς καὶ ἀπὸ τυσσόρ, ἀπὸ κρὲπ-ντὲ-σίν, καὶ ἀπὸ μαροκαίν. Τὰ ἀνοικτὰ χρώματα εἶνε πάντοτε προτιμώτερα, τὸ γκρίζο σὲ ὅλες του τὶς ἀποχρώσεις, τὸ μπέζ, τὸ μπλέ, τὸ ἀνοικτὸ πράσινο, τὸ πολὺ ὠχρὸ ρόζ.

Βλέπομεν ἐπίσης καὶ συνδυασμοὺς ζωηρῶν χρωμάτων π.χ. πράσινο χτυπητὸ καὶ ἄσπρο, κόκκινο καὶ ἄσπρο, καθὼς καὶ ἐντελῶς ἀσυνείθιστους συνδυασμούς, π.χ. κόκκινο καὶ κίτρινο καὶ σωντρὸν ρουΐγ καὶ κρέμ, ρουΐγ καὶ μπέζ.

Τὰ ἁπλᾶ λαινὰζ συνδυάζονται κάποτε μὲ σκωτζέζικο καὶ μὲ ἐμπριμέ.

Γιὰ πρωϊνοὺς περιπάτους συνειθίζονται ἐφέτος καὶ τὰ φορέματα ἀπὸ κρετόν, πάντοτε σὲ φόρμα στύλ, καὶ οἱ ὀμπρέλλες καὶ οἱ τσάντες ἀπὸ κρετὸν ἀλλὰ τὸ ἐπαναλαμβάνω μόνο γιὰ τὸ πρωΐ δὲν εἶνε καθόλου σὶκ φόρεμα ἀπὸ κρετὸν τὶς ἀπογευματινὲς ὧρες μέσα στὴν πόλι ἐνῶ στὴν ἐξοχὴ μπορεῖτε νὰ τὸ φορεῖτε καὶ τὸ ἀπόγευμα.

Γιὰ τὸ ἀπόγευμα θὰ προτιμήσετε φόρεμα ἀπὸ κρὲπ-ντὲ-σὶν ἢ ἀπὸ μουσελίνα ἐμπριμέ, τὰ ὁποῖα καθὼς σᾶς ἔχω πῆ καὶ ἄλλοτε γίνονται πλατειὰ ἢ ντραπέ, ἢ μὲ βολὰν καὶ παννώ.

Καὶ προτιμῶνται πάντοτε τὰ ἐμπριμὲ μὲ βοῦλες μεγάλες ἢ μικρές, παρὰ τὰ ἐμπριμὲ μὲ λουλούδια. Μερικὰ ὑφάσματα μοντέρνα εἶνε ἐμπριμὲ μὲ βοῦλες δύο καὶ τριῶν χρωμάτων ἐπάνω σὲ φόντ ἄσπρο ἢ σκοῦρο. Τὰ μεγάλα μανδήλια τὰ ὁποῖα συνοδεύουν τὶς καλοκαιρινὲς τουαλέττες καὶ δένονται γύρω στοὺς ὤμους εἶνε καμωμένα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τοῦ φορέματος.

Τώρα τελευταῖα εἶνε τῆς μόδας καὶ τσάντες ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τοῦ φορέματος ἰδίως ὅταν τὸ ὕφασμα εἶνε ἐμπριμέ. Τὰ καντριγιὲ ὑφάσματα εἶνε ἐπίσης πολὺ τῆς μόδας καὶ βλέπομεν ἀπὸ αὐτὰ ὡραῖα ἀνσάμπλ, καὶ μὲ τὸν συνδυασμὸ καντριγιὲ καὶ ἁπλοῦ ὑφάσματος γίνονται πολὺ κομψὰ φορέματα, ἰδίως γιὰ ταξεῖδι. Κάποτε ἡ φοῦστα εἶνε καντριγιὲ καὶ ἡ βέστα ἀπὸ ἁπλὸ ὕφασμα μὲ ντουμπλὺρ ρεβὲρ καὶ μανσέτες καντριγιέ. Ἐπίσης καὶ ἡ ἐσάρπα εἶνε ἀπὸ ἁπλὸ ὕφασμα μὲ ντουμπλὺρ καντριγιέ.

Τὰ ἀπογευματινὰ καλοκαιρινὰ φορέματα τὰ καμωμένα ἀπὸ ὑφάσματα ἐμπριμὲ συνοδεύονται ἀπὸ μεγάλα καπέλλα ἀπὸ ψάθα ἐξωτική, γαρνιρισμένα μὲ μιὰ μεταξωτὴ κορδέλλα χρώματος ἀσορτὶ μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ χρώματα τοῦ ἐμπριμέ, ἢ γαρνίρονται καὶ μ' ἕνα κομμάτι ὕφασμα ντραπαρισμένο γύρω στὴν καλόττα ὅμοιο μὲ τὸ ὕφασμα τοῦ φορέματος.

Γιὰ τὸ βράδυ εἶνε ὡραῖο, φόρεμα ἀπὸ ταφτᾶ μαῦρο μὲ μυτερὸ ντεκολτέ, πολὺ ἀνοικτὸ πίσω στὴν πλάτη. Τὸ κορσάζο εἶνε ντραπὲ στὸ στῆθος καὶ στὰ μανίκια, ἐνῶ ἡ πλατειὰ καὶ φουσκωτὴ φοῦστα φαρδαίνει μὲ ἄφθονα γκοντέ. Τὸ φόρεμα αὐτὸ ὅπως τὰ περισσότερα καλοκαιρινὰ μοντέλα εἶνε ἀρκετὰ πιὸ μακρὺ πίσω.

ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

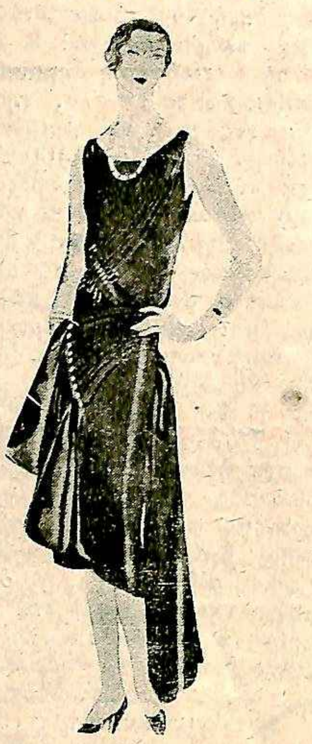

Ὡραιότατο φόρεμα ἀπὸ ταφτᾶ, μοντέλο τοῦ γνωστοῦ Παρισινοῦ Οἴκου Πατοῦ. Εἶνε ἐργασμένο στὸ κορσάζο καὶ στὴ φοῦστα ἐπάνω μὲ λεπτὲς μπάντες, σφιγμένο στοὺς γόφους καὶ μπλουζὲ λίγο στὸ κορσάζο. Γαρνίρεται μὲ κουμπιὰ ἀπὸ στρὰς καὶ ἕνα μακρὺ παννὼ ἀριστερά.

ΝΤΕ-ΠΙΕΣ

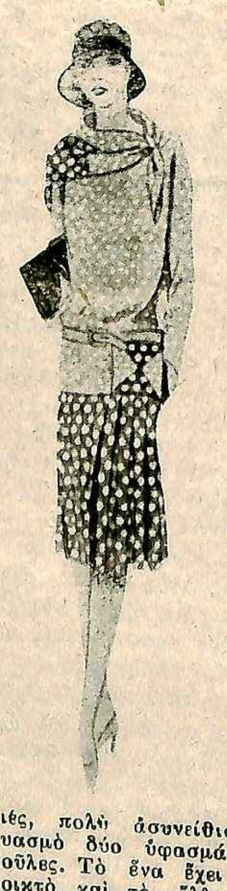

Ντὲς-πιές, πολὺ ἀσυνείθιστο, μὲ τὸν συνδυασμὸ δύο ὑφασμάτων μὲ ἄσπρες βοῦλες. Τὸ ἕνα ἔχει φόντο μπλὲ ἀνοικτὸ καὶ τὸ ἄλλο φόντο μπλὲ-μαρέν.

ΓΙΑ ΤΑ ΜΠΑΝΙΑ

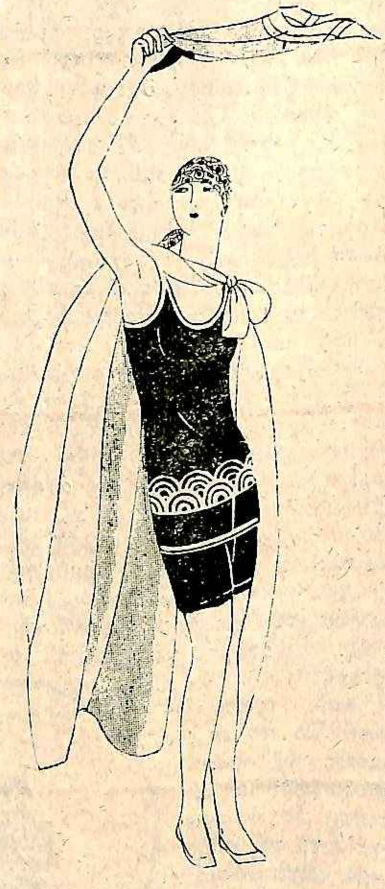

Κοστοῦμι τοῦ μπανιοῦ ἀποτελούμενο ἀπὸ βέστα καὶ κυλόττα ἀπὸ τζέρσεϋ μάλλινο μπλὲ-μαρέν, γαρνιρισμένο μὲ κεντήματα κόκκινα.

ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

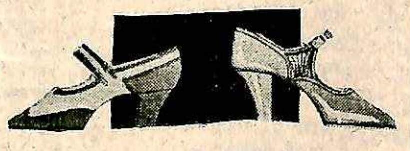

Ἀριστερά: παποῦτσι γιὰ μακρυνοὺς δρόμους ἀπὸ δέρμα καφὲ καὶ ἄσπρη ἀντιλόπη.

Δεξιά: παποῦτσι γιὰ πρωϊνὸ περίπατο ἀπὸ δέρμα καφὲ καὶ ἐνκρουστὲ μὲ δέρμα σαύρας.

ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

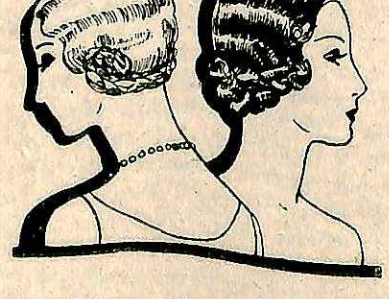

Κτενίσματα τῆς μόδας γιὰ τὸ βράδυ γιὰ μακρυὰ καὶ γιὰ κομμένα μαλλιά.

ΦΟΡΕΜΑ ΓΙΑ ΝΕΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

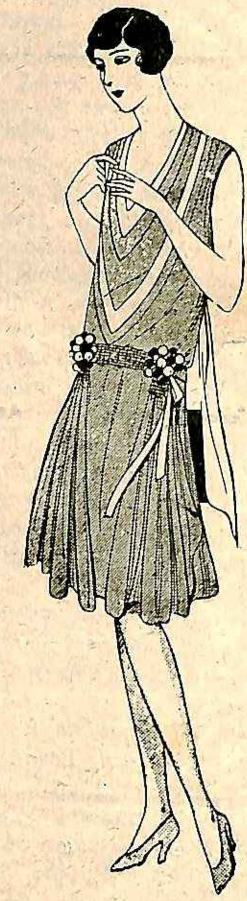

Βραδυνὸ φόρεμα γιὰ νέο κορίτσι ἀπὸ κρὲπ-ζωρζὲτ πράσινο. Οἱ μπάντες ποὺ γαρνίρουν τὸ κορσάζο καὶ δένονται πίσω στὴ ράχι, εἶνε ἀπὸ κρὲπ-ζωρζὲτ βιολέ.

Μπουκετάκια ἀπὸ πολύχρωμα φροῦτα καὶ κορδέλλα βιολὲ γαρνίρουν τὴ ζώνη.

ΠΩΣ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΕΣ

– Γιὰ τὸ πρόσωπο

Ἂν τὸ πρόσωπό σας εἶνε ἡλιοκαμένο καὶ μαυρισμένο, ἀλείψατέ το κάθε βράδυ μὲ τὴν ἑξῆς ἀλοιφὴν τὴν ὁποίαν συνιστᾶ ἕνας διάσημος ἄγγλος δερματολόγος, ποὺ καθαρίζει καὶ κρατεῖ δροσερὸ τὸ δέρμα τοῦ προσώπου, τὸ λευκαίνει δὲ ὅσο καμμιὰ ἄλλη ἀλοιφή.

Βούτυρο κακάου	*10 γραμμάρια*
Ρετσινόλαδο	*10 γραμμάρια*
Oxyde de ginc	*0,20 γραμμάρια*
Ἄσπρο κερὶ	*0,10 γραμμάρια*
Ἀπόσταγμα ρόδων	*10 σταγόνες*

Προσέξτε στὰς δόσεις πρὸ πάντων στὸ Oxyde de ginc πρέπει νὰ εἶνε μόνο 0, 20 γραμ.

Ἡ ἀλοιφὴ αὐτὴ ὄχι μόνο λευκαίνει, ἀλλὰ καὶ τρέφει καὶ δυναμώνει τὸ δέρμα.

Ἐκεῖνο ποὺ δίνει τὴν περισσότερη χάρι καὶ πρωτοτυπία σ' αὐτὸ τὸ φόρεμα εἶνε ἡ ζώνη ἀπὸ ταφτᾶ μαῦρο καὶ μπλὲ-ρουά, ντραπὲ γύρω στὴν τάγια καὶ λήγουσα πίσω στὴν πλάτη μὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ σκληρὲς πιέτες σὲ σχῆμα βεντάγιας.

Ἀλλὰ καὶ τὰ φορέματα ἀπὸ μαῦρο ἢ χρωματιστὸ τοῦλι συνειθίζονται πολὺ γιὰ τὸ βράδυ, αὐτὴν τὴν ἐποχήν. Καὶ αὐτὰ γίνονται μὲ φοῦστες πολὺφουσκωτὲς καὶ ἴσια κορσάζα.

Ἡ Φίλη σας

Τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς «Οἰκογενείας» τιμῶνται πρὸς τρεῖς δραχμὰς ἕκαστον.

ΜΕΤΑΞΩΤΑ "ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ„
ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ Α. Ε.

Ζητήσατε εἰς τὰ καλύτερα Καταστήματα Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Ἐπαρχιῶν Κρὲπ-ντε-Σίν, Φουλάρ, Ζωρζέτ, Κρὲπ-Σατέν, Κρὲπ-Φάϊγ, Σαρμέζ, Ταφτᾶ, Πονζέ, κλπ.

Πρὸς διάκρισιν τῆς γνησιότητός των φέρουν εἰς τὰς παρυφὰς (οὔγιαν) ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ Α. Ε.

ΑΓΓΛΙΚΑ
ΚΑΣΜΗΡΙΑ ΣΕΒΕΝΤΕΞ

Πρώτην φορὰν εἰσάγονται εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀγορὰν τὰ παγκοσμίου φήμης Ἀγγλικὰ Κασμήρια ΣΕΒΕΝΤΕΞ ἀπὸ τὰ ὁποῖα καταναλίσκονται ἐτησίως ἐν Ἀγγλίᾳ

25.000.000 ΓΥΑΡΔΕΣ

ΚΑΣΜΗΡΙΑ ΥΠΕΡΟΧΑ εἰς τὴν ποιότητα, εἰς χρωματισμὸν καὶ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ

Ἀποκλειστικὸς εἰσαγωγεὺς δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα:

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Θ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ & ΛΙΑΝΙΚΗ
Ὁδὸς Βύσσης (ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης)

'Ο μόνος τρόπος γιὰ νὰ περάσετε εὐχάριστα τὸ καλοκαῖρι σας εἶνε νὰ προμηθευθῆτε τὰ βιβλία τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου». Ὅπου κι' ἂν βρίσκεσθε, στὴν ἐξοχή, σὲ ταξείδια, στὶς λουτροπόλεις, εἴτε ἂν παραμείνετε εἰς τὰς πόλεις σας ἡ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» θὰ εἶνε ὁ πιὸ καλός, ὁ πιὸ εὐχάριστος, ὁ πιὸ διασκεδαστικὸς σύντροφός σας.

Εἰς τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται ἔργα τῆς Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, ἀριστουργηματικά, τὰ ὁποῖα ἔχουν μεταφρασθεῖ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσει εἰς ἑκατομμύρια ἀντιτύπων καὶ ποὺ μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων των ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας των.

'Ιδοὺ ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου» :

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Τοῦ **ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ**

(Σελίδες μεγ. σχημ. 540. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 60 ἐξωτ. δρ. 80).

'Ο «Καπετὰν Φάντασμα» ἔργον μυστηριῶδες, αἰσθηματικώτατον, περιπαθέστατον, πλῆρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελίσσεται εἰς τὴν 'Ισπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πῦργον ἑνὸς εὐγενοῦς ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκληροτέρα μοῖρα.

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Τοῦ **ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ**

(Σελίδες 424. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 30 ἐξωτ. δρ. 40).

Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει παρὰ νὰ ἐρωτήσουν ἕναν ποὺ νὰ τὸν ἐδιάβασεν ὅταν ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν ἐξ ὅσων μυθιστορημάτων ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα εἰς τὴν 'Ελλάδα.

Α ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ

Τοῦ **ΕΝΤΓΚΑΡ ΠΟΕ**

(Δύο τόμοι. Ἕκαστος τόμος ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20)

Ἕνα ἀπὸ τ' ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶνε καὶ αἱ «Περιπέτειαι τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθεῖ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἕνα τραγικὸ ταξεῖδι στὸν Νότιον Πόλον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ὁποίου παλαίουν σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρομάντζου, γραμμένο ἀπὸ ἕναν τῶν μεγαλειτέρων ποιητῶν τοῦ κόσμου.

Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

Τοῦ **ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ**

(Σελίδες 250. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 20 ἐξωτ. δρ. 30).

Μέσα στὶς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδιᾶς» περιγράφεται ἕνα τρυφερώτατον εἰδύλλιον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου της, μὲ βασανιστὴν τῶν δυὸ αὐτῶν ἀγνῶν ἐραστῶν, τὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντάστως φιλάργυρον πατέρα τῆς κόρης.

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

Τοῦ **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**

(Σελίδες 250. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 20 ἐξωτ. δρ. 30).

'Η «Σφὶγξ τῶν Πάγων» εἶνε τὸ ἀριστούργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξειδίων 'Ιουλίου Βέρν. Μυστηριῶδες, τρομακτικόν, πολύπλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.

Η ΣΟΝΙΑ

Τῆς **ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΛ**

(Σελίδες 150. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15. ἐξωτ. 20

Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο ἀπὸ τὴν τρυφερὰν Γκρεβίλ, ἐκτυλίσσεται μέσα στοὺς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσσίας τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Τοῦ **ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ**

(Σελίδες 120. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15 ἐξωτ. δρ. 20).

Περιεργότατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μὲ τὴν δραματικὴν πλοκήν του καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Τῆς **ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ**

(Σελίδες 100. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15 ἐξωτ. δρ. 20).

'Η Λάγκερλεφ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα συγγραφεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει τιμηθεῖ μὲ τὸ Παγκόσμιον βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κόρην τοῦ Μεγάλου Βάλτου» ἡ ὁποία εἶνε ἀληθὲς ἀριστούργημα.

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

Τοῦ **ΜΥΡΖΕ**

(Σελίδες 183. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15 ἐξωτ. 20

'Η «Μονμάρτρη» εἶνε τὸ ἀριστούργημα τῆς ρωμαντικῆς τέχνης γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀθάνατο συγγραφέα τῶν «Μποέμ». 'Η ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, οἱ ἔρωτές των, οἱ φτώχειες των περιγράφονται μὲ δραματικότητα εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμάρτρης».

'Εκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ «Μπουκέτου» οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δρχ. 375, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δρχ. 250 διὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. 375 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἕκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶνε ὁλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶνε ἐξαιρετική. Εἰς ἕκαστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακόσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, ποικίλων, περιέργων, καὶ ὑπερχίλιαι εἰκόνες χρωματισταὶ καὶ μή.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ», «Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ», «ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΕΥΑΣ», «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ», καὶ τὸ δρᾶμα τοῦ Μαίτερλεγκ «Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΑΛΑΙΝ»

Εἰς δὲ τὸν δεύτερον τόμον «Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ», «Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ», «Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ», ἡ ἀρχὴ τοῦ «ΞΑΔΕΛΦΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ» καὶ τῆς «ΜΟΥΜΙΑΣ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ».

Εἰς τὸν τρίτον ἡ συνέχεια τοῦ «ΞΑΔΕΛΦΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ» καὶ τῆς «ΜΟΥΜΙΑΣ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ», ἡ «ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΠΑΛΗΑ», τὰ «ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗ», τὰ «ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΞΕΧΩΡΙΣΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου «ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ», κ.τ.λ.

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» «Ο ΜΠΑΛΛΑΘ», «ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ», «ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ», «ΤΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ».

'Επίσης πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖα μας τὰ ξεχωριστὰ «'Ημερολόγια τοῦ Μπουκέτου» τῶν ἐτῶν 1926, 1927 καὶ 1928 πρὸς δρχ. 25 ἕκαστον ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.